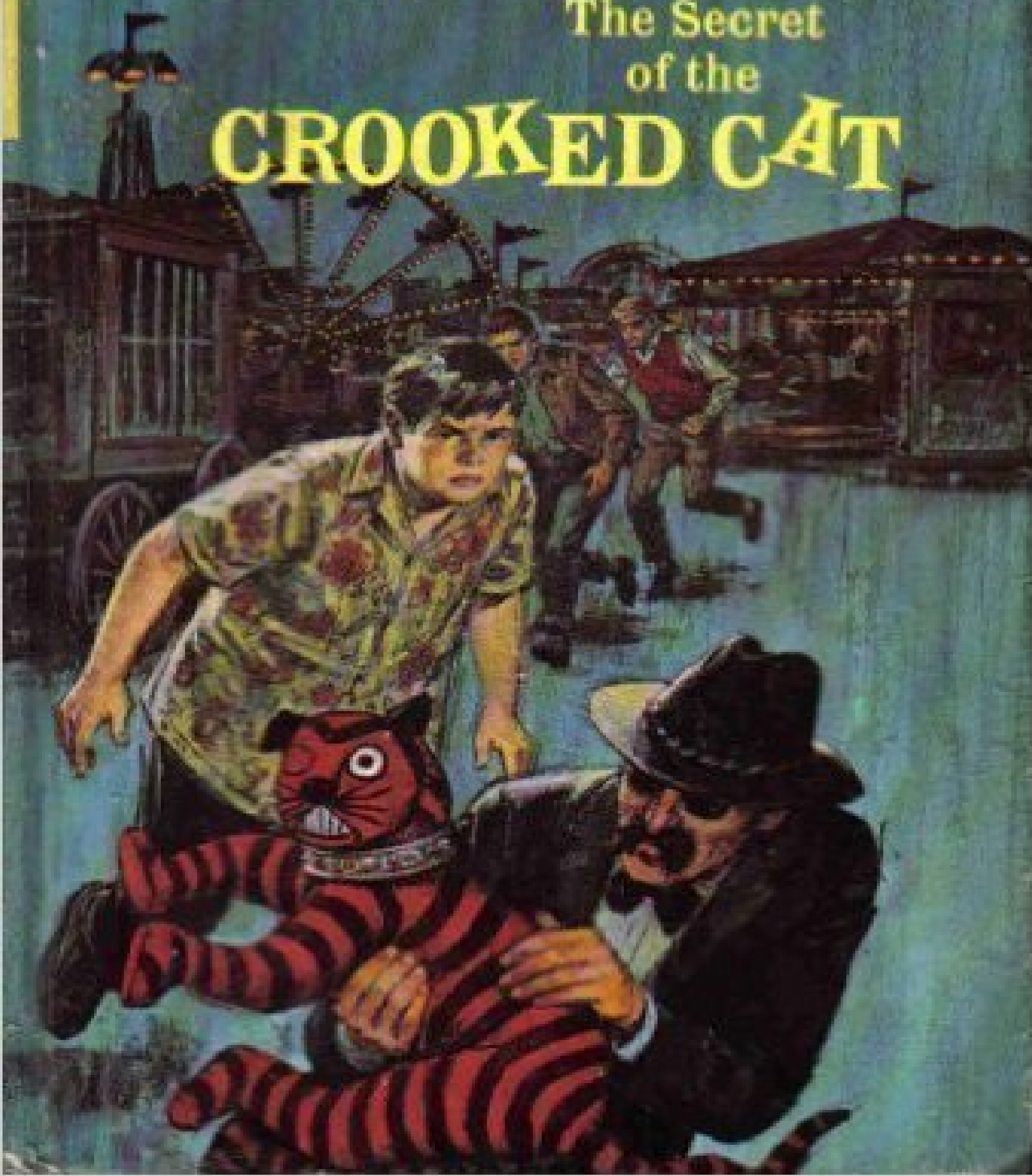

ALFRED HITCHCOCK

and The Three Investigators in

The Secret
of the

CROOKED CAT

Vụ Bí Ẩn Con Mèo Nháy Mắt

Alfred Hitchcock

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Vài lời của Alfred Hitchcock!	
1. Hội chợ	
2. “Trộm!”	
3. Giấy phút thống thiết	
4. Peter dừng cảm	
5. Cái bóng đe dọa	
6. Ronny đến gặp ba thám tử trẻ	
7. Một phát hiện bất ngờ	
8. Tìm mèo... chột mắt	
9. Kế hoạch của Hannibal	
10. Người đàn ông có vết xăm	
11. Tình thế gay go	
12. Người nhện	
13. Thất vọng	
14. Hannibal hoạt động trí não	
15. Tên trộm lại ra tay!	
16. Rượt đuổi trong đêm khuya	
17. Lạc trên biển cả!	
18. Bị đắm tàu	
19. Hannibal tái xuất hiện	
20. Con mèo nháy mắt	
21. Vạch mặt tên trộm	
22. Alfred Hitchcock có lời khen...	
[1]	

Chào các bạn ham thích những vụ bí ẩn!

Một lần nữa, tôi xin hân hạnh giới thiệu cùng các bạn bộ ba tự xưng là “Ba Thám Tử Trẻ”. Khẩu hiệu của ba cậu này hả? “Điều tra các loại”. Khi điều tra, ba cậu không sợ ai hết, cả khi có kẻ phật ý. Lần này, một vụ trộm ở hội chợ làm cho ba thám tử lao nhanh theo một hướng. Ba bạn sẽ lấy có giải vụ bí ẩn con mèo nháy mắt để thâm nhập vào giới dân du mục. Ba bạn sẽ phải nghe lén nữa...

Tôi làm khi chế giễu ba cậu thanh niên nhiệt tình này. Cả khi thỉnh thoảng ba cậu này tò mò quá lỗ, nhưng ba cậu vẫn rất tốt bụng, luôn có thiện ý.

Hannibal Jones, vị sếp hơi tròn trịa của Ba Thám Tử Trẻ, nổi danh nhờ trí thông minh khác thường. Peter Crentch, cao to và lực lưỡng, giỏi mọi môn thể thao. Bob Andy, nhỏ nhất bộ ba, phụ trách giữ hồ sơ lưu trữ và thực hiện công việc nghiên cứu nhàm chán. Nhưng khi đối phó một nguy hiểm nào đó, Bob dũng cảm không kém gì một con sư tử.

Ba Thám Tử Trẻ sống tại thành phố nhỏ Rocky, trên bờ biển Californie, cách Hollywood vài cây số. Bộ tham mưu của ba bạn nằm trong Thiên Đường Đờ Cổ, kho bãi đồ linh tinh độc đáo của Titus và Mathilda Jones, chú thím của Hannibal.

Vậy là trong quyển sách này, Ba Thám Tử Trẻ sẽ xử lý vụ bí ẩn con mèo nháy mắt, là một chú mèo bông dường như không có giá trị nhưng sẽ lôi kéo ba bạn vào một cuộc phiêu lưu ly kỳ...

Tôi đã nói quá nhiều rồi. Chắc các bạn đã chán đọc lời mở đầu này và đang nóng lòng muốn theo dõi câu chuyện của Ba Thám Tử.

Vậy thì lên đường!

Alfred Hitchcock

1. Hội chợ

Vào buổi chiều đầu tháng chín hôm đó, Hannibal Jones và Peter Crentch đang ngồi làm việc trong xưởng sửa chữa vật của ông bà Jones ở Thiên Đường Đờ Cổ... Thật ra, chỉ có mình Hannibal làm việc! Còn Peter thì nhìn bạn. Chú Titus đột nhiên xuất hiện. Chú đang đi loạng choạng dưới trọng lượng hai cái chậu gỗ to tướng.

- Các cháu ơi! Chú Titus bỏ hai cái chậu xuống và thông báo. Có việc làm đây! Sơn mấy cái này lại, sao cho có sọc đỏ, trắng và xanh lá cây thật đẹp!

Peter chung hứng nhìn chú:

- Sơn sọc màu trên những cái chậu này à?

- Chú có cần gấp không ạ? Hannibal hỏi.

Hannibal rầu rĩ nhìn đồng bộ phận kim loại nhỏ nằm rải rác trên bàn thợ.

- Babal đang chế tạo một cái máy mới tuyệt hay để dùng khi điều tra, Peter giải thích.

- Phát minh mới hả? Chú Titus quan tâm hỏi, tạm quên đi mục đích đến đó. Cái gì vậy?

- Cháu cũng không biết nữa! Peter thở dài. Chú biết tính Hannibal rồi. Cháu ở đây để giúp, nhưng Hannibal không nói gì cho cháu cả.

Hannibal, sếp của nhóm "Ba Thám Tử Trẻ", luôn giữ bí mật các phát minh của mình cho đến khi biết chắc là chúng hoạt động tốt. Hannibal rất ghét thất bại. Và cũng rất ghét bỏ dở một việc làm...

- Chú Titus ơi, tui cháu có thể sơn mấy cái chậu này sau được không ạ? Hannibal đau khổ hỏi.

- Không được. Tối nay phải xong. Nhưng nếu hai cháu bận quá, chú có thể giao cho Hans và Konrad làm[1]. Nhưng nếu hai anh đi, thì chính hai anh sẽ giao hàng. Hai anh sẽ xứng đáng nhận tiền thưởng!

Hannibal lắng tai nghe.

- Tiền thưởng khi giao hàng à? Hannibal nói khẽ.

- Không hiểu ai mua những cái chậu gỗ này. Sẽ dùng để làm gì? Peter hỏi.

Titus nở nụ cười to.

- Nếu chú nói là để làm ghế cho sư tử, các cháu có tin không?

- Tất nhiên! Peter phá lên cười. Cháu tưởng tượng được sư tử đang tắm trong những cái chậu này!

Hannibal thốt lên một tiếng. Cậu vừa mới đột ngột hiểu ra...

- Chậu! Sơn, rồi lật lại, thành những cái ghế rất đẹp cho sư tử làm xiếc!

- Xiếc à? Peter hỏi lại. Nếu giao mấy cái chậu này, có thể bọn mình sẽ được vé xem xiếc!

Chú Titus tiết chế sự háng hái của hai cháu:

- Bình tĩnh nào các cháu ơi! Đó không phải là xiếc quốc tế mà chỉ là một gánh xiếc hội chợ nhỏ xíu. Nhưng các tiết mục diễn rất hay và hội chợ đó còn nhiều trò giải trí khác nữa. Thủ của gánh xiếc chỉ gồm độc nhất một con sư tử. Theo chú hiểu, người dạy thú bị mất ghế biểu diễn của sư tử trong một vụ hỏa hoạn. Vì loại ghế này không dễ tìm trong các cửa hàng, nên ông ấy nhờ đến cửa hàng chú. Thế là chú nhớ đến mấy cái chậu gỗ này!

Nét mặt Titus Jones rạng rỡ vui mừng. Ông luôn nói rằng Thiên Đường Đồ Cổ của ông là một mỏ vàng thật sự. Ta có thể tìm thấy bất cứ cái gì ta muốn! Chú Titus vô cùng vui sướng khi có thể tìm công dụng cho một món đồ bị vứt bỏ.

Hannibal có vẻ dăm chiêu:

- Hội chợ có gánh xiếc... Peter à, cậu có biết rằng xiếc đã có từ thời cổ xưa không?

Đôi khi Hannibal sử dụng từ ngữ giống như sách vở, nhưng Peter đã quen rồi.

- Chắc là ý cậu muốn nói, Peter tóm tắt nô-m na, bọn mình sẽ được vui chơi ở đó!... "*Carson Amusement Park*". Nhớ rồi! Mình có thấy đoàn xe chạy vào thành phố. Hội chợ đóng tại một vùng đất rộng lớn ngay bờ biển.

- Có thể người ta sẽ cho phép ta đi mọi nơi, Hannibal luôn thích tìm tòi cái mới nói.

- Sao! Còn chờ gì nữa hả Babal? Peter hăng hái kêu. Mình đi lấy sơn đây. Cậu hãy chuẩn bị sẵn sàng đi!

Hai thám tử tích cực bắt tay vào việc. Nửa tiếng sau, hai chậu gỗ đã sơn xong. Trong khi chờ sơn khô, Hannibal và Peter chui vào bộ tham mưu mật. Hai bạn muốn tính xem còn bao nhiêu tiền để tiêu xài ở hội chợ.

Khi nước sơn đã khô, Peter lấy xe đạp chạy đến thư viện thành phố, nơi Bob Andy làm việc bán thời gian vào mùa hè. Trong nhóm "Ba Thám Tử Trẻ", Bob là chuyên gia "Lưu trữ Nghiên cứu".

Peter báo tình hình cho Bob hay, Bob tỏ ra vui thích được đi xem xiếc và gian hàng hội chợ. Ngay khi xong việc, Bob chạy về nhà thật nhanh. Ba bạn ăn tối cũng thật nhanh. Ngay từ bảy giờ rưỡi, ba bạn đã lên đường, sau khi cực nhọc cột hai chậu gỗ vào hai xe đạp.

Khoảng hai trăm mét trước khi đến hội chợ, ba bạn nhìn thấy những cái tháp và giàn giáo đan chằng chéo vào nhau, đánh dấu địa điểm công viên giải trí cũ, bị bỏ hoang từ lâu. Ngay bên cạnh, hội chợ chiếm một khoảng trống gần bờ biển.

Hannibal, Bob và Peter nhanh chóng tìm ra lều của người dạy thú. Lều có trang trí một dải to tướng đề dòng chữ lớn hấp dẫn như sau: "*Dimitri Ivanov và Rajah, con sư tử kỳ diệu nhất thế giới*". Ba bạn vừa mới bước vào, thì một người đàn ông cao lớn, mặc đồng phục xanh đính dải trang sức vàng, mang đôi ủng đen bóng, chạy ra. Hai đầu ria dài của ông run lên vì xúc động.

- Có rồi! Ghế đấu! Hay quá! Mang vào đây cho tôi đi các bạn trẻ ơi, nhanh lên!

- Thiên Đường Đồ Cổ có thể cung cấp tất cả những gì khách yêu cầu! Hannibal đọc vanh vách.

Đây là một trong những mẫu câu ưa thích của chú Titus. Dimitri Ivanov phá lên cười.

- Cậu ăn nói y như mấy người chuyên rao hàng của chúng tôi, Dimitri nhận xét. Các cậu có bao giờ thấy sư tử đu trên thanh treo chưa?

- Sao! Peter kêu. Rajah biết đu thanh treo à?

- Biết! Dimitri ưỡn ngực khẳng định. Các cậu sẽ được xem nó. Một tiếng nữa, buổi biểu diễn đầu tiên sẽ bắt đầu. Các cậu là khách mời của tôi. Thậm chí, có thể tôi sẽ cho phép các cậu sờ con sư tử!

- Ố! Cảm ơn chú nhiều! Ba thám tử trẻ mừng rỡ đồng thanh reo lên.

Khi ba thám tử trẻ bước ra khỏi lều, hội chợ đã mở cửa bắt đầu. Ba thám tử trẻ đi hai vòng ngựa quay, rồi leo lên vòng quay lớn. Một hồi sau, ba bạn ôm bụng cười theo dõi mấy trò nhào

lộn và nhả nhỏ của một chú hề thấp nhỏ mập mạp. Sau đó, ba bạn đi về hướng mấy quầy trò chơi có thưởng. Có trò chơi ném banh, ném vòng và bắn súng.

- Thật ra mấy trò chơi này đều khó hơn mình tưởng, Hannibal giải thích. Chẳng hạn như trò...

Hannibal không nói hết câu. Cách ba thám tử trẻ vài bước, một vụ cãi cọ vang lên.

- Đồ lừa đảo! Đưa giải thưởng cho tôi!

Kẻ đang la hét là một người đàn ông cao to, trung niên, đội mũ che hết một nửa khuôn mặt. Cái miệng thì biến mất dưới một bộ ria rậm. Hắn đeo cặp kính đen, mặc dù trời đã gần tối. Hắn huơ tay múa chân trước mặt cậu bé tóc vàng đứng sau quầy bắn súng.

Đột nhiên, hắn giật con thú bông từ tay cậu bé và bỏ chạy. Cậu bé tóc vàng phần nộ hét lên:

- Ăn cắp! Bắt lấy hắn! Ăn cắp!

2. “Trộm!”

- Coi chừng! Peter la lên.

Lời cảnh cáo vang lên quá trễ. Kẻ chạy trốn, đang quay đầu lại xem có ai đuổi theo không đụng vào Hannibal. Cả hai ngã lăn xuống đất.

- Úi da! Babal kêu, bị tên trộm đè lên người.

Hai công an đang bước nhanh đến.

- Ê! Tên kia! Đứng lại!

Tên trộm đứng phóc dậy, lượm con mèo lên, nhét dưới cánh tay, rồi tóm lấy cổ áo Hannibal.

- Không được đến gần! Hắn nói với công an. Nếu không...

Nói không hết câu, hắn lôi Hannibal theo cùng ra cổng. Bob và Peter chỉ có thể bất lực đứng nhìn. Hai công an tách ra, thả bao vây tên trộm. Nhưng hắn thấy thao tác của công an và nhìn xung quanh để ước tính khoảng cách... Hannibal, nãy giờ đứng yên, chụp lấy cơ hội... Lợi dụng giây phút lơ đãng của tên trộm, Hannibal đột ngột vùng ra và bỏ chạy. Tên trộm kêu lên một tiếng, đưa tay ra, như để cố bắt lại con tin. Khi làm như thế, con thú bông dưới cánh tay rơi xuống đất. Hắn chửi rủa, lượm con mèo lên, rồi từ bỏ ý định bắt Hannibal về. Sau đó, hắn chạy thật nhanh ra cổng.

- Bắt lại! Hannibal la lên cho bảo vệ.

Đội bảo vệ lao ra phía trước, ba thám tử trẻ theo sau. Gã đàn ông đeo kính đen chạy thẳng xuống bãi biển. Hắn biến mất ngay gốc hàng rào gỗ bọc quanh khu giải trí cũ. Đội bảo vệ chậm

bước lại.

- Hay quá! Một bảo vệ nói. Chắc chắn tóm được hắn rồi!

- Chắc chắn! Peter hỗn hển nói thêm. Đường này là ngõ cụt. Hàng rào chạy xuống tận biển. Hết đường chạy rồi.

- Các cậu chờ đây đi! Công an ra lệnh cho ba thám tử.

Rút súng ra, hai công an đi vòng qua hàng rào. Ba cậu thấy hai công an biến mất sau hàng rào, và ngoan ngoãn chờ cả hai về. Nhưng hai công an không về. Hannibal nóng lòng giậm chân tại chỗ.

- Không bình thường, cuối cùng Hannibal nói khẽ. Ra xem đi!

Ba thám tử trẻ thận trọng quẹo ở góc hàng rào gỗ cao. Ba bạn ngạc nhiên đứng lại ngay. Chỉ có hai chú công an. Tên trộm có râu đã mất tích!

- Chúng tôi không thấy hắn đâu hết - Một chú càu nhàu - Như thể hắn bay mất sau khi quẹo chỗ này.

Ba thám tử trẻ chưng hửng nhìn xung quanh. Ba bạn đang ở trên một dải đất cỏ. Một bên là hàng rào cao. Bên kia là biển! Đầu mút của hàng rào tận cùng bằng song sắt đến nước. Nói cách khác, đó là một lô đất hình chữ nhật chỉ có một lối vào: chính ngả mà tên trộm và nhóm đuổi theo hắn đã vào!

- Lạ thật! Công an thứ nhì lằm bằm. Hay là mọi người đều bị hoa mắt! Tên trộm không thể qua ngả này nổi!

- Có thể hắn bơi để trốn đi! Bob gợi ý.

- Hắn không đủ thời gian, cậu à. Ta đã thấy hắn giữa sóng biển.

- Nhưng đúng là hắn quẹo ở đây. Cháu đã thấy rõ mà! Hannibal khẳng định. Đêm đủ sáng trăng.

Trong khi đó, Peter đã bắt đầu lục lạo xung quanh. Peter đột ngột đứng dậy và đưa cho hai bạn một vật vừa mới lượm được:

- Xem này!

Peter đắc thắng huơ con thú nhồi bông mà người đàn ông đeo kính đen toan lấy cắp:

- Tuyệt quá! Peter nói thêm. Lấy lại được rồi.

- Chắc là tên trộm đánh mất trong khi chạy trốn, Bob nói. Nhưng mình rất muốn biết hắn chuồn ngả nào?

Từ nãy giờ, Bob hoài công khám xét khu đất xung quanh.

Một chú cảnh sát thử đưa ra giả thiết:

- Chắc là có chỗ hở trong hàng rào này.

- Phải, chú thứ nhì đồng tình. Một cánh cửa hay một khoảng trống nào đó.

- Hay một đường hầm chui ở phía dưới, Peter gợi ý.

Tất cả xúm nhau khám xét hàng rào suốt chiều dài, cho đến song sắt. Không có gì hết.

- Không có khe hở nhỏ nào, Hannibal thông báo. Hàng rào này còn rất tốt. Không có ai đào đường hầm gì phía dưới.

Chú cảnh sát lẩm bẩm:

- Không tin nổi! Tên trộm này chắc là có cánh quá! Nếu không, làm sao hắn thoát được.

- Hàng rào này, chú kia nhận xét, cao hơn ba mét rưỡi... không có chỗ bám nào. Làm sao ai trèo nổi!

Trong khi tất cả dán mắt vào hàng rào, Hannibal nhíu mày suy nghĩ.

- Nếu tên trộm không nhào xuống nước, nếu hắn không đào đường hầm và nếu hắn không bay đi mất - Hannibal nói khẽ - thì chỉ còn một cách: hắn đã vượt qua chướng ngại vật!

- Không thể được! Công an nói.

- Kìa Babal! Peter nói. Làm sao một người có thể trèo qua hàng rào này, mà không có sự giúp đỡ nào. Chính cậu cũng thấy là không có chỗ nào để bám vào mà!

- Peter nói đúng, Bob nói thêm. Tên trộm không thể nào nhảy qua bên kia nổi!

- Đúng, điều này có vẻ hiển nhiên, Hannibal thừa nhận. Tuy nhiên, do không có cách giải thích logic nào khác, mình vẫn nghĩ rằng hắn đã trốn bằng cách đó. Khi ta đã loại bỏ mọi giả thiết và chỉ còn lại có một, thì đương nhiên giả thiết cuối cùng là đúng, dù nó có vô lý đến mấy đi nữa.

- Ôi! Dù bằng cách này hay cách khác, tên trộm đã biến mất. Ta phải về đồn thôi. Chúng tôi sẽ trả lại món quà thưởng cho thằng bé ở quầy bắn súng.

Chú công an vừa nói vừa đưa tay về hướng con mèo mà Peter đang cầm. Hannibal như hoàn hồn lại. Hannibal mỉm cười với chú:

- Nếu không phiền chú, tụi cháu thích tự mình mang đi trả. Dù sao, tụi cháu cũng định thử tài bắn súng ở quầy đó.

- Tùy các cậu, chú công an nhượng bộ. Các cậu cứ mang về quầy. Chúng tôi sẽ đỡ bị mất thời gian.

Hai chú công an ra về nhanh, để cho ba thám tử trẻ từ từ bước trở về hội chợ.

- Babal ơi, bọn mình chưa hề có ý định thử tài bắn súng. Peter nhận xét, ngạc nhiên trước quyết định của sếp.

- Có thể ta sẽ không thử tài bắn súng, Peter à. - Hannibal đáp, nhưng mình muốn hỏi thăm chút đỉnh anh bạn bị tên trộm giật mất con mèo?

Hannibal chỉ vào món đồ chơi trong tay Peter. Bây giờ ba bạn mới thực sự nhìn con mèo. Cái thấy được khiến cả ba không nói nên lời một hồi. Rồi Peter mĩa mai thốt lên:

- Đúng là một phần thưởng: Một món quà hay quá! Xem kìa!

Chú mèo bông xấu xí không tả nổi! Đó là một chú mèo nhồi bông, cao khoảng ba mươi centimét, màu đen, có nơ đeo cổ màu đỏ. Bốn cái chân xoắn như cái mở nút chai. Thân hình cong queo như chữ Z. Mồm há rộng để lộ những chiếc răng trắng và nhọn. Y như một con quái vật nhỏ xíu sắp khè! Một cái tai bị xệ xuống thảm thương. Chú mèo có cặp mắt bằng sành; nhờ bộ phận cơ học nhỏ, nó nháy mắt phải được. Đó là con mèo kỳ quặc nhất chưa từng thấy!

- Phải công nhận rằng nó khá độc đáo - Hannibal tuyên bố. Không hiểu tại sao lại có người muốn chiếm đoạt chú mèo đến như thế!

- Có thể hẳn sưu tập thú nhồi bông! Bob gợi ý. Ba mình nói rằng một người sưu tập chính cống không lùi bước trước bất cứ điều gì để chiếm được món đồ mong muốn!

- Bộ cậu tưởng tên trộm này sưu tập mèo à? Peter trêu chọc. Thật là buồn cười. Chú mèo này có giá từ gì đâu!

- Rõ ràng là có vẻ hơi nực cười. Nhưng đôi khi các nhà sưu tập lại là những con người kỳ cục. Mình không nghĩ kẻ trộm của ta là một nhà sưu tập. Có nhiều khả năng đó là một kẻ bị xung động ăn cắp, không thể tự kiềm chế mình không ăn trộm. Mà cũng có thể hẳn đúng, khi đòi hỏi một phần thưởng mà hẳn nghĩ hẳn xứng đáng giành được. Và thấy mình bị từ chối, hẳn đã trở nên hung dữ.

- Nhưng, trong trường hợp như vậy, Peter nhận xét, dường như không ai trong bọn mình trở nên hung bạo như thế!

Khi bộ ba đến quầy bắn súng, anh bạn tóc vàng mỉm cười vui vẻ.

- Hay quá! Anh chàng reo lên. Các bạn mang về con mèo cho mình. Có tóm được tên trộm chưa?

- Hẳn chạy trốn được, Peter giải thích, nhưng bọn mình đã lấy lại được tài sản của cậu.

Peter đưa con thú bông trả lại cho chủ nhân. Anh chàng cảm ơn Peter rồi tức giận lắc đầu:

- Đúng là một người không biết thua! Ông ấy chỉ bắn trúng có ba con vịt trong số năm con. Vậy mà cũng đòi thưởng! Các bạn thật tử tế chịu khó đuổi theo hắn.

Anh chàng lại mỉm cười, rồi tự giới thiệu:

- Mình tên là Ronny Carson. Ba mình giao cho mình đứng quầy bắn súng này. Các bạn cũng thuộc giới du mục à?

Peter mở to mắt:

- Giới gì? Peter hỏi.

- Ronny nói là dân xiếc ấy... những người đi đây đi đó buôn bán từng phiên chợ, Hannibal giải thích... Không, Ronny à, chúng tôi sống tại đây, ở Rocky. Mình tên là Hannibal Jones, còn đây là Bob Andy và Peter Crentch.

- Rất vui được làm quen các cậu! Ronny nói. Mình là dân du mục thứ thiệt; chứ không phải đang tập nghề. Mình mười sáu tuổi, nhưng làm việc như một người lớn... và mình rất thích như vậy.

- Công việc thích thật, Bob thừa nhận.
- Phải nói rằng ba mình là chủ nhân hội chợ - Ronny thành thật nói thêm. Nhưng mình không hề được ưu đãi gì! Ba nói mình phải lao động cật lực và mình đã bằng một người lớn rồi... Này! Các bạn có thích thử tài bắn xem có trúng giải nào không?
- Mình nhắm giải độc đắc! Peter kêu. Mình rất muốn có chú mèo lạ lùng này.
- Phải, bọn mình có thể mang về nhà để lấy hên! Bob gợi ý.
- Sao lại không thể? Hannibal nói. Nào Peter, thử đi!

Nụ cười Ronny Carson nở rộng thêm:

- Bạn chỉ được bắn năm lần và phải trúng năm đích, Ronny giải thích cho Peter. Nếu thành công, con mèo nháy mắt sẽ thuộc về cậu. Đó là giải thưởng đẹp nhất quầy. Nếu bắn khéo, thì có thể trúng được. Bốn chú mèo đã đi khỏi quầy rồi.
- Mình sẽ trúng chú mèo thứ năm! Peter tự tin tuyên bố.

Peter đang đưa tay lấy súng, thì tiếng la của Ronny khiến Peter dừng tay lại.

- Ê! Khoan đã! Ronny nói!

3. Giây phút thống thiết

- Có chuyện gì vậy? Peter ngạc nhiên hỏi.

Ronny mỉm cười, vắn chiếc mũ nhỏ lên đỉnh đầu, rồi rao hàng để thu hút đám đông:

- Khoan đã, anh bạn trẻ! Tôi hiểu anh nôn nóng thử tài... Ở đây, mọi người đều thắng. Hãy xem giải thưởng xinh đẹp như thế nào... Mời quý khách, hãy ngắm anh chàng thiện xạ của ta đây...

Ronny cứ huyên thuyên, pha trò cho công chúng xúm quanh quầy phì cười. Rõ ràng Ronny rao hàng rất tài, biết chơi chữ, huơ tay múa chân. Cuối cùng, Ronny cũng ngưng nói và mời Peter bắn súng.

Peter bình tĩnh lấy cây súng. Trong vài giây Peter nhìn mấy chú vịt nhỏ diễn hành làm đích, rồi tỳ súng vào vai, nhắm cẩn thận và bắn ba phát liền, lần nào cũng hạ được một con vịt.

Ronny vỗ tay thật to:

- Giỏi quá, Peter! Bây giờ cẩn thận nhé! Bạn chỉ còn hai phát nữa thôi!

Peter nhắm thật kỹ và bắn trúng con vịt thứ tư.

- Một phát nữa! Ronny nói. Bình tĩnh đi, thư giãn đi...

Ronny vừa nói chuyện vừa nháy mắt với Bob và Hannibal. Hai bạn hiểu ngay: lời dặn dò, khuyến khích của Ronny chỉ có mục đích duy nhất là làm cho Peter bị căng thẳng, để giảm cơ may thành công của Peter. Nhưng Peter cũng thuộc loại cừ khôi. Peter ung dung nhắm, bắn... và hạ được con vịt thứ năm.

- Mình thắng rồi! Peter tự hào thông báo.

Ronny tỏ ra chịu chơi:

- Bạn giỏi thật! Bạn đúng là tay súng xịn. Chú mèo cuối cùng của mình đây. Mình phải tìm giải thưởng độc đắc khác, trước kỳ giao hàng kế tiếp. Chắc là quả nguyệt cầu là được rồi. Trong kho mình còn vài quả. ..

Mắt Hannibal sáng lên:

- Ý cậu nói... quả bản đồ mặt trăng à? Ronny à, cái này cũng không dễ gì tìm thấy trong cửa hàng đâu. Bọn mình có thể trúng được một quả không?

- Cậu cứ thử! Ronny đáp.

Trong khi Bob và Peter cười, Hannibal lấy cây súng và trả tiền cho Ronny. Thám tử trưởng nhắm thật lâu và hạ được hai con vịt.

Rất tiếc, Hannibal bắn trật con vịt thứ ba.

- Để mình thử đi, Babal! Bob năn nỉ.

Nhưng Bob bắn không hơn thám tử trưởng: Bob chỉ hạ được có hai chú vịt! Xong, lại đến phiên Peter thử giành giải thưởng quả nguyệt cầu mà Hannibal đang thèm muốn. Lần này, Peter không may mắn như lần đầu.

- Xui một chút thôi, Ronny nói. Lần sau không xui nữa đâu. Thử bắn tiếp đi.

Nhưng Peter, vốn thận trọng, từ chối lời mời.

- Thôi, cám ơn! Mình nghĩ nên dừng lại đây. Ít nhất mình cũng thắng được chú mèo!

Trong khi đó, đám đông càng lúc càng đông hơn qua lại trước quầy. Trò bắn súng thu hút rất nhiều người. Ronny nói thao thao bất tuyệt. Ba thám tử đứng lại, chỉ để nghe Ronny nói. Đột nhiên, Ronny nhớ ra mình đang treo phần thưởng là quả nguyệt cầu... mà lại không có phần thưởng mẫu cho công chúng xem.

- Hannibal ơi, Ronny nói nhanh, cậu hãy ra đứng giữ quầy một lúc dùm mình nhé!... Mình chạy đi lấy quả cầu. Peter và Bob có thể đi cùng mình, giúp mình mang vài quả, nếu không phiền...

- Tất nhiên là được, Ronny à! Bob đáp. Babal, cậu hãy nhanh đứng chỗ Ronny đi!

Trong thời gian đó, Bob và Peter đi theo Ronny ra phía sau xe. Ở đó có một rờ moọc chỉ được chiếu sáng bởi ánh đèn hội chợ.

- Mình đậu xe đây, gần sát quầy bắn súng, Ronny giải thích, để thỉnh thoảng ra coi. Vì luôn luôn có kẻ lợi dụng hội chợ để ăn cắp đồ trong xe lán và rờ moọc.

Ronny mở khóa nắp xe và lấy ra sáu quả cầu nhỏ hình mặt trăng, quay lại đưa cho Bob cầm hai quả.

- Bob cầm giùm nhé, Ronny bắt đầu nói.

Ronny đột ngột ngưng nói, mở to mắt nhìn phía sau Peter, về hướng quầy bên cạnh. Rồi hạ thấp giọng xuống, Ronny nói :

- Đứng yên đây! Hãy đứng yên, đừng có nhúc nhích!

Bob nhú mày lại.

- Này Ronny, cậu đừng có giở trò rao hàng nữa... bọn mình...
Nhưng Ronny không đùa, ánh mắt Ronny thật sự lo sợ...

- Mình không nói giỡn đâu! Ronny nói khẽ... Hãy cẩn thận... Quay lại thật nhẹ nhàng. Và nhất là đừng có chạy... Đừng có làm động tác nào đột ngột... Rajah đó!

Như bị hóa đá, Bob và Peter tròn mắt nhìn người bạn mới quen. Giữa chỗ đang đứng và quầy kế tiếp có một khoảng trống có cỏ thừa thốt, không thể thấy từ đường đi. Và trong khoảng trống đó, chỉ cách ba bạn có vài mét, có một con sư tử to tướng, có bờm đen!

4. Peter dũng cảm

- Ta hãy bước lui về quầy bắn súng, từ từ thôi, Ronny khuyên thật khẽ. Rajah không phải là một con sư tử nguy hiểm. Nó được dạy dỗ tốt. Nhưng nó có thể hoảng sợ lên và khi đó chỉ có trời mới biết nó sẽ làm gì. Khi vào được quầy bắn súng, ta sẽ được an toàn... trong đó có máy điện thoại. Mình sẽ gọi kêu viện trợ.

Chưa ai thấy có ác thú xông chuồng: nó đang nằm giữa quầy và xe rờ moọc. Cặp mắt vàng sáng nhìn chằm chằm ba bạn. Nó đột ngột há mồm ra, để lộ những chiếc răng vàng khè to tướng. Cái đuôi, có túm lông đen, vẩy lia lịa.

- Nhưng, Peter nhận xét bằng một giọng run rẩy, nếu bọn mình trốn vào quầy, sợ Rajah đi theo đến đường đi, vào giữa đám đông. Khi ấy mọi người sẽ hết hoảng lên.

- Mình biết. Chưa nói là ánh đèn và tiếng la hét sẽ làm cho sư tử khiếp sợ... Nhưng nhất định ta phải gọi Dimitri đến giúp.

Peter không thể rời mắt khỏi sư tử.

- Nó... nghe này! Peter nói nhỏ. Hai cậu cứ ra quầy, gọi điện thoại cho Dimitri! Còn mình... mình đã từng làm việc với ba mình, khi ba mình quay phim về thú vật... Mình sẽ cố gắng. Nếu cả ba cùng thử trốn đi, thì sẽ nguy hiểm hơn nhiều.

- Peter! Bob hoảng sợ kêu.

Tiếng kêu của Bob khiến con sư tử gầm nhẹ.

- Nhanh lên! Đi đi! Peter thì thầm.

Peter không động đậy, đứng vững vàng trên hai chân, nhìn con sư tử. Con thú bây giờ như đang sắp phóng tới. Bob và Ronny bắt đầu rút lui về quây bắn súng. Sư tử chuyển mình về hướng hai bạn. Nó nhìn hai bạn bằng ánh mắt sáng rực. Nó cảm thấy lo sợ và căng thẳng khi phải đứng ngoài chuồng như thế này. Peter bắt đầu nói chuyện, bằng một giọng bình tĩnh nhưng cương quyết. Rajah quay sang Peter.

- Ngoan nào, Rajar! Peter nói. Nằm xuống đi; Rajah, nằm xuống nào!

Peter ngân nga từng từ một, vừa nhẹ vừa mạnh, với giọng điệu của một người tin chắc mình phải được tuân lệnh. Con sư tử đứng yên lại. Cặp mắt vàng của nó theo dõi Peter.

- Ngoan, Rajah nhé! Peter nói lại. Mày ngoan lắm mà.

Sư tử lắc đuôi chậm chạp. Nó vẫn cảnh giác, không ngừng theo dõi Peter. Rõ ràng nó nhận ra tên nó, nhưng ngạc nhiên khi nghe người lạ phát âm. Peter không dám rời mắt khỏi con sư tử.

- Nằm xuống đi, Rajah!

Peter nhấn mạnh mệnh lệnh:

- Nằm xuống!

Đuôi con sư tử quất lên không khí, sư tử nhìn xung quanh, nặng nề nằm xuống cỏ. Rồi nó ngẩng đầu lên, tiếp tục nhìn Peter như một con mèo to sắp kêu gừ gừ.

- Giỏi quá. Rajah giỏi quá! Peter nhẹ nhõm tán thành.

Đúng lúc đó, Peter nghe tiếng chạy phía sau lưng... Dimitri vượt qua Peter... Nhà dạy thú chỉ cầm theo cây gậy và sợi dây xích dài. Khi đến cách sư tử chỉ còn vài bước, ông bắt đầu nói chuyện với nó bằng một giọng vừa dịu dàng vừa kiên quyết, y như Peter. Một hồi sau, Dimitri đang gắn dây xích vào vòng đeo cổ khuất dưới lông sư tử. Rồi lôi con sư tử ngoan ngoãn, ông dẫn nó về chuồng, trong một vùng tối.

Lần đầu tiên sau khi bắt đầu sự cố, Peter thở bình thường được.

- Ôi! Peter kêu, mặt mày tái xanh.

Bob, Hannibal và Ronny chạy đến.

- Peter ơi, cậu giỏi quá? Ronny la lên.

- Đúng đấy? Hannibal nói thêm. Không ai nhận thấy Rajah xổng chuồng. Cậu đã tránh được cuộc tổng hoảng hốt.

- Còn mình, thì mình sợ khiếp đi được, Bob thú nhận.

Peter đỏ mặt khi nghe lời khen. Đúng lúc đó, bốn bạn thấy Dimitri bước nhanh về. Nhà dạy thú cũng hơi xanh mặt. Bàn tay to rộng của ông đặt vào vai Peter, tỏ dấu hiệu thân thiện và biết ơn.

- Cậu dừng cảm lắm! Ông tuyên bố. Cậu vừa dừng cảm vừa khôn khéo. Rajah là sư tử được dạy dỗ. Thậm chí có thể nói nó đã thuần hóa. Nó không bao giờ hại ai. Nhưng nếu công chúng nhìn thấy con sư tử của tôi tự do, thì chắc chắn mọi người sẽ hoảng hốt. Tiếng la hét sẽ làm cho Rajah khiếp sợ. Và khi đó, chúa mới biết chuyện gì có thể xảy ra.

Peter mỉm cười, hơi lúng túng.

- Thừa chú, cháu biết Rajah hiền lành. Ronny có nói cho tụi cháu biết. Ngoài ra ba cháu có dạy cháu cách tiếp xúc với thú hoang dã.

Dimitri gật đầu đồng tình:

- Vậy thì ba của cậu là một thầy giáo tốt. Rajah cần được nghe mệnh lệnh bằng một giọng cương quyết. Tôi rất cảm ơn cậu... Không có cậu... Nhưng có một điều tôi không hiểu nổi... Tôi thấy cửa chuồng mở... Không hiểu là bằng cách nào nó lại bị mở? Thôi...

Nhà dạy thú mỉm cười rồi nói thêm:

- Hay bây giờ tôi mời các cậu lại xem tôi làm việc? Các cậu nghĩ sao?

- Có được không chú? Peter mừng rỡ hỏi.

- Tất nhiên! Một lát nữa, mời các cậu đến ngay lều tôi. Tôi kiểm tra xem Rajah có sẵn sàng biểu diễn chưa.

Nhà dạy thú biến mất vào lều. Ba thám tử trẻ đứng lại bên cạnh Ronny một hồi, xem bạn tiếp tục "rao hàng mời khách". Đồng người xúm lại trước quầy, và Ronny có vẻ rất bận rộn.

Để Ronny làm việc, Hannibai, Bob và Peter bước từ từ sang lều nhà dạy thú. Đi ngang qua, ba bạn cười khi thấy hai chú hề đang nhả mặt hòa vào đám đông.

Ba bạn còn nhớ chú hề thứ nhất, thấp và mập. Chú hề đồng diễn kia cao lều nghều, gầy, nét mặt buồn. Ngay giữa khuôn mặt bôi trắng, chiếc mũi đỏ, nhọn và dài nhô lên như cái mỏ chim.

Chú hề cao, ăn mặc như kẻ lang thang, quần rộng thùng thình biến dạng, phía dưới chân có cột dây lại. Thỉnh thoảng, cái mũi to của chú hề nhỏ sáng tắt như đèn neon.

Chú hề nhỏ này nhào lộn quanh bạn đồng diễn. Chú hề cao nhìn chú hề nhỏ bằng ánh mắt buồn rầu, rồi cố bắt chước, nhưng lúc nào cũng thất bại thảm hại. Mỗi lần thất bại, nét mặt chú hề buồn thêm, khiến người xem cười. Đột nhiên, chú hề nhỏ thất bại trong cú xoay người lần cuối và ngã lặn vào đất. Khi đó, lần đầu tiên, một nụ cười rộng nở trên nét mặt của chú hề cao. Ba thám tử trẻ vỗ tay.

- Tiết mục này hay quá, Hannibal tuyên bố. Các cậu có thấy rằng tiết mục dựa vào nụ cười lúc cuối của chú hề cao nghều không? Người ta thích thú khi kẻ kém may mắn rốt cuộc cũng chiến thắng...

- Nhưng thật ra, chú hề cao đâu có chiến thắng - Bob bắt bẻ.

- Cũng có thể, nhưng việc chú hề nhỏ thất bại làm cho hai người gần nhau hơn. Có thể nói đây là sự phục thù của cái tầm thường đối với cái ưu việt kiêu ngạo.

- Cậu nói văn vẻ quá, Babal à! Peter thở dài, khâm phục.

Khi thích, Hannibal có khả năng lý luận như người lớn và rất tâm lý.

Chẳng bao lâu, Ba thám tử trẻ đến trước lều của nhà dạy thú. Phía sau lều, là cái chuồng, nơi Dimitri biểu diễn tiết mục dạy thú. Có xà treo trên song mái chuồng. Hai ghế đầu của Hannibal và Peter sơn đặt dưới đất.

Dimitri chuẩn bị bắt đầu tiết mục. Ông ra hiệu thân thiện với bộ ba, rồi bước vào chuồng. Ông búng ngón tay, Rajah xuất hiện ở cuối một hành lang có song sắt đâm thẳng ra chuồng...

Ác thú ra với chủ, vừa bước vừa gầm một cách dễ sợ. Rồi nó gầm gừ đi một vòng cái chuồng lớn, thỉnh thoảng đứng lại để hăm dọa nhà dạy thú bằng móng vuốt khủng khiếp của nó.

Ba thám tử trẻ mỉm cười. Ba bạn biết rằng thái độ Rajah là một phần của tiết mục biểu diễn. Sư tử được dạy phải tỏ ra hung dữ...

Chẳng bao lâu, ánh mắt ba bạn sáng lên khi xem tiết mục hấp dẫn. Dimitri lần lượt ra lệnh cho Rajah phải nhảy, lăn xuống đất, phóng từ ghế đầu này sang ghế đầu kia, thực hiện vài bước nhảy múa, và cuối cùng, nhảy lên thanh đu treo và đu đưa trên đó một hồi! Khán giả ngồi thành hình bán cung quanh cái chuồng to vỗ tay đôm đốp.

- Úi chà! Peter thốt lên. Vậy mà mình chỉ bắt được nó nằm xuống mà thôi.

- Chú Dimitri tuyệt quá! Bob nói. Babal, cậu nghĩ thế nào?

Nhưng Hannibal đã biến mất. Cuối cùng, Bob và Peter phát hiện Hannibal đang đứng xa hơn một chút phía sau chuồng, nơi nhà dạy thú và Rajah đang chào khán giả... Thám tử trưởng ra hiệu hai bạn đến với mình.

- Có chuyện gì vậy? Bob thắc mắc hỏi.

Hannibal không trả lời và chỉ phần lều bị khuất: phần có tấm vải chắn che lại để khán giả không nhìn thấy. Hành lang có song sắt, nơi Rajah bước vào chuồng lớn, thông với một cái chuồng khác, nhỏ hơn, có bánh xe. Rõ ràng đó là nhà của sư tử. Hannibal chỉ cho hai bạn xem cái khóa to tướng móc ở cửa chuồng có bánh xe.

- Xem này! Hannibal nói. Có kẻ đã bẻ cái khóa này. Nói cách khác, có kẻ đã cố tình để cho Rajah xông chuồng!

5. Cái bóng đe dọa

- Mình không hiểu nổi làm thế nào mà người ta mở được chuồng mà chú Dimitri không hay biết, Hannibal nói tiếp. Mình cứ suy nghĩ về chuyện này. Nên mình đến đây xem kỹ cái khóa này... Các cậu xem mình đã phát hiện điều gì này.... Xung quanh ổ khóa, có những vết trầy xước sáng bóng. Khóa này bị bẻ cách đây không lâu.

- Cậu có chắc không Babal? Bob hỏi.

- Tất nhiên! Các cậu hãy nhớ quyển sách mà ta có ở Bộ Tham Mưu. Sách nói về phương pháp mà tội phạm áp dụng. Thì mấy vết mà các cậu thấy trên kim loại đây, giống y hệt mấy vết mô tả trong sách ở chương bẻ khóa.

- Ủi chà! Peter kêu. Ai lại có lợi lộc gì mà đi thả sư tử khỏi chuồng?

Ba thám tử trẻ đang suy nghĩ về vấn đề này thì nghe một tràng pháo tay vang lên. Khán giả đang vỗ tay chào nhà dạy thú và Rajah. Tiếng cửa kim loại vang lên, rồi sư tử xuất hiện, bước kiêu hãnh theo hành lang để về chuồng riêng. Ba thám tử nhìn con ác thú.

- Phải là kẻ khủng mới dám mở cửa chuồng nó. Bob kêu.

- Khủng... hay đầy lòng căm thù đối với đồng loại, Bob à! Hannibal trả lời. Nhưng không có gì chắc chắn cả. Có thể có động cơ khác...

- Động cơ? Nhưng động cơ nào? Peter thở dài.

- Có thể để làm cho công chúng hoảng sợ và phá hoại hội chợ, thám tử trưởng nói. Hoặc đóng vai anh hùng bằng cách bắt sư tử về chuồng. Hoặc gây động tác nghi binh trong khi kẻ khác thực hiện hành vi tội phạm chỗ khác.

- Nhưng đâu có gì xảy ra đâu Babal! Peter nhận xét.

- Và đâu có ai thử bắt Rajah về chuồng trước khi Dimitri tới kịp, Bob nói thêm.

- Theo mình nghĩ, Peter đã can thiệp quá sớm - thám tử trưởng nói. Có thể làm vậy, Peter đã phá vỡ kế hoạch của tên thủ phạm bí ẩn.

- Nếu kẻ nào đó định phá hoại hội chợ, thì đây cũng là một cách khá nguy hiểm, các cậu có nghĩ vậy không? Bob nói.

- Mình cũng không biết nữa. Hannibal thở dài. Chính Ronny cũng biết rằng thật ra Rajah không hung dữ. Tất cả những người ở hội chợ làm việc với chú Carson chắc đều biết đặc tính này.

- Vậy cậu nghĩ là người của hội chợ? Bob hỏi.

- Phải. Có lẽ Rajah đã được thả ra bởi một người biết trước là sẽ không có nguy hiểm gì.

- Trong trường hợp đó, mình chỉ thấy rằng chỉ có thể có một kẻ tình nghi là được: đích thân chú Dimitri! Nhưng mình không thể nào tưởng tượng nổi chú Dimitri tự bẻ chính cái khóa của mình!

- Sao lại không? Như vậy không ai có thể nghi ngờ chú ấy được, Hannibal nhận xét.

Thám tử trưởng suy nghĩ một hồi, rồi nói thêm:

- Mình thấy lạ. Sao chú Dimitri không phát hiện sớm rằng Rajah đã biến mất. Phiền cái là chúng ta chưa biết đủ nhiều để...

- Để làm gì? Peter hỏi. Ý cậu muốn nói bọn mình sẽ...

- Điều tra hả? Bob hăng hái kết thúc câu. Đúng vậy, đây là một vụ bí ẩn xứng đáng với ba thám tử trẻ!

- Tất nhiên Hannibal đáp. Đường như...

Hannibal ngưng nói đột ngột, đặt ngón tay lên môi, rồi hất đầu chỉ vào bức tường vải, cuối lều.

Một cái hình khổng lồ hiện phía sau thành một bóng đen. Giống như một người đàn ông không mặc quần áo! Nhìn thấy rõ đôi vai vạm vỡ cũng như cái đầu bù xù đang nghiêng như để lắng nghe.

- Ra ngoài các cậu ơi! Hannibal nhanh miệng ra lệnh.

Cũng may là không có cửa ở cuối lều. Ba thám tử buộc phải ra qua cửa gần cái chuồng lớn, rồi vòng qua sau mới đến được chỗ nhìn thấy cái bóng khả nghi. Nhưng khi đến nơi, không còn ai nữa hết.

- Chắc là hấn đã nghe thấy bọn mình! Bob thì thầm. Nhưng bọn mình đâu có gây tiếng động đâu.

Tiếng chân bước nặng nề vang lên phía sau lưng.

- A ha! Các cậu làm gì ở đây? Một giọng khỏe mạnh hỏi.

Ba bạn giật mình quay lại nhìn. Một người đàn ông to lớn đang đứng trước mặt, giận dữ nhìn chằm chằm vào ba bạn. Tay ông cầm một cái búa cán dài.

- Tụi cháu... tụi cháu chỉ... chỉ... Peter cà lăm.

Đúng lúc đó Ronny Carson xuất hiện phía sau người đàn ông khổng lồ. Khi nhìn thấy ba thám tử trẻ, mặt Ronny sáng lên:

- Sao, các bạn? Ronny nói vui vẻ. Cuối cùng ba mình cũng gặp được các cậu!

Peter nuốt nước miếng:

- Ba của cậu?

- Phải, các cậu à! Người đàn ông khổng lồ mỉm cười đặt búa xuống đất. Tôi tìm các cậu để thay mặt hội chợ cảm ơn các cậu. Không có các cậu, Rajah đã gây hoảng hốt trong đám đông rồi.

- Ba mình muốn thưởng các cậu. Ronny nói. Ba và mình muốn các cậu mang từ hội chợ đi một món kỷ niệm khác, ngoài con mèo bông.

- Con mèo! Peter đột ngột la lên và nhìn xung quanh. Mình làm mất rồi.

- Con mèo nào? Ông Carson ngạc nhiên hỏi.

- Một trong những phần thưởng độc đặc của quầy bắn súng, ba à. Ronny giải thích. Peter trúng được con mèo đó.

- Có thể cậu bỏ quên trong lều của chú Dimitri, Bob nói.

Nhưng con mèo không có trong lều... mà cũng không thấy chỗ nào khác. Ở quầy bắn, hay xung quanh, hay ở chỗ Peter dự đoán được Rajah.

- Mình nhớ chắc là mình còn cầm con mèo trong tay trước khi thấy con sư tử mà! Peter đau

khổ tuyên bố. Chắc mình làm rơi và ai đó đã lượm mất.

Hannibal nóng lòng không chịu được nữa.

- Nói dài dòng chỉ vì một chú mèo bông. Hannibal nói với Peter. Peter à, thế nào Ronny cũng kiếm được một con mèo khác cho cậu! Thừa chú Carson, khi tụi cháu...

Ronny ngắt lời:

- Không! Mình sẽ không thể tìm được con mèo khác cho Peter! Các cậu hãy nhớ lại lời mình nói: đó là chú mèo bông cuối cùng! Mình có năm con mèo tất cả! Tất cả đều đi hết rồi!

- Ôi! Ta sẽ tìm được món quà khác, hay hơn một con mèo, ông Carson bảo đảm.

Không chịu đựng được nữa, Hannibal hỏi thẳng thừng:

- Thừa chú Carson, có phải hội chợ của chú bị rắc rối không ạ?

- Rắc rối à? Ông Carson nhìn thẳng vào mắt thám tử trưởng. Tại sao cậu lại đặt ra câu hỏi này với tôi?

- Bởi vì, trước khi chú tới, tụi cháu đã phát hiện một người đang rình rập tụi cháu, trong khi tụi cháu đang đứng trong lều của Rajah.

- Rình rập à? Giám đốc hội chợ nhú mày hỏi lại lần nữa, rồi cười. Chắc là cậu lầm đó thôi! Sau vụ Rajah, cậu tưởng tượng nhiều quá đấy.

- Cũng có thể. Hannibal hơi tự ái đáp. Tuy nhiên, chắc chắn điều tụi cháu phát hiện trước khi thấy kẻ nghe lén là không do trí tưởng tượng đâu: Rajah không sống chuồng! Có kẻ đã cố ý mở chuồng cho nó!

Ông Carson nhìn kỹ Hannibal hơn nữa.

- Mời các cậu vào xe lán của tôi, ông Carson đột ngột đề nghị với ba thám tử.

Ba của Ronny có vẻ lo lắng:

- Mời các cậu ngồi và trình bày nghi ngờ cho tôi nghe!

Hannibal kể lại phát hiện về cái chuồng của sư tử Rajah.

- Cháu biết các kiểu cách bẻ khóa, thừa chú, và cháu nhìn thấy dấu hiệu đặc trưng trên cái khóa. Tụi cháu là thám tử kinh nghiệm.

Nói xong, Hannibal đưa cho ông Carson danh thiếp của bộ ba.

Ông Carson mỉm cười:

- Đây là loại trò giải trí cũng vui, các cậu à, nhưng...

- Đó còn hơn một trò giải trí, thừa chú. Hannibal kiêu hãnh khẳng định. Cảnh sát Rocky bảo lãnh cho tính nghiêm túc của các hoạt động tụi cháu.

Hannibal đưa thêm một tấm thẻ cho ông Carson:

Giấy này chứng nhận rằng Ba thám tử trẻ tình nguyện hợp tác với cảnh sát thành phố Rocky. Cảnh sát Rocky xin cảm ơn tất cả những ai có thể giúp đỡ Ba thám tử trẻ.

Ký tên: Samuel Reynolds

Cảnh sát trưởng

- Xin lỗi các cậu, ông Carson vẫn mỉm cười nói khế. Tấm thẻ này chứng tỏ các cậu thật sự là thám tử. Nhưng tôi nghĩ lần này các cậu lầm rồi.

- Nhưng mà ba ời, Ronny la lên, ba cũng biết rằng...

Ông Carson đứng dậy:

- Đủ rồi, Ronny. Không được nói thêm lời nào, nghe chưa? Hannibal đã lầm. Nhưng dù sao ba bạn đây đã giúp chúng tôi rất nhiều. Cho nên.... đây, các cậu cầm lấy giấy thông hành này! Các cậu sẽ được phép đi khắp hội chợ xem tất cả và dự mọi trò giải trí. Các cậu có thích phần thưởng này không?

- Cảm ơn chú, chú đại lượng quá! Hannibal nói.

- Ồ! Bob đột ngột kêu. Xem kìa!

Bob chỉ cánh cửa có thủy tinh màu của xe lán, trên kính có một hình bóng to tướng, đôi vai vuông vức và cái đầu bù xù.

- Chính cái bóng lúc nãy! Peter thì thầm.

Ông Carson bước nhanh ra mở cửa, rồi quay lại mỉm cười với ba thám tử trẻ. Một người đàn ông bước vào. Ba thám tử trẻ há miệng nhìn ông. Vóc dáng ông cao một cách bất thường. Cơ bắp cuồn cuộn nhô lên ngực trần. Ông chỉ mặc mỗi cái vớ quần đen vàng, bó sát hai cái chân khỏe mạnh như một lớp da thứ nhì. Ông mang đôi ủng ngắn sáng bóng. Mái tóc đen và bộ râu rất rậm mọc bù xù.

- Xin giới thiệu đây là Khan, lực sĩ của chúng tôi - ông Carson nói. Cũng như mọi người ở đây, Khan làm nhiều việc. Trong đó, Khan có trách nhiệm làm bảo vệ cho hội chợ. Chắc Khan đã thấy các cậu lén vào lều Rajah và đến xem các cậu làm gì...

- Đúng! Khan nói bằng một giọng còn trầm hơn ông Carson.

Ông Carson mỉm cười với các thám tử:

- Bây giờ, tôi xin lỗi các cậu, tôi bận việc. Còn Ronny thì phải quay về quầy bắn súng. Các cậu cứ đi chơi đi, và hãy nhớ: đối với các cậu, mọi thứ đều miễn phí!

- Tội cháu cảm ơn chú rất nhiều! Hannibal lặp lại.

Ba thám tử trẻ bước ra khỏi xe lán. Khi đi được khá xa, Hannibal đột ngột đứng lại.

- Chuyện gì vậy hả Babal? Bob hỏi thăm.

- Mình tin chắc là ở hội chợ này có điều gì đó không ổn, thám tử trưởng nghiêm trang nói. Tên Khan này có vẻ rất khả nghi. Thái độ ông ấy không phải là thái độ của một người bảo vệ khi đứng lắng nghe chúng ta. Và mình biết chắc Ronny sẽ tiết lộ một cái gì đó, nếu không bị ông Carson ngăn cản. Ta hãy quay lại xe lán, và đến lượt ta nghe lén.

- Ê, khoan đã! Peter nhanh nhẹn nói.

Ronny Carson vừa mới chạy ra khỏi xe lán và đang bước nhanh về quầy bắn súng. Khi Ronny biến mất, bộ ba đến gần cửa sổ xe lán.

Giọng nói to lớn của Khan vang đến:

- ... còn bây giờ, thì Rajah chạy trốn. Lần sau, cái gì sẽ ập xuống đầu chúng tôi nữa đây. Có thể chúng tôi sẽ hoàn toàn không được trả lương.

- Tuần sau, mọi người sẽ được trả lương, Khan à - ông Carson trả lời. Tôi hứa như vậy.

- Nhưng ông cũng biết tính người hội chợ rồi. Họ nghĩ rằng hội chợ đang bị nguyên rủa. Sẽ còn có những rắc rối khác nữa.

- Thôi nào, Khan, nghe tôi đi. Anh...

Có tiếng chân bước, rồi cửa sổ đóng lại. Ba thám tử không còn nghe được gì nữa.

- Ủi chà! Peter khê kêu. Cậu nói đúng Babal ơi! Có rắc rối.... Nhưng bọn mình biết làm gì, khi ông Carson không chịu nói gì cho bọn mình.

Hannibal suy nghĩ.

- Chúng ta có giấy thông hành. Nhờ đó, ta sẽ có thể lục lạo đây đó quan sát, theo dõi mọi người. Bob ơi, ngày mai, ở thư viện, cậu sẽ xem báo chí. Cậu phải cố tìm những sự cố mà hội chợ có thể đã gặp phải trên đường đi đến đây. Ngày mai, ta sẽ hội ý rồi quyết định nên làm gì.

- Nhưng còn cậu, Babal, chẳng lẽ cậu sẽ không làm gì hết trong suốt thời gian ấy.

- Tất nhiên là không! Mình sẽ lợi dụng đêm nay để cố thu thập thật nhiều thông tin.

6. Ronny đến gặp ba thám tử trẻ

Tối hôm đó, Peter rất khó ngủ. Peter cố nghĩ ra một cách thức để buộc ông Carson phải tâm sự với Ba thám tử trẻ. Nhưng Peter không nghĩ ra được gì... Có thể Bob và Hannibal may mắn hơn...

Peter dậy thật sớm và ngạc nhiên thấy ba dậy còn sớm hơn nữa.

- Ba mới nhận được cú điện thoại khẩn của ông Alfred Hitchcock, - ông Crentch giải thích cho con trai - ông ấy có công việc khó cần giao cho ba trước khi bắt đầu quay bộ phim mới. Peter ơi, phiền cái là ba hứa với mẹ con là sẽ dọn dẹp hầm kho ngày hôm nay. E rằng con phải làm việc đó thay cho ba!

Peter thầm nguyên rủa ông Alfred Hitchcock, nhưng vẫn trả lời:

- Tất nhiên rồi, ba! Con sẽ làm.

Do trở ngại bất ngờ này, Peter chỉ lên đường đi đến Thiên Đường Đồ Cổ sau bữa ăn trưa.

Thám tử trưởng đặt ngay câu hỏi nghị sự:

- Cậu có nghĩ ra cách bắt buộc ông Carson phải nhờ ta giúp đỡ không?

- Mình có suy nghĩ! Peter thở dài và thừa nhận. Nhưng không nghĩ ra được gì.

- Mình cũng vậy, Hannibal rầu rĩ nói. Chỉ còn hy vọng vào Bob thôi. Có thể Bob tìm ra cái gì hay hay ở thư viện. Mình đang trông chờ Bob từ nãy giờ. Bob có hứa là sẽ ra sớm hơn thường ngày.

Hai phút sau, Lưu Trữ Nghiên Cứu xuất hiện. Bob đang cầm quyển sổ trong tay và có vẻ rất kích động.

- Cậu phát hiện được điều gì hả? Peter hỏi.

- Có chứ! Bob rạng rỡ đáp. Mất cả buổi sáng, nhưng thành công! Mình phát hiện rằng thời gian gần đây hội chợ Carson không được may mắn lắm! Vì đó là một vụ không quan trọng, nên mình đã phải xem kỹ các tờ báo địa phương ở các thành phố nhỏ để thu thập đủ các thông tin cần thiết.

- Cuối cùng thì cậu tìm được cái gì? Hannibal nóng lòng hỏi.
Bob mở sổ ra.

- Cách đây ba tuần, Bob bắt đầu nói, gánh xiếc đã phải bỏ tiết mục ngựa poney. Ba chú ngựa poney bị chết: có thuốc độc trong cỏ ăn của chúng. Chuyện xảy ra ở Ventura. Rồi đầu tuần này, ở San Mateo, một vụ hỏa hoạn đã xảy ra. Bốn cái lều bị lửa làm cháy: lều của nghệ sĩ nướng lửa, của nghệ sĩ ném vòng, của sư tử và phần lều của quầy bắn súng.

- Lều sư tử! Peter thốt lên. Vậy là chú Dimitri bị rắc rối hai lần!

- Mình không muốn kết luận vội, - Hannibal nói, nhưng dường như cái chết của ba chú ngựa poney, và vụ hỏa hoạn không phải là sự cố... mà là âm mưu phá hoại! Này, Lưu Trữ ơi, mình dám chắc cậu còn tìm ra một vụ khác, ngoài hai vụ này chứ?

- Đúng! Sao cậu biết tài vậy? Bob thắc mắc hỏi.

- Nhớ lại đi, tối hôm qua, chúng ta đã nghe Khan nói đến tính mê tín của dân hội chợ. Mà cậu cũng biết là theo tín ngưỡng dân gian, bất hạnh luôn đến hàng loạt! Người ta hay nói "Đã bị hai lần, thế nào cũng bị thêm lần ba". Vụ xổng chuồng của Rajah là vụ xui xẻo thứ ba!

- Úi chà! Cậu nghĩ dân hội chợ mê tín dị đoan đến thế sao? Peter hỏi.

- Mình vừa nảy ra một sáng kiến thế này - Hannibal nói.

Thám tử trưởng trình bày kế hoạch. Bob và Peter mỉm cười tán thành.

Một hồi sau, Peter, mắt dán vào thị kính của kính tiềm vọng, thông báo:

- Ronny đến! Chuẩn bị nhé!

Khi bước đến xưởng trong sân bãi, Ronny thấy Peter đi nhanh ra đón.

- Có chuyện gì vậy? Ronny hỏi Peter. Tại sao các cậu gọi điện thoại kêu mình tới đây?

- Bọn mình nghĩ cậu sẽ thích tham quan Bộ Tham Mưu và xem Ba thám tử trẻ làm việc như thế nào, Peter trả lời. Đi theo mình.

Peter dẫn Ronny đến đường hầm số hai. Sau khi đẩy cửa sập, cả hai chui lên xe lán. Ronny ngạc nhiên thốt lên:

- Chỗ gì mà lạ quá!

Ronny chăm chú nhìn kính hiển vi, kính tiềm vọng, các bộ đàm treo trên tường, hồ sơ đầy tài liệu, máy dò kim loại, kệ sách và các dụng cụ chuyên dùng mà ba thám tử đã cố tình bày ra cho dễ thấy.

Rồi Ronny nhìn thấy Bob và Hannibal, có vẻ đang chăm chú làm việc miệt mài. Không ai ngẩng đầu lên khỏi công việc. Hannibal đang xem xét cái khóa bằng kính lúp. Bob đang nghiên cứu mấy sợi vải trên một tấm kính nhỏ, có rọi đèn từ phía dưới. Peter nói thật nhỏ vào tai Ronny:

- Bọn mình biết rằng ở hội chợ có những chuyện khả nghi, Ronny à. Bọn mình đang điều tra một số chi tiết.

- Không thể nào có được! Ronny đáp khẽ. Các cậu không biết gì mà...

- Khoa học và sự tinh ý sẽ giúp bọn mình biết được những điều mà cậu không chịu nói ra! - Peter tuyên bố với một giọng điệu mà cậu cố làm trịnh trọng cho giống thám tử trưởng.

Đúng lúc đó, Hannibal ngẩng đầu lên.

- Chính một chuyên gia tội ác đã mở chuồng Rajah, các cậu à! Hannibal thông báo cho Bob và Peter, như thể không thấy Ronny đang có mặt trong phòng. Không còn gì nghi ngờ nữa hết. Dấu vết quanh ổ khóa rất đặc trưng. Và nếu Rajah được thả ra, dĩ nhiên có kẻ muốn phá hoại!

Ronny lắng nghe, kinh ngạc. Trước khi Ronny kịp phản ứng, Bob nói tiếp:

- Cách đây ba tuần, có kẻ đã bỏ thuốc độc giết mấy chú ngựa poney, chính là để buộc ông Carson rút tiết mục này ra khỏi chương trình, chuyện này quá hiển nhiên. Cũng như vụ cháy đã phá hủy hay làm hư ba cái lều và một phần quầy bán súng. Làm cho giám đốc hội chợ bị mất rất nhiều tiền và hiện không có khả năng trả lương cho nhân viên.

Vẫn giả vờ như không thấy Ronny, Hannibal lắc đầu hỏi:

- Còn về người của hội chợ, thì ta biết gì?

- Lực sĩ Khan từ lâu không làm việc ở một hội chợ nào, Bob tuyên bố. Rất có thể đây là kẻ giả danh.

Trong khi thám tử trưởng và Lưu Trữ Nghiên Cứu diễn kịch như thế, miệng Ronny càng lúc càng há to hơn. Cuối cùng, Ronny không chịu được nữa:

- Ai nói cho các cậu nghe những chuyện này? Ronny nóng lòng hỏi.

Hannibal và Bob giật mình, quay sang Ronny, giả bộ ngạc nhiên phát hiện khách.

- Ủa. Cậu đến rồi hả? Hannibal hết sức vô tư hỏi.

- Ai cho các cậu biết về tình hình ở hội chợ?

Ronny không trả lời hỏi lại.

Hannibal lắc đầu:

- Không, Ronny à! Không có ai đâu. Chúng tôi là thám tử và chúng tôi đã tự mình phát hiện ra... Nếu mình hiểu không sai, thì các suy luận của bọn mình là chính xác?

- Phải, Ronny thừa nhận. Tất cả những gì các cậu nói là đúng sự thật. Các cậu cũng không làm về Khan, ông ấy dùng tên giả làm việc ở hội chợ. Thật ra, ông ấy chỉ là nghệ sĩ xiếc. Nhưng vì không còn hợp đồng nào nữa, ông ấy rất vui được làm việc ở hội chợ của ba. Nhưng ông ấy không muốn người ta biết. Khan rất tự kiêu! Hội chợ Carson không được nổi tiếng lắm. Ba và mình không biết tên thật của Khan, nhưng ông ấy đóng vai lực sĩ hội chợ rất tốt.

- Có thể những gì cậu nói là đúng, nhưng dù sao chắc chắn có kẻ đang muốn phá hoại công việc của ba cậu! Hannibal nghiêm trang thông báo. Và bọn mình rất muốn vạch mặt thủ phạm... nếu ba cậu cho phép.

Ronny nhìn Ba thám tử trẻ:

- Nếu không ai kể cho các cậu biết, thì các cậu hãy nói cho mình nghe bằng cách nào các cậu đã tìm ra được những thông tin này. Mình không tin là có ảo thuật. Nào, giải thích cho mình đi...

Hannibal, Bob và Peter mỉm cười. Rồi, thám tử trưởng trình bày cách Ba thám tử trẻ tiến hành để đạt kết quả có giá trị. Ronny lắng nghe đến cùng, nét mặt khâm phục. Cuối cùng, Ronny hăng hái la lên:

- Hay quá! Gần như không thể nào tin nổi! Các cậu tài thật! Đúng là thám tử chuyên nghiệp. Mình tin chắc các cậu hoàn toàn có khả năng tìm ra hiện đang có âm mưu gì ở hội chợ. Khổ nỗi, dân hội chợ rất hay tự ái... và ba mình kiên quyết tự xoay sở lấy. Ba sẽ không bao giờ chấp nhận sự giúp đỡ từ bên ngoài!

- Nhưng ba cậu có thể bị mất hết trong thời gian ngắn, Ronny à! Hannibal nhận xét.

- Mình biết. - Ronny thở dài. Nếu tuần sau mà ba mình không trả lương...

Ronny ngưng nói, có vẻ phân vân một lúc. Rồi nét mặt Ronny trở nên cương quyết:

- Được rồi! Ronny nói bằng một giọng cứng rắn. Nếu ba từ chối không muốn các cậu giúp, thì mình, ngược lại, mình rất muốn. Thà nói ngay sự thật cho các cậu nghe: nếu hiện có kẻ đang tìm cách làm cho ba mình sạt nghiệp... thì đó là tại mình!

7. Một phát hiện bất ngờ

Tất cả chờ nghe tiếp.

- Mình nghi bà ngoại! Ronny thú nhận. Bà ngoại ghét ba lắm!

Nét mặt Ronny sạm lại. Ronny vừa thở dài vừa kể cho ba bạn mới quen nghe:

- Mẹ mình mất lúc mình nhỏ xíu. Tai nạn xe hơi... Mình không được biết mẹ!

- Tội cậu quá! Bob thông cảm nói khẽ.

- Chính bà ngoại đã nuôi dạy mình. Bà không thích hội chợ. Khi đó bà ngoại đã rất muốn ngăn không cho mẹ lấy một "người làm trò ở chợ", như bà hay gọi! Lúc mẹ mất, ba bị suy sụp. Ba hơi bỏ bê công việc làm ăn. Bà ngoại bảo hội chợ không phải là chỗ để nuôi nấng em bé. Bà bắt mình về với bà. Mặc dù không giàu, nhưng bà ngoại cũng khá lắm. Ba không phản đối. Vì nghề nghiệp, ba thường phải đi đây đó và khó có thể chăm lo cho mình.

Ronny lại thở dài rồi nói tiếp:

- Thế là mình ở lại với bà ngoại. Nhưng năm tháng trôi qua, mình càng lúc càng khó sống bên bà. Bà rất tử tế với mình, nhưng cái gì bà cũng sợ hết và bà không cho phép mình làm gì hết. Riết rồi mình chỉ còn một ý nghĩ trong đầu: đi tìm ba và làm việc ở hội chợ với ba. Năm nay, mình đã không chịu được nữa: mình chạy trốn và đến sống với ba. Bà ngoại tức điên lên. Bà đã thử bắt mình trở về, nhưng về mặt pháp lý bà không có quyền gì đối với mình. Ba đã cố nói nhẹ nhàng cho bà hiểu và khuyên bà về nhà. Không phải là ba vô ơn đối với bà! Nhưng ba thấy rõ là mình không hạnh phúc...

- Nay Ronny, Hannibal đột ngột hỏi. Bà ngoại cậu có hăm dọa là sẽ kiếm chuyện không?

- Ít nhiều là như vậy! Bà tuyên bố là bà sẽ không cho phép ba biến mình thành một thằng làm trò ở chợ. Bà ngoại dọa là sẽ kiện ra tòa án, bà hy vọng bà sẽ chứng minh được rằng ba không đủ khả năng nuôi dạy mình đang hoang. Thậm chí chính vì vậy mà ba đã đến đây, đến Californie. Ngoài ra, ba muốn làm sao cho có thật nhiều kilômét giữa bà ngoại và hai cha con mình, và ba muốn kiếm thật nhiều tiền để chứng tỏ ba dư sức chu cấp cho mình. Rất tiếc! Đã xảy ra mấy tai nạn kia... hội chợ sắp phá sản mất!

Hannibal nhú mày.

- Cậu có nghĩ rằng bà ngoại cậu sẽ dám làm dữ như thế không? Hannibal hỏi. Đến nỗi làm phá sản cả hội chợ như thế này?

- Mình cũng không biết nữa, Hannibal ơi, Ronny do dự nói khẽ. Cho đến nay, mình đã tránh không suy nghĩ đến vấn đề này. Bà ngoại căm ghét ba, nhưng bà thương mình lắm.

- Cậu đã có thể là nạn nhân của những tai nạn đã xảy ra, Hannibal nhận xét. Theo mình chắc bà đã không dám sử dụng những cách thức tuyệt vọng như thế đâu. Có thể ba của cậu có một kẻ thù mà cậu không biết... một kẻ thù kiên quyết làm bác sạt nghiệp...

- Nếu đúng mục đích hần như vậy, thì hần sắp được ăn mừng rồi, Ronny thở dài, trừ khi các cậu tóm được hần! Mọi người ở hội chợ đang lo về chuyện xui xẻo sắp tới!

- Sắp tới à? Hannibal ngạc nhiên lập lại. Đáng lẽ họ phải cảm thấy yên tâm chứ. Đã có ba tai nạn xảy ra rồi mà!

- Theo họ, vụ Rajah sống chuồng là không tính, vì không có hậu quả đáng buồn nào. Peter đã kịp thời can thiệp. Nên tất cả đều chờ đợi một vụ thứ ba.

- Phiền quá. Bob thốt lên. Khi lo sợ một vụ tai nạn, người ta sẽ bị căng thẳng, và do đó, sẽ có tai nạn.

- Đó là cái giá phải trả cho sự mê tín - Hannibal nói. Thường người ta sợ cái gì, thì chính cái đó lại đến! Và thủ phạm sẽ lợi dụng để ra tay một lần nữa. Còn về việc Rajah sống chuồng, có một điều làm mình thắc mắc: sự cố này hơi khác so với mấy vụ trước. Hai vụ kia xảy ra trước khi hội chợ mở cửa. Chỉ thiệt cho dân làm hội chợ. Nhưng lần này, nếu Peter không giữ Rajah lại, thì công chúng bị nguy hiểm...

- Có thể vụ Rajah sống chuồng thật sự do ngẫu nhiên? Peter gợi ý.

- Không có đâu, Peter ơi! Mình tin chắc là không! Hannibal nói dứt khoát. Ta còn thiếu nhiều yếu tố thông tin. Đã đến lúc ta phải quay lại hội chợ! Ronny ơi, bọn mình có thể trở lại hội chợ cùng với cậu, mặc dù hội chợ chưa mở cửa được không?

- Được chứ! Ronny đáp. Mình sẽ nói các cậu muốn xem nghệ sĩ diễn tập.

- Bắt đầu, bọn mình phải tìm cái gì? Peter hỏi.

- Ta sẽ cố gắng tìm ra một mối liên hệ giữa ba vụ tai nạn. Và ta sẽ cảnh giác để không cho một vụ thứ tư xảy ra. Ta sẽ phải hết sức thận trọng.

Tiếng nói vang lên bên ngoài ngắt lời Hannibal. Thám tử trưởng lao đến kính tiềm vọng.

- Thím Mathilda kêu! Hannibal thông báo. Thím gọi Bob... Thím nói Bob có hẹn!

- Ôi! Bob nhăn mặt càu nhàu. Mình phải đến nha sĩ. Quên mất.

Hannibal xì mặt. Hannibal rất ghét khi thấy kế hoạch bị cản trở. Hannibal thở dài:

- Chắc là cậu phải đi thôi, Bob à. Cậu sẽ đến gặp bọn mình sau. Trong trường hợp buộc phải rời khỏi hội chợ hay phải đi theo một ai đó ta sẽ sử dụng máy định vị mới của mình.

- Cái gì của cậu? Peter kinh ngạc thốt lên.

- Máy định vị! Hannibal lập lại. Mình làm phát minh này hôm qua. Sáng nay, trong khi chờ các cậu, mình đã hoàn tất. Nhưng mình mới chế tạo có hai máy. Peter và mình sẽ lấy một máy. Bob lấy máy kia. Trong tình thế này, đó đúng là cái ta đang cần! Bộ đàm sẽ dễ bị phát hiện quá. Tốt hơn là đừng để ai chú ý!

- Máy định... định vị của cậu dùng để làm gì? Ronny quan tâm hỏi.

- Trước hết đó là máy chỉ hướng, thám tử trưởng giải thích. Nó phát ra những tiếng bip-bip. Tiếng bip-bip này càng nhiều và càng mạnh khi ta đến gần một người khác đang cầm máy định vị. Máy chỉ gồm một mặt đồng hồ đơn giản có kim chỉ cho biết tín hiệu xuất phát từ bên trái hay bên phải, hay từ phía trước. Mỗi máy định vị vừa có khả năng phát và thu. Máy rất nhỏ, cho phép bỏ trong túi dễ dàng. Trong trường hợp khẩn cấp, cái đèn đỏ sáng lên. Không cần đụng vào đó. Nó nghe theo giọng nói! Nếu gặp rắc rối, ta chỉ cần kê máy lên gần miệng và kêu "Cứu!", thì đèn đỏ sẽ sáng lên ngay trên những máy khác!

- Trời ơi, Hannibal! Chuyện gì cậu cũng làm được hết! Ronny kêu. Cậu đúng là thiên tài!

- Thật ra, mình ra sức hiện đại hóa tối đa các phương pháp điều tra của Ba thám tử trẻ, - Hannibal giải thích, cố ra vẻ khiêm tốn, nhưng không thành công lắm - Máy định vị này chỉ có thể nhận tín hiệu của những máy định vị giống như nó. Tầm hoạt động của nó khoảng năm kilômét.

- Cậu đưa máy nhanh cho mình đi, Bob nói. Mình sẽ ra hội chợ tìm các cậu ngay khi có thể...

Nói xong, Lưu Trữ Nghiên Cứu ra sân, lấy xe đạp rồi báo với bà Jones là đi nha sĩ.

Hannibal, Peter và Ronny cũng lên đường.

- Cậu đi làm việc ngay đi, để không gây nghi ngờ. Nhưng nhớ cảnh giác theo dõi tất cả những gì xảy ra xung quanh quầy của cậu. Peter sẽ theo dõi các nghệ sĩ đang diễn tập. Còn mình sẽ đi lảng vảng giữa các quầy và các lều tìm xem có chi tiết gì khả nghi không. Thống nhất nhé?

Peter và Ronny gật đầu. Rồi ba bạn chia nhau ra đi, đi vào đám người hội chợ đang làm việc.

Khi đến nha sĩ, Bob phải chờ một chút, vì nha sĩ có việc khẩn và sẽ đến trễ. Lưu Trữ Nghiên Cứu bực mình bắt đầu lật mấy tờ tạp chí để trên bàn trông phòng chờ. Rồi Bob lại thấy tờ nhật báo ngày hôm nay, lật ra xem báo có nói đến vụ xống chuồng của Rajah hay không.

Đột nhiên, Bob phát hiện một thông báo ngắn:

Tìm... mèo nhồi bông

"Tìm cho mấy đứa con những chú mèo nhồi bông, màu đen, thân hình chữ Z, nháy một mắt, vòng đeo cổ đỏ. Bất kỳ con vật nào phù hợp với mô tả trên sẽ được mua với giá 25 đô la. Gọi điện thoại số 7-2222 ở Rocky".

Bob giật mình! Mô tả trong thông báo hoàn toàn phù hợp với chú mèo mà Peter đã trúng thưởng - rồi làm mất - tối hôm qua!

Bob vội vàng xé mẫu thông báo, rồi lao ra cửa đúng lúc cô trợ lý nha sĩ ra gọi đến lượt Bob vào phòng khám.

- Em xin lỗi! Bob nói với cô gái. Em phải đi gấp!

Trước khi cô gái kịp hoàn hồn, Bob đã ra tới đường và đang leo lên xe đạp...

8. Tìm mèo... chột mắt

Trong khi đó, suốt một tiếng đồng hồ, Peter đã kín đáo theo dõi các nghệ sĩ hội chợ đang diễn tập chuẩn bị cho suất biểu diễn sắp tới: Peter không để ý thấy gì bất bình thường!

Hannibal cũng đi lang thang giữa quầy và lều.

Thám tử trưởng không bỏ sót một quầy hàng, một túp lều, một kiốt nào hết. Nhưng, cũng

giống như Peter, Hannibal không phát hiện được điều gì bất thường hết. Hannibal vừa mới đứng lại để xem vòng ngựa quay, thì Ronny Carson chạy đến. Ronny đã chuẩn bị quầy bắn súng xong cho buổi tối và không còn việc gì để làm nữa. Hannibal chỉ vòng quay lớn xa hơn một chút.

- Hội chợ không bao giờ cho chạy thử trước khi mở cửa à?
- Không! Tốn tiền quá. Chúng tôi chỉ cho chạy khi khách tới.
- Máy tốt chứ?
- Tất nhiên! Chính ba phụ trách vòng quay.

Hannibal có vẻ dăm chiêu.

- Đây là trò giải trí quan trọng nhất, đúng không? Nếu lỡ...

Ronny ngắt lời:

- Hannibal! Nhìn kìa! Bob tới. Trông Bob cực kỳ căng thẳng!

Bob đi cùng với Peter, mới gặp dọc đường. Hai cậu đến chỗ Hannibal và Ronny. Không chờ ai hỏi, Lưu Trữ nói ngay:

- Babal! Có kẻ đang tìm mèo nháy mắt.
- Giống như con mình bị mất tối hôm qua! Peter nói.
- Mình không nghĩ cậu bị mất đâu, Bob kêu. Cậu bị người ta lấy cắp. Đọc đi, Babal!

Bob vừa nói vừa lấy mẫu thông báo ra khỏi túi đưa cho thám tử trưởng. Mắt Hannibal sáng lên, trong khi Peter và Ronny nhìn qua vai Hannibal đọc.

- Đúng là kẻ thích thú nhồi bông này dường như chỉ quan tâm đến những chú mèo nháy mắt, giống như chú mèo của Peter! Hannibal tuyên bố. Ronny, cậu có tổng cộng bao nhiêu mèo?

- Ở đây, tại Rocky, thì mình có năm con tất cả, Babal à. Ronny trả lời. Peter trúng được con cuối cùng.

- Đúng là con cuối cùng, Hannibal nói. Và Peter đã bị mất. Hay, như Bob đã nói, người ta đã lấy cắp mắt của Peter. Nếu giả thiết này đúng, thì đây là lần thứ nhì, người ta lấy con mèo đó. Đừng quên tên râu giật con mèo chạy trốn, rồi bỏ rơi dọc đường! Các bạn ơi, dường như mình hiểu rõ hơn rồi!

- Sao hả Babal? Nói nhanh đi! Bob van xin.

- Có kẻ muốn chiếm đoạt tất cả những con mèo đó? Thám tử trưởng hùng hồn nói. Tất cả... hay có thể là chỉ một trong số đó! Và điều này giải thích tại sao người ta đã làm cho Rajah sống chuồng.

- Cậu biết tại sao người ta thả Rajah à? Bob hỏi.

- Để làm cho ta lơ đãng, Lưu Trữ à! Khi nhận thấy vụ ăn cắp thất bại, tên trộm đã lén lút trở lại và theo dõi quầy bắn súng. Hắn đã thấy Peter trúng thưởng con mèo. Trong khi Bob và mình

thử tài, hắn đã lên đến chuồng thú và thả sư tử ra. Rồi khi Ronny, Bob và Peter đến xe rờ mooc, hắn đã hướng Rajah theo các câu để cho Peter phải tập trung chú ý vào con sư tử. Peter đã thả con mèo ra và chỉ còn nghĩ đến việc làm chủ được con sư tử. Ta vừa quay lưng đi, thì hắn đến lượm chú mèo nháy mắt lên!

- Trời ơi, Babal! Peter kêu. Hắn phải thật sự thèm muốn con mèo xấu xí kia! Chẳng lẽ con vật ấy có giá?

- Mình nghĩ là có! Hannibal trả lời. Ronny, cậu có biết tại sao mấy chú mèo bông quý như thế không? Chắc chắn có kẻ muốn lấy cả lô hay ít nhất một con, như mình vừa mới nói.

Ronny lắc đầu.

- Mình không hiểu ai có thể thèm muốn mấy con mèo? Ronny thở dài. Theo mình biết mấy con vật ấy không có gì đặc biệt hết... ngoại trừ là chúng rất xấu xí.

Thám tử trưởng béo môi im lặng suy nghĩ một hồi. Bob, Peter và Ronny im lặng, tôn trọng quá trình suy gẫm của Babal. Cuối cùng thám tử trưởng tuyên bố.

- Mình chỉ thấy có ba khả năng. Thứ nhất: người ta muốn có mấy con mèo bông để làm cho trẻ con vui. Tại sao mấy con mèo kỳ quái này, chứ không phải là những con khác? Mình cũng không biết nữa..... Thứ hai: một kẻ nào đó muốn có tất cả mấy chú mèo, bởi vì khi gộp chung lại, chúng có một ý nghĩa nào đó!

- Ý cậu muốn nói... giống như vụ “Con két cà lăm” hả? Bob nhanh miệng hỏi.

Bob đang nói đến một vụ bí ẩn mà ba thám tử trẻ đã phải giải quyết, trong đó, mỗi một con trong một nhóm két đã được dạy học thuộc lòng một mẫu thông điệp. Khi tái tạo lại đầy đủ, bức thông điệp cho biết lời giải.

- Đúng! Hannibal gật đầu. Cuối cùng là: kẻ lạ mặt này chỉ muốn một con mèo duy nhất, bởi vì bên trong con mèo - hay trên con mèo - có một vật quý báu, mà Ronny không biết.

Hannibal đột ngột quay sang Ronny hỏi:

- Này Ronny! Hội chợ có sang Mê-hi-cô không... Hay có đến gần biên giới không?

- Không có, Babal à! Chỉ đi Californie thôi.

- Tại sao cậu lại nói đến Mê-hi-cô? Bob hỏi.

- Mình nghĩ đến bọn buôn lậu! Bọn này tài lắm. Có khi bọn chúng giấu những vật có giá trong những hàng dỏm như mấy con mèo bông này. À, mà mấy con mèo này có nguồn gốc từ đâu vậy, Ronny?

- Từ Chicago, Ronny giải thích. Ba mua thẳng của một người bán sỉ thường hay cung cấp mấy món quà thưởng cho quầy bắn súng.

Hannibal nhú mào:

- Dù sao, có một điều chắc chắn: mấy chú mèo này quan trọng đối với một người và ta phải tìm ra lý do. Có một điều làm mình thắc mắc nhiều nhất: tại sao tên trộm râu chỉ toan lấy cắp con mèo cuối cùng?... Ronny! Đây là ngày thứ ba hội chợ ở Rocky, đúng không?

- Đúng! Chúng tôi mới mở được hai buổi tối. Chúng tôi tới tối hôm qua từ San Mateo, sau khi diễn lần cuối tại đó!

- Mấy con mèo của cậu được trúng thưởng chính xác là lúc nào?

- Bốn con vào buổi tối đầu tiên tại đây, còn con thứ năm thì hôm qua... Chính Peter đã trúng!

- Tại sao cậu lại cho bốn con mèo ngay từ đêm đầu tiên? Hannibal ngạc nhiên hỏi. Đó là giải thưởng độc đắc mà!

- Đúng, nhưng chúng tôi luôn tìm cách thu hút khách ngay từ đầu bằng cách xoay sở để có một lô người trúng thưởng. Mấy người này hớn hở về nhà khoe phần thưởng. Như vậy họ quảng cáo cho hội chợ.

- Lúc nào cậu cũng có mèo nháy mắt làm phần thưởng độc đắc à? Hannibal hỏi thêm.

- Ồ! Không đâu. Trái lại, mình thay đổi thưởng lắm! Mình bị mất khá nhiều món đồ rất đẹp, là phần thưởng độc đắc, trong vụ hỏa hoạn ở San Mateo. Vì vậy mình phải dùng đến mấy con mèo chột mắt!

Thám tử trưởng suy nghĩ một hồi, rồi nói:

- Cậu cất mấy món quà thưởng trong xe rờ moọc à? Hannibal hỏi. Cậu nghĩ như vậy là an toàn à?

- Thật ra nắp rờ moọc luôn khóa lại. Khi hội chợ chưa mở, rờ moọc vẫn cột chặt sau xe lán của mình. Ngoài ra, có hệ thống báo động chống trộm bên trong. Chúng tôi đã bị trộm nhiều lần, thường là bọn du côn! Khi có hội chợ, thì mình để rờ moọc phía sau quầy bán, ở một nơi mình dễ coi.

- Nói cách khác, muốn lấy cắp một con mèo trong kho của cậu mà không muốn bị lộ mặt là việc rất khó, phải không?

- Đúng! Tất nhiên là vẫn có thể cạy khóa nắp rờ moọc. Nhưng tín hiệu báo động sẽ kêu ngay.

- Hệ thống báo động luôn làm việc hả? Peter hỏi.

- Không? Trong khi có hội chợ thì tắt. Nhưng lúc đó thì đông người lắm. Nếu thật sự muốn hành động, thì tên trộm phải làm nhanh và chạy trốn ngay sau đó.

- Mình hiểu! - Hannibal nói - Tối hôm qua, tên râu kính đen định giật con mèo cuối cùng của cậu. Hắn thất bại. Peter đã trúng con miêu... rồi đã làm mất! Và bây giờ, có kẻ đăng thông báo tìm mèo nháy mắt.

Mắt Hannibal long lanh, trong khi nhìn ba bạn đang chờ nghe mình nói:

- Các bạn à, mình tin chắc rằng mấy chú mèo chỉ tăng giá vào mấy ngày gần đây. Và mình cũng tin chắc kẻ muốn lấy mèo là người làm tại hội chợ!

- Kia, Hannibal! Ronny phản đối. Trong chúng tôi, không có ai giống như kẻ trộm râu đầu!

- Chắc là hăn hóa trang! Hannibal tuyên bố. Râu hăn rất dày. Hăn đội cái nón tạo vùng tối trên mặt và đeo kính đen che mắt cặp mắt. Kính đen... trong khi trời đã tối!

- Này sếp ơi, Peter nói. Nếu là người của hội chợ, thì ăn cắp con mèo trong xe rờ moọc dễ hơn.

- Đúng! Bob tán thành. Hăn đâu cần hóa trang và hành động dưới mắt công chúng.

- Bob, cậu làm rồi! Việc hăn không thêm thử bẻ khóa xe rờ moọc là bằng chứng cho điều mình vừa mới nói! Hannibal khẳng khái giữ ý mình. Các cậu thử suy nghĩ xem. Nếu là người ngoài, thì đã bẻ khóa rồi bỏ chạy. Cả khi biết việc này gian nan, hăn sẽ không bỏ cuộc, vì hăn vẫn có thể chạy trốn. Có ai thấy, thì mặc kệ!

- Mình không hiểu! Bob nói.

- Thành viên hội chợ buộc phải hóa trang vì sợ bị nhận dạng. Ngoài ra, người hội chợ biết rõ rằng bẻ khóa xe rờ moọc rất khó khăn... và hăn không muốn mạo hiểm bị bắt và bị vạch mặt! Còn nữa: nếu lấy con mèo trong kho, hăn sẽ làm lộ giá trị con mèo!

- Babal! Peter thốt lên. Ý cậu muốn nói kẻ trộm không muốn vụ cắp của hăn trông giống một vụ trộm à...?

- Đúng! Khi đòi hỏi một phần thưởng mà hăn cho là đã giành được, hăn lừa được mọi người. Không ai biết rằng con mèo là món hàng có giá.

- Rất có thể cậu đúng! Ronny thở dài.

- Đương nhiên là mình đúng rồi! Việc tên trộm chờ cho đến tối hôm qua mới ra tay là một bằng chứng khác. Mà với tư cách là thành viên hội chợ, hăn có thể tự cho phép mình chờ đợi. Hăn muốn lấy con mèo đúng lúc hăn thích để không gây nghi ngờ. Chỉ là người hội chợ mới có thể theo dõi Ronny và xe rờ moọc để hành động đúng lúc. Nhưng hăn đã chờ hơi lâu quá.

- Hơi lâu quá hả? Peter thắc mắc hỏi lại.

- Phải! Cậu hãy nhớ lại điều Ronny nói: mấy chú mèo nháy mắt chỉ được phong làm giải thưởng độc đắc khi đến Rocky. Và bốn chú mèo đã đi ngay. Tên trộm đã bị bắt ngờ. Hăn để mất bốn chú mèo đầu và hăn định chiếm đoạt chú mèo thứ năm, nhưng đánh rơi trong khi chạy trốn. Nên hăn nỗ lực tuyệt vọng để toan lấy lại và hăn đã mở cửa chuồng Rajah.

- Rồi phải dẫn Rajah đến chỗ bọn mình tìm thấy nó. Ronny nhận xét. Chúng tỏ thủ phạm phải quen với sự tử!

- Và biết nó không nguy hiểm! Bob nhắc.

- Tên trộm không biết làm gì nữa - Hannibal nói. Và bây giờ hăn đành phải đăng thông báo trên báo để thử lấy lại bốn chú mèo bị mất. Tại sao hăn phải làm như vậy? Hoặc do chú mèo của Peter không phải là con hăn cần, hoặc do hăn muốn có cả lô mèo, như mình đã giải thích lúc này.

Bob gật đầu tán thành:

- Phải, có lẽ cậu nói đúng Babal à. Nhưng tại sao cậu lại nghĩ mấy chú mèo chỉ có giá từ mấy ngày gần đây mà thôi?

- Bởi vì không có gì xảy ra trong suốt ba tuần lễ trước vụ hỏa hoạn San Mateo - Thám tử trưởng trả lời - Nhất định phải tìm ra chuyện gì đang âm mưu và vạch mặt kẻ muốn lấy lại mấy chú mèo.

- Nhưng ta sẽ làm cách nào, hả sếp?

Hannibal suy nghĩ nhanh:

- Peter, cậu sẽ ở lại đây. Cậu hãy tìm một chỗ từ đó cậu có thể nhìn thấy tất cả những ai rời khỏi hội chợ... mà chính cậu thì không ai thấy được!

- Hừm... mình bắt buộc phải mọc rễ ở đây sao Babal? - Peter thất vọng hỏi.

- Mình chắc chắn kẻ trộm là người hội chợ! Hannibal giải thích - Nên thế nào hắn cũng chuẩn đi để gặp những người trả lời thông báo... đương nhiên là trừ phi hắn có đồng lõa! Tuy nhiên, xét theo cách hắn hành động mình kết luận hắn đơn độc. Rất có thể cậu sẽ phát hiện được một điều gì đó hay hay. Bob ời cậu để cho Peter máy định vị đi! Hai ta sẽ dùng chung một máy thôi!

- Các cậu định đi đâu à? Ronny hỏi. Mình đi theo được không?

- Nếu cậu thích, Hannibal cho phép, nhưng ta phải đi nhanh!

- Nhưng các cậu đi đâu vậy, Peter la với theo.

Câu hỏi của Peter không nhận được trả lời.

Ba bạn đang chạy về chỗ xe đạp... Khi có kế hoạch trong đầu, hiếm khi Hannibal thêm bỏ công giải thích cho bạn bè. Peter nhìn thấy bộ ba biến mất qua khỏi giới hạn hội chợ. Còn lại một mình, Peter nhìn xung quanh. Cuối giờ chiều này thật là ngọt ngào. Đường như sắp có bão. Làm sao tìm ra một vị trí canh gác, nơi có thể quan sát mà không bị phát hiện? Đột nhiên ánh mắt Peter dừng phải hàng rào cao.

Hàng rào này có nhiều kẽ hở, phía trên hội chợ. Các xà tạo nên sườn Sổ Tám Lớn dựng sừng cao phía trên, nhìn xuống toàn bộ quang cảnh từ phía trên cao, chắc chắn có được tầm nhìn tổng quát. Đó là vị trí lý tưởng để theo dõi kín đáo các lối ra vào hội chợ.

Peter nhìn xung quanh. Không ai có vẻ chú ý đến Peter. Mọi người quá bận rộn. Peter lấy vẻ tự nhiên, bước đi, rồi đến một lỗ hở trong hàng rào.

Khi đó, Peter nhanh nhẹn lén qua kẽ hở. Rồi Peter tiến hành leo lên giàn giáo xà nâng đỡ đường ray xưa kia có toa xe trượt lên xuống. Peter chọn một góc, ngồi cho thoải mái vào rồi thở dài hài lòng. Từ trên sào đậu này, Peter nhìn thấy rõ hai cửa vào hội chợ.

Peter bắt đầu canh gác, không bị ai thấy. Xung quanh chỉ là bóng tối và im lặng. Gió lạnh thổi từ đại dương vào, làm rung rinh các xà. Hàng rào như cách ly công viên giải trí cũ với thế giới bên ngoài.

Giữa Sổ Tám Lớn và hàng rào, Peter nhìn thấy "Lâu Đài Ma", dáng vẻ rùng rợn. Xa hơn bên phải, ngay cạnh bờ biển, là Đường Hầm Tình Nhân. Dòng nước yên tĩnh của một con kênh chật hẹp vỗ nhẹ lối vào, nơi xưa kia những chiếc thuyền nhỏ chở các đôi tình nhân đi dạo vào đường hầm ngoắt ngoéo.

Trên cao, Peter cảm thấy rất cô đơn. Đột nhiên, Peter cảnh giác ngồi thẳng người dậy: một bóng người vừa mới ra khỏi hội chợ qua cửa chính. Người này, sau khi nhìn xung quanh như để kiểm tra xem có bị ai theo không bước đi nhanh về hướng Rocky. Peter thắc mắc nhìn theo. Hình bóng này có cái gì đó hơi quen quen, nhưng do trời đang tối, Peter không nhìn rõ được. Cái bóng này... có đúng là Khan không? Peter thấy đôi vai vạm vỡ và bộ râu rậm thì rất giống. Nhưng cái nón vành rộng che mất mặt. Và tất nhiên là thay cho vớ quần bó đen vàng, Peter chỉ thấy một cái quần tây bình thường.

Peter vẫn còn tự đặt ra những câu hỏi, thì lại thấy một kẻ khác cũng đang đi ra qua cửa chính. Tên này cũng cổ vẻ rất quen. Nhưng một lần nữa, Peter cũng không dám chắc. Có phải là nhà dạy thú Dimitri đang mặc thường phục không?

Peter cảm thấy đau buồn. Sự thật vừa mới nổi bật lên: ở khoảng xa như thế này, Peter không tài nào nhận ra được các nghệ sĩ hội chợ nhất là khi họ mặc quần áo khác.

Nhận xét này càng được củng cố khi hai nhân vật mới xuất hiện, cũng đi cùng hướng hai người trước. Một người già, tóc bạc... tương đối cao. Người kia trung niên, trọc đầu. Có thể người cuối là người nuốt lửa? Còn người đầu tiên, thì Peter hoàn toàn không nhận ra. Tuy nhiên, Peter thăm càu nhàu và vẫn tiếp tục canh gác. Nhiều người khác rời khỏi hội chợ. Có lẽ các buổi diễn tập đã kết thúc. Các nghệ sĩ ra ngoài để thư giãn. Thật ra, mọi thứ đều bình thường.

Rồi một hình bóng cuối cùng ra đi. Peter nhận ra ngay: đó chính là ông Carson. Ba của Ronny bước ra qua cửa hông, đi nhanh về một chiếc xe nhỏ đang đậu, lên xe và rồ máy.

Peter thay đổi tư thế trên sào đậu. Peter tự hỏi không biết mình nên ở đây hay rời bỏ vị trí để thử đi tìm các bạn.

10. Người đàn ông có vết xăm

Sau khi bỏ Peter ở lại gác hội chợ, Hannibal lôi Bob và Ronny về hướng Thiên Đường Đồ Cổ. Đến nơi, trong khi Bob và Ronny bước xuống xe, kiên nhẫn chờ, thám tử trưởng không nói một lời biến mất giữa đồng đồ linh tinh chất đầy sân.

- Babal làm gì vậy, hả Bob? Ronny thắc mắc hỏi.

- Mình không biết, Bob thú nhận. Khi Babal có ý gì trong đầu, thường cậu ấy không bao giờ chịu nói cho bọn mình nghe, khi chưa biết chắc kết quả. Nhưng Babal khôn lắm, cậu đừng lo...

Nhiều tiếng động vang đến tai Bob và Ronny. Dường như Hannibal đang đập phá một đồng đồ bỏ. Cuối cùng hai bạn nghe thám tử trưởng thốt lên một tiếng đặc trưng. Gần như ngay sau đó, Hannibal xuất hiện trở ra, mỉm cười toe toét.

Hannibal cầm một vật gì đó trong tay.

- Cuối cùng, mình cũng tìm ra dưới cái thau cũ - Hannibal giải thích. Ở Thiên Đường Đồ Cổ cái gì cũng có hết!

Hannibal huơ thật cao chú mèo bông tời tệ nhất mà Bob và Ronny từng thấy. Đó là một con vật đen trắng, mất một mắt và có nhiều vết rách lòi bông nhồi ra.

- Cậu định dùng con mèo ghê gớm này làm gì? Ronny chung hứng hỏi.

- Để trả lời thông báo, chứ còn để làm gì nữa! Hannibal đáp.

- Babal ơi, nhưng chú mèo này đâu có giống mấy chú mèo kỳ quái của Ronny - Bob bắt bẻ.

- Rồi nó sẽ giống! Hannibal không chịu thua, khẳng định. Đi theo mình.

Hannibal bước trước vào đường hầm số hai. Khi đã vào chiếc xe lán dùng làm bộ tham mưu, Hannibal ngồi trước bàn thợ.

- Lưu trữ ới - Hannibal ra lệnh. Cậu hãy gọi theo số điện thoại ghi trong thông báo và hỏi thăm xem ta phải đến địa chỉ nào.

Trong khi Bob tuân lệnh, Hannibal không để mất thời gian và bắt đầu chăm lo ngay cho chú mèo bông. Hannibal làm việc nhanh và hiệu quả. Hannibal may mấy vết rách lại. Sau đó Hannibal quét một loại sơn khô nhanh trên lưng con vật.

Sau một hồi, Bob gác máy và ra đứng cạnh Ronny bên bàn thợ.

- Cậu xin được địa chỉ chưa, Bob? Hannibal không ngẩng đầu lên khỏi công việc hỏi.

- Số điện thoại là của một hãng thông tin, Bob giải thích. Người ta trả lời là phải đến số 47 đường San Roque. Cách đây có mười khu nhà thôi Babal à!

- Tốt lắm. Ta sẽ đi ngay khi mình làm xong.

Nửa tiếng sau, Hannibal ngả lưng ra, nét mặt hài lòng.

- Xong! Chú mèo bông màu đen, nháy mắt, có vòng đeo cổ màu đỏ. Tuyệt đẹp!

- Cũng có thể nhưng hoàn toàn không giống mấy con mèo của Ronny! Bob nhận xét.

- Như vậy là đủ để làm công việc mình dự định! Thám tử trưởng tuyên bố. Bây giờ, lên đường thôi, các bạn ới! Ta hãy đến chào món hàng quý hiếm này cho người ưa thích mèo bông!

Ba bạn mất không đầy mười phút để đến một bụi cây cọ gần số 47 đường San Roque. Núp sau cây, ba bạn xem xét ngôi nhà. Xây hơi thụt lùi so với mặt đường, ngôi nhà có kích thước nhỏ nhắn. Hình như không có ai bên trong. Màn cửa sổ không kéo và bên trong không có ánh đèn nào.

Ngược lại, con đường không vắng vẻ chút nào! Một đám đông bạn gái và trai đang đứng lúc nhúc xung quanh nhà. Tất cả đều xách mèo bông. Chính mấy con mèo cũng khá đa dạng. Mấy người bán mèo trẻ tuổi có vẻ nôn nóng. Rất tiếc, cánh cửa vẫn đóng kín.

- Đa số mấy con mèo này không đáp ứng mô tả nêu trong thông báo, Bob nhận xét. Bộ mấy đứa này không biết đọc hay sao?

- Ai cũng hy vọng người mua mèo sẽ có trường hợp ngoại lệ cho mình, Hannibal đáp. Tất cả đều mong muốn bán được hai mươi lăm đôla một con thú bông không đáng giá mười đôla!

- Ai cũng muốn có được một cái gì đó với giá rẻ không! Ronny nhấn mạnh. Dân hội chợ chúng tôi biết rõ điều này!

Đúng lúc đó, một chiếc xe xanh nhỏ dừng lại trước cổng nhà. Một người đàn ông bước nhanh xuống, rồi đi đến cổng. Hắn quá xa và bước quá nhanh để ba bạn có thể nhìn rõ.

Hắn mở cửa ra, và dòng người bán mèo ào vào theo hắn. Ronny núp sau cây cọ không đứng yên nổi nữa:

- Hannibal, giờ làm gì nữa? Ronny hỏi.

- Trước hết, cậu thấy chiếc xe xanh kia có gì quen không?

Ronny nhìn kỹ chiếc xe nhỏ.

- Không, Babal à, Ronny trả lời sau một hồi. Dường như mình chưa bao giờ thấy. Phần lớn những người ở hội chợ có xe to hơn xe này để kéo xe lán.

- Phải... mình hiểu. - Hannibal nói khẽ. Cậu và mình sẽ đứng lại đây canh gác. lát nữa, nếu có dịp, một trong hai sẽ đến gần xe để xem cho kỹ. Ta sẽ phải cẩn thận... Mình không nghĩ tên trộm cảnh giác, nhưng nếu đúng là người hội chợ như mình nghĩ, thì hắn có thể nhận ra cậu, Ronny ời!

- Còn mình, mình làm gì? Bob hỏi.

- Dễ thôi. Cậu sẽ mang con mèo đi bán, như thể cậu là một trong các bạn trẻ đằng kia! Nếu mình suy luận đúng, hắn sẽ từ chối không mua mèo của cậu. Nhưng ít nhất cậu cũng sẽ có dịp nhìn gần hắn. Thậm chí có thể cậu sẽ phát hiện được tại sao mấy con mèo quan trọng như thế đối với hắn.

- Được, thưa sếp! Bob trả lời.

Nói xong, Bob kẹp con mèo dưới nách, leo lên xe đạp, đạp đến ngôi nhà. Đến cổng, Bob bước xuống xe, hòa mình vào dòng người đang tiến đến cổng.

Khi đến lượt Bob vượt qua cổng, Bob thấy mình đang ở trong một gian phòng rộng lớn, nơi người bán mèo đang đứng chen chúc. Phòng chỉ có vài cái ghế và một cái bàn dài. Ngồi sau bàn này và bị đám đông che khuất một phần, người đàn ông lái xe xanh đang nhận mèo và xem từng con một.

- Không được, các cháu à, chú rất tiếc! Hắn đang nói với hai cậu bé có ba chú mèo bông to tướng. Ba con này hoàn toàn không giống con chú tìm. Các cháu đọc thông báo của chú không kỹ rồi. Chú cần một loại mèo rất đặc biệt... một chú mèo... A! Kìa! Y như chú mèo này!

Gã đàn ông thò tay nhanh lấy của một cậu bé khác một con mèo y hệt con mèo mà Peter đã thắng, rồi bị mất ở hội chợ. Bob mở to mắt.

Trên cẳng tay trái của gã đàn ông, có vết xăm rõ nét, hình chiếc thuyền buồm đang giương căng buồm.

- Hay lắm! Đây đúng là cái chú cần! Gã đàn ông có vết xăm đếm ngay lập tức hai mươi lăm đôla đưa cho cậu bé mang con mèo kỳ quái đến.

Nhưng Bob không nghe hẳn nói nữa. Bob đang nghĩ rằng nếu hẳn là người hội chợ Carson, chắc hẳn Ronny phải biết vết xăm này! Không thể nào Ronny không để ý đến vết xăm này được! Dù sao, Bob sẽ nhớ nét mặt gã đàn ông!

Bob nhìn thật kỹ gương mặt rám nắng của gã đàn ông có vết xăm. Cảm thấy có người đang nhìn, gã đàn ông ngược mắt lên, nhìn thấy Bob và ra hiệu cho Bob:

- Ê! Cháu kia! Cậu bé áo pun đỏ! Lại đây cho chú xem con mèo của cháu đi!

Bob tiến đến gần bàn, cố che giấu nỗi sợ hãi. Nhưng gã đàn ông chỉ đưa tay ra lấy con mèo. Sau khi liếc nhìn nhanh con mèo giả, hẳn ngẩng đầu lên mỉm cười với Bob.

- À chú mèo này bị làm giả, nhưng cũng khéo. Chú sẽ lấy về nhà. Mấy đứa con của chú sẽ thích có nó. Này, tiền cháu đây!

Bob chững hững nhận lấy hai mươi lăm đôla, không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình. Bob tròn mắt nhìn gã đàn ông có vết xăm. Cũng may là hẳn đang quan tâm đến mấy chú mèo khác. Bob hoàn hồn bước xa ra khỏi bàn.

Khi đi, Bob nhìn thấy những con thú nhồi bông đã được mua đặt sau bàn. Ở đó, ngoài con mèo do Hannibal sơn phết, còn có một con mèo khác, hoàn toàn không giống mèo chuẩn. Nhưng có hai con y hệt con của Peter.

Dòng người bán đang thưa dần. Bob do dự. Bob có nên bỏ đi trước khi bị gã đàn ông chú ý hay nên ở lại thêm một chút để cố biết thêm về mấy chú mèo nháy mắt?

Trong khi đó, người đàn ông có vết xăm đang giải thích cho hai cô bé thất vọng.

- Các cháu phải hiểu chứ. Chú tìm một kiểu mèo nhất định, để cho có bộ với một con mèo khổng lồ mà mấy đứa con chú đang có ở nhà. Con chú thích chú mèo khổng lồ đó lắm. Nên cô chú muốn tặng con nhiều con mèo giống vậy nhưng nhỏ hơn, làm quà Giáng Sinh. Mà loại mèo đó tìm không dễ. Nó được nhập từ Đức và hình như không còn sản xuất nữa.

Đột nhiên, một thằng bé, cũng là một trong những đứa không bán được món đồ chơi, nhanh nhẹn bước tới:

- Cháu hiểu rồi, chú ơi! Cậu bé nói. Cháu biết một bạn có con mèo y như kiểu chú tìm! Đó là bạn Billy Motha. Bạn ấy trúng thưởng được một con mèo ở hội chợ Carson! Nhà bạn Billy ở gần nhà cháu, số 39 công trường Chelham...

- Chú không có thời gian tới đó, cháu à, người đàn ông vết xăm đáp.

Trong chốc lát, Bob tin chắc rằng kẻ bị tình nghi đã liếc nhanh về hướng mình. Rồi Bob tự hỏi không biết mình có tưởng tượng nhầm không. Lúc đó, chỉ còn vài đứa trẻ trong gian phòng. Bob hiểu rằng nếu ở lại thêm, thì sẽ gây chú ý.

Bob kín đáo bước ra cửa, trong khi người đàn ông có vết xăm đang bận mua một chú mèo kỳ quái khác y hệt như chú mèo của Peter... Khi ra tới ngoài, Lưu Trữ Nghiên Cứu lấy xe đạp, chạy thật nhanh đến bụi cây cọ, nơi hai bạn đang chờ phía sau. Hannibal và Ronny vui mừng đón tiếp Bob:

- Sao cậu đi lâu thế? Ronny nhận xét.

- Mình muốn thử tìm hiểu xem tại sao mấy chú mèo kia lại có giá đến thế - Bob thở dài - nhưng

mình không biết thêm được gì! Trái lại, mình đã nhìn rất kỹ hắc ta. Hắc có nước da nâu sẫm, còn trên tay trái có vết xăm hình thuyền buồm! Cậu có nhận ra hắc không, Ronny?

- Một người đàn ông có thuyền buồm xăm trên tay trái hả? Ronny nhăn trán hỏi lại. Không, Bob à, mình không biết người này. Nhiều người ở hội chợ có vết xăm, nhưng hình khác.

Hannibal dăm chiêu.

- Có thể hắc giấu kỹ vết xăm khi ở hội chợ, Hannibal nói. Và có thể nước da màu sẫm là do hóa trang. Bob ơi! Ronny có ra xem xét chiếc xe, nhưng không biết được gì thêm. Nhưng bọn mình có ghi lại số xe.

- Mình có chuyện quan trọng khác thông báo cho các cậu! Bob tuyên bố. Hắc đã mua con mèo!

Hannibal vươn mày lên, vẻ mặt không tin.

- Hắc mua à? Con mèo giả hả?

Bob rút hai mươi lăm đôla ra khỏi túi.

- Hắc mua tổng cộng năm con mèo! Ba con giống mèo của Ronny y như đúc, con của bọn mình và một con thứ năm hoàn toàn khác... Như vậy, có nghĩa là sao Babal?

Thay vì trả lời, Hannibal đặt một câu hỏi khác:

- Cậu nghĩ hắc có nhận ra cậu không, hả Bob?

- Làm sao nhận ra được? Mình chưa bao giờ gặp hắc trước kia mà!

- Trừ phi hắc và tên trộm tối hôm qua là một! Hannibal nhận xét. Nếu nhận ra cậu, có thể hắc mua thêm hai con mèo bình thường để đánh lạc hướng chúng ta!

- Cậu nói hắc chỉ mua có ba con mèo giống của mình à? Ronny hỏi.

- Đúng. Nhưng có một thằng bé báo cho hắc biết rằng có một đứa bạn trúng thưởng được một chú mèo ở hội chợ... một đứa tên Billy Motha, nhà ở 39 công trường Chelham.

- Giỏi quá, Lưu Trữ ơi! Hannibal kêu. Cậu tài thật! Nếu hắc đang tìm cách chiếm đoạt tất cả mấy chú mèo hội chợ và nếu ba chú mèo này không vừa ý hắc, thì chắc chắn hắc sẽ theo chú mèo thứ tư kia! Vậy chính ta sẽ đi gặp Billy Motha! Nhưng trước khi đi, ta hãy thử tìm hiểu xem hắc làm gì với mấy chú mèo khi đã lấy về được. Nếu biết được, thì...

Ronny ngắt lời để thông báo:

- Dường như người bán cuối cùng đã ra về...

Thật vậy, ba bạn đứng sau cây nhìn thấy một cậu bé bước đi nhanh. Cậu bé cầm trong tay một chú mèo xanh trắng, rõ ràng là bị chệ.

Đến lượt gã đàn ông có vết xăm xuất hiện trên ngưỡng cửa. Hắc liếc nhanh, kiểm tra xem ngoài đường còn ai không, rồi cẩn thận đóng cửa lại.

- Đến lúc rồi! Đi! Hannibal kêu gọi.

Bây giờ, đã sắp hoàng hôn hẳn. Ba bạn lên dưới cửa sổ gian phòng nơi người bị tình nghi đang đứng, rồi từ từ nhô đầu lên để nhìn vào bên trong.

- Mình thấy hẳn rồi! Bob kêu khẽ.

Người đàn ông da nâu đang ngồi ở một cái bàn dài. Ba con mèo bông hẳn mới mua được nằm xếp hàng trước mặt hẳn. Hẳn tiến hành xem xét từng con.

- Đúng là mèo của mình! Ronny thì thầm.

- Nhìn trong góc kia kìa! Hannibal hạ giọng ra lệnh.

Bob và Ronny làm theo lời Hannibal. Dưới sàn nhà, phía sau cái bàn, có hai chú mèo bông khác... Không có gì giống với chú mèo mà Peter bị mất.

- Thấy chưa! Hannibal nói. Hẳn bỏ riêng hai con mèo đó ra! Hẳn chỉ quan tâm đến mèo hội chợ!

- Suyt! Bob hoảng sợ kêu.

Hannibal, trong cơn hăng hái, đã vô tình nói lớn tiếng.

Trong phòng, người đàn ông thả con mèo đang cầm trong tay ra và đứng dậy.

Tay hẳn cầm con dao sáng...

11. Tình thế gay go

Quá khiếp sợ không bỏ chạy được, ba bạn đứng sững tại chỗ, như bị tê liệt. Ba bạn không rời mắt được khỏi gã đàn ông cầm dao.

Gã đàn ông có vết xăm đột ngột chụp lấy một chú mèo bông và bằng một cú dao, mổ bụng nó ra. Rồi hẳn thò tay vào bên trong con vật lục lạo trong mớ bông nhồi đang rơi xuống bàn. Sau đó, hẳn vớt xác chú mèo bông đi chụp lấy một con mèo khác và lập lại thao tác. Cuối cùng hẳn xử chú mèo bông thứ ba...

Dường như cuộc lục soát hấp tấp của hẳn không có kết quả gì.

Gã đàn ông ngã sụp xuống ghế. Hẳn ném một cái nhìn đầy hẳn thù vào mấy con thú nhồi bông bị trút hết bông. Bob thì thầm.

- Hẳn không tìm thấy cái hẳn tìm!

- Quá rõ! Hannibal thừa nhận. Nhưng giờ, ta biết chắc rằng cái hẳn tìm nằm bên trong một con mèo...! Và nếu hẳn chưa tìm ra vật bí ẩn trong mấy con mèo này, và cả trong con mèo của Peter, thì nhất định vật ấy phải nằm trong con mèo của Billy Motha! Nếu làm nhanh, ta có thể đến nhà Billy trước tên này...

- Cẩn thận, Babal ơi! Hấn sắp bước ra kia! Ronny nói.

Trong phòng, người đàn ông có vết xăm vừa mới đứng phắt dậy. Ánh mắt tức giận của hấn nhìn một vòng gian phòng. Rồi hấn chụp lấy cái mũ đang để trên ghế.

- Nhanh lên, ta hãy trốn vào mấy bụi cây kia - Hannibal ra lệnh.

Tất cả nhào vào bụi cây xanh rậm rạp để núp. Cánh cửa mở ra, rồi đóng lại. Gã đàn ông có vết xăm bước nhanh trên lối đi ngắn, không thèm nhìn một lần về hướng ba bạn, rồi qua khỏi cổng. Tiếng máy xe vang lên.

- Hấn đi tìm con mèo thứ năm rồi! Bob rầu rĩ thở dài.

- Có thể ta sẽ kịp đến đó cùng lúc với hấn? Ronny gợi ý.

- Bằng xe đạp hả? Bob nhún vai hỏi lại. Không nổi đâu! Công trường Chelham cách đây khoảng tám cây số... không xa hội chợ lắm!

Ba bạn nhìn nhau tuyệt vọng.

- Hấn sẽ mua được con mèo nháy mắt cuối cùng - Bob kêu rên. Không thể nào ngăn cản được hấn.

- E rằng đúng vậy! Hannibal càu nhàu và đứng dậy.

Hannibal buồn rầu nhìn qua bụi cây. Đột nhiên, mắt Hannibal sáng lên.

- Chưa thua đâu, Hannibal vui vẻ nói. Nhìn mấy đường dây kia... Nhà này có điện thoại!

Không chờ hai bạn, thám tử trưởng lao đến cửa. Cửa bị khóa.

- Cửa sổ! Ronny la lên.

Vừa nói, Ronny vừa đẩy một cửa sổ của gian phòng lớn phía dưới. Cửa sổ đột ngột mở ra. Ba bạn trèo qua cửa sổ.

- Tìm máy điện thoại, nhanh! Hannibal ra lệnh.

- Kia, trong góc... dưới sàn nhà - Ronny nói.

Hannibal vội vàng nhắc máy nghe thử. Nét mặt Hannibal buồn rầu.

- Đường dây bị cắt, không có tín hiệu! Hannibal thông báo. Không thể thông báo cho Billy Motha được.

- Làm gì bây giờ? Bob hỏi.

- Mình không biết nữa... Có thể phải thử đạp thật nhanh đến đó xem sao...

- Phải có phép lạ mới được như vậy! Bob thở dài.

- Hãy tìm thử xem có buồng điện thoại gần đây không! Ronny khuyên. Chắc ăn hơn.

Thám tử trưởng không kịp trả lời. Ba bạn vừa mới nghe tiếng bước chân nhẹ về hướng ngôi nhà. Bob thu mình lại thật nhỏ rồi bò đến gần cửa sổ. Bob nhìn ra bên ngoài, rồi thụt người trở lại, quay về với Hannibal và Ronny:

- Gã đàn ông vết xăm! Bob hoảng sợ nói khẽ. Hẩn trở lại!

- Ta hãy chuồn qua cửa sổ - Ronny thì thầm.

- Không kịp! - Bob kêu.

- Nhanh lên! Sang phòng bên cạnh! Hannibal ra lệnh.

Cả ba chen lấn, vì quá hấp tấp thực hiện thao tác. Ronny đầu tiên trốn vào gian phòng bên cạnh. Bob đi theo sát phía sau, Hannibal bám sát gót. Phòng sau này nhỏ xíu, hoàn toàn không có bàn ghế và khá tối tăm vì cửa sổ đóng kín mít.

Ba bạn đứng bất động và lặng thinh, nghe tiếng phòng thứ nhất mở ra, rồi đóng lại.

Tiếp theo sau là một hồi im lặng dài.

Rồi đột nhiên, một tiếng cười cay độc vang lên phía sau cánh cửa ngăn cách hai gian phòng, mà Hannibal đã khép lại phía sau lưng... Một tiếng cười trầm, khó chịu...

- Sao mấy bạn trẻ. Tưởng mình khôn lắm hả? Vậy thì ta sẽ chăm lo sao cho các bạn không làm tài khôn nữa...

Hannibal, Bon và Ronny nhìn nhau, khiếp sợ. Phía sau cánh cửa, tiếng cười lại vang lên lần nữa:

- Tưởng ta không thấy mấy bạn ngoài cửa sổ hả? Làm như dễ lừa ta lắm sao! Làm như ta ngu lắm sao! Các bạn có biết các bạn là gì không? Ba thằng ngốc! Đúng! Không nghe ta chạy xe trở về. Ta chỉ đi có một vòng quanh khu nhà và ta đã về đây! Giờ ta sẽ cho tụi mày suy ngẫm về sự ngốc nghếch của tụi mày!

Ba bạn nghe rõ tiếng chìa khóa xoay trong ổ, rồi tiếng kim loại của thanh sắt rơi xuống để chặn cửa. Ba bạn đã bị nhốt trong phòng sau.

- Để tụi mày ngồi yên một chút - Tiếng nói của kẻ thù lại vang lên - Hãy nhớ điều ta nói: khi ra được khỏi đây, đừng có cản đường ta đi nữa!

Lần này, không có tiếng cười cay độc nhấn mạnh lời đe dọa. Ba bạn nghe tiếng chân bước xa dần, rồi tiếng cửa đóng rầm lại. Bầu không khí im lặng nặng nề ập xuống ngôi nhà nhỏ.

Hannibal đầu tiên lên tiếng:

- Cửa sổ! Hannibal nói bằng một giọng cứng rắn.

Trong căn phòng đang tối dần, Hannibal tiến đến gần cửa sổ, mở ra và định đẩy cửa chớp, nhưng đột ngột ngừng tay.

- Có song sắt! Hannibal thông báo. Có lẽ ông thợ sửa đồng hồ, xưa kia sống ở đây, dùng phòng này làm kho.

- Đẩy cửa chớp ra! Bob khuyên. Bọn mình cùng nhau la hét thử.

Ba bạn đồng thanh hét lên những tiếng có thể đánh thức người chết, nhưng vô phương! Không ai đến cứu. Mặt khác, những ngôi nhà gần nhất cũng nằm ở một khoảng khá xa. Một hồi sau, Ronny bỏ cuộc, ngồi sụp xuống đất. Khi đó Ronny để ý thấy qua dòng sáng mờ mờ từ bên ngoài chui vào... Một cái mà lúc này không ai thấy do bóng tối.

- Nhìn này, cửa sau.

Hannibal nháy phốc qua đó. Rất tiếc, cửa nhỏ bị khóa chặt... và cánh cửa quá dày, không thể đập phá nổi!

- Bọn mình bị mắc bẫy! Ronny lầm bầm. Và tên xăm mình mắc dịch kia sẽ lấy mất con mèo cuối cùng! Không còn gì để hy vọng.

- Trái lại, vẫn phải hy vọng chứ! Hannibal thốt lên, tràn trề niềm tin. Các cậu quên phát minh mới nhất của mình: máy định vị! Peter sẽ thấy đèn đỏ sáng lên. Kim chỉ hướng sẽ đưa Peter đến đây và Peter sẽ giải thoát cho ta.

Thám tử trưởng vừa mới rút ra khỏi túi áo cái máy nhỏ mới làm. Hannibal đưa lên miệng.

- Cứu! Cứu! Hannibal bình tĩnh nói.

Cái hộp nhỏ kêu ù ù thật nhẹ.

- Đèn chỉ sáng khi máy đang nhận - Hannibal giải thích.

Ba tù nhân lắng nghe tiếng hiệu lập lại. Không biết Peter có nhận được tín hiệu S.O.S không?

Peter, vẫn đang ngồi trên sào đậu giữa các xà ngang, đang rung mình dưới cơn gió lạnh. Hoàng hôn hôm nay xuống nhanh hơn và bây giờ Peter hầu như không còn nhìn thấy hai cửa vào hội chợ.

Trong những người ra đi mà Peter nhìn thấy chưa có ai quay về. Không đầy một tiếng nữa, hội chợ sẽ mở cửa. Không hiểu những người hội chợ kia đã đi đâu? Còn Hannibal, Bob và Ronny hiện đang ở đâu? Ronny phải có mặt ở quầy bắn súng một ít trước khi hội chợ mở cửa. Còn Hannibal và Bob thì thường không bao giờ đi lâu như thế này mà không nhắn tin về...

Peter bắt đầu thật sự cảm thấy lo lắng. Peter thầm chửi rủa cái thói hay giấu giếm kế hoạch của Hannibal! Thám tử trưởng rất khoái gây bất ngờ và thích bị kịch. Nhưng làm như vậy, có khi lại gây khó khăn cho bạn bè. Peter hoàn toàn không muốn rời vị trí chút nào, nhưng ở lại thì càng lúc Peter càng cảm thấy lo... Cuối cùng, Peter quyết định.

Thế là Peter nhanh nhẹn trượt khỏi xà và đi nhanh về kẻ hở lúc ban đầu. Khi làm vậy, Peter đi qua cửa vào "lâu đài ma" có hình cái miệng người khổng lồ... một người khổng lồ đang cười ha hả.

Khi vượt qua kẻ hở, Peter rơi vào một chỗ dễ chịu hơn nhiều. Nhạc vui nhộn của vòng ngựa quay đã vang lên. Người hội chợ đang kéo mấy tấm bạt phủ các toa xe của Vòng Quay Lớn ra... Nhưng Ronny Carson vẫn chưa về quầy bắn súng.

Peter cắn môi. Ba bạn đâu rồi? Peter tự nhủ chắc Hannibal đã lôi kéo Bob và Ronny đến người mua mèo kỳ quái. Nhưng ở đâu? Peter không hề biết! Peter có cảm giác ba bạn đang gặp nguy hiểm.

- Nếu trở về hội chợ, Peter thầm nghĩ, các bạn sẽ tìm mình ở vị trí canh gác! Có thể các bạn sẽ nóng lòng muốn nghe xem mình đã thấy được gì từ khi các bạn đi... Nếu bỏ đi như thế này, sợ mình sẽ hụt gặp các bạn mất... Mặt khác, nếu các bạn gặp khó khăn thì mình phải đi giải cứu chứ...

Khi suy nghĩ đến đây, Peter nhớ lại máy định vị trong túi áo. Peter lấy máy ra, cầm trong tay và nhìn. Máy không phát ra tiếng ù ù nào hết. Còn đèn đỏ thì vẫn tắt.

12. Người nhện

Trong nhà kho khóa cửa của ngôi nhà nhỏ, Ronny vẫn đang ngồi dưới đất và ngược mắt lên nhìn Hannibal.

- Babal, máy định vị của cậu có tầm xa bao nhiêu?

Thám tử trưởng rên lên một tiếng.

- Chỉ có năm kilômét thôi... Xui thật! Mình quên mất! Mà hội chợ nằm cách xa hơn tám kilômét! Peter sẽ không nhận được tín hiệu kêu cứu của ta!

Ba bạn buồn rầu nhìn nhau.

- Thế nào cũng sẽ có người nghe thấy tiếng la hét của bọn mình! Bob cố gắng nói bằng một giọng lạc quan.

- Chắc chắn! Hannibal trả lời. Nhưng ta sẽ không chờ đợi... Ta phải tìm cách tự mình ra khỏi đây. Lúc nào cũng có kẻ hở đâu đó. Ta chỉ cần tìm ra thôi. Nào, tìm đi!

Ronny không tỏ ra hăng hái lắm.

- Để làm gì? Ronny thở dài. Bọn mình đã xem khắp mọi nơi rồi!...

- Có thể ta đã bỏ qua một cái gì đó - Hannibal nói. Bob! Mình giao cho cậu xem xét các chỗ yếu của tường: nơi có ống nước, hay ống ga chẳng hạn! Mình sẽ phụ trách cửa sổ. Còn cậu, Ronny ơi, cậu hãy xem cửa và lục lọi cái tủ trong góc kia.

Mặc dù bi quan, nhưng vừa làm, Ronny và Bob vừa lấy lại can đảm khi thấy sắp mình không chịu thua. Tất cả làm việc càng lúc càng hăng say thêm. Chẳng bao lâu, Ronny biết chắc là không thể nào làm rung rinh cửa nổi, hoặc phá ổ khóa cửa. Phần mình, Bob cũng chỉ thấy những vách tường kiên cố, không chỗ yếu nào hết.

- Nào! Tiếp tục tìm đi chứ! Hannibal liên tục nhắc nhở. Nhất định phải tìm ra lối thoát. Can đảm lên!

Chính Hannibal đang vật lộn với song cửa sổ, chỉ ngừng tay thỉnh thoảng để kêu cứu. Hiện Bob đang bò dưới đất xem xét tường sát dưới đất. Ronny ỉu xiu tiến hành xem xét cái tủ trong góc. Đột nhiên, Ronny kêu lên một tiếng:

- Hannibal! Bob! Xem mình tìm được cái gì này!

Ronny huơ một tờ giấy vừa mới tìm thấy trong tủ. Mặc dù trong phòng rất tối, nhưng cặp mắt tinh như mèo của Ronny đọc được những gì ghi trên giấy.

- Đây là lộ trình đầy đủ của hội chợ! Ronny giải thích - Đường đi và chương trình cho Californie ghi chép đầy đủ trên đây!

- Vậy là mình nghĩ đúng! Hannibal vui mừng reo lên. Gã đàn ông có vết xăm là người hội chợ!

- Hay ít nhất, hẳn cũng quan tâm nhiều đến chuyện đi lại của gia đình Carson! Bob nói.

- Ronny! Thám tử trưởng đột ngột hỏi. Cậu có nhận ra được giọng hẳn không? Cậu không nhận ra vết xăm, nét mặt, nhưng còn giọng nói...

- Kh...không! Ronny nói chậm. Không, mình tin chắc là chưa bao giờ nghe giọng nói đó, Babal à!

Hannibal suy nghĩ một hồi, rồi lắc đầu.

- Cũng có thể hấn giả giọng, giống như phần còn lại, Hannibal nói khẽ. Nghe điếc điếc, rất điếc. Không tự nhiên chút nào!

Sau khi xem xét lộ trình hội chợ một hồi, đến phiên Bob tiến hành lục lạo trong tủ góc. Tủ đầy tấm ván cũ và hộp. Đột nhiên Lưu Trữ Nghiên Cứu đứng dậy. Bob ôm trong tay một mớ quần áo kỳ lạ.

- Các bạn ơi! Xem này! Mình tìm thấy đồng này giữa một cái hộp và tường đáy!

Bob cho xem một bộ áo liền quần sát người, màu đen, khi mặc vào sẽ ôm bó sát toàn thân. Cùng với bộ y phục rất đặc biệt này, còn có một mũ chụp chỉ để hở mắt, cũng màu đen, và một đôi sandale đen, có đế cao su trông giống như giác mút.

Thám tử trưởng nhăn trán...

- Giống như bộ đồ hóa trang! Có thể dành cho lễ hội hóa trang... bộ y phục điều hành!... Ronny, cậu có nghĩ đến gì khi thấy cái này không? Có người nào ở hội chợ mặc cái thứ này bao giờ chưa?

Ronny không trả lời. Ronny thắc mắc nhìn bộ đồ màu đen. Rồi cậu cầm thử vào tay, nhìn kỹ hơn.

- Sao hả Ronny? Hannibal nóng lòng hỏi.

Ronny lắc đầu:

- Không, ở hội chợ không có ai mặc bộ y phục giống bộ này hết, nhưng... Nghe đây! Mình không chắc lắm, nhưng bộ y phục này trông rất giống bộ của Gario. Người Nhện!

- Người Nhện hả? Bob ngạc nhiên hỏi lại.

- Phải... Ronny giải thích, xưa kia, Gario đã có thời lừng danh. Lúc ấy, mình chỉ là một đứa bé. Khi đó ba mình làm việc gần Chicago. Mình sống với bà ngoại, nhưng bà ngoại không ngăn nổi mình đi xem ba biểu diễn mỗi khi có dịp. Người Nhện Gario cũng biểu diễn trong gánh xiếc đó. Nhưng ông ấy đã bị đuổi vì tội ăn cắp. Mình còn nhớ là hình như sau này, ông ấy còn gặp rắc rối với pháp lý và ông ấy bị ngồi tù.

- Ngồi tù hả? Hannibal nhanh nhẹn hỏi lại. Vậy chắc chắn là kẻ trộm à? Tên Gario có giống gã đàn ông có vết xăm không hả Ronny?

- Mình không trả lời được, Babal ơi! Về tuổi tác, thì có vẻ phù hợp. Nhưng mình không nhớ rõ Gario. Các cậu biết không, ba và mình chưa bao giờ thấy Gario không mặc y phục.

- Y phục giống y bộ này, đúng không? Hannibal hỏi.

- Đúng! Càng nhìn, mình càng tin chắc như vậy. Nhất là đôi giày, rất đặc trưng. Chỉ có người nhện mới dùng... để leo lên tường... tất nhiên là tường không hoàn toàn thẳng đứng, nhưng vẫn là tường....

- Người Nhện à? Hannibal chưng hửng lặp lại.

- Đúng. Người ta gọi thể loại nhào lộn đó là "Người Nhện". Dù sao, Gario tự xưng như thế! Ông ấy leo dọc theo bờ tường một cách dễ như đi chơi...

Nhưng Hannibal không còn nghe nữa!

- Tên trộm râu! Hannibal kêu. Tên lấy cắp con mèo của cậu đó, Ronny! Các cậu hãy nhớ lại cách hẩn thoát khỏi tay ta. Hẩn lao vào ngõ cụt. Cách duy nhất để trốn thoát là vượt qua hàng rào cao. Đó!... không ai làm nổi... trừ một nghệ sĩ nhào lộn lão luyện biết cách vượt qua loại chướng ngại vật như thế.

- Và Gario còn biết nói chuyện cho sư tử nghe nữa! Ronny nói thêm.

- Khoan mừng vội! Bob nói. Ronny có nói là không nhận ra giọng nói của gã đàn ông có vết xăm.

- Vết xăm, giọng nói, nước da nâu... tất cả có thể là hóa trang - Hannibal nhận xét. Các bạn ơi, nghe đây! Nhất định ta phải ra khỏi chỗ này! Nếu tên trộm lấy được chú mèo thứ năm và tẩu thoát mất, thì chắc chắn ta sẽ không bao giờ tìm ra hẩn được! Tất cả hãy cùng nhau hét lên!

Mặt dán vào song sắt, ba bạn xúm nhau la hét để kêu cứu. Nhưng không có tiếng nói nào hồi âm...

Peter đập thật nhanh vào sân đồ linh tinh của ông bà Jones. Cách đây nửa tiếng, Peter đã dứt khoát quyết định: Peter sẽ đi tìm các bạn...

Peter hy vọng tìm thấy các bạn ở Thiên Đường Đồ Cổ. Rất tiếc, người duy nhất mà Peter nhìn thấy khi chạy xe đạp vào sân lúc hoàng hôn đang xuống là anh Konrad đang dỡ hàng từ chiếc xe tải nhẹ.

- Anh Konrad ơi, anh có thấy Hannibal và Bob không? - Peter hỏi anh nhân viên của chú Titus.

- Không thấy, anh chàng người Đức đáp. Có chuyện gì không hay hả?

- Em cũng không biết nữa, Peter rầu rĩ thú nhận. Em....
Konrad đưa bàn tay lên, yêu cầu Peter im lặng.

- Chờ một chút, Peter. Tiếng gì lạ vậy. Em nghe đi...

Anh chàng người Đức ngạc nhiên nhìn xung quanh. Theo lời khuyên, Peter lắng tai và cũng nghe tiếng vù vù nhẹ, dường như rất gần, dường như phát ra từ... chính túi áo của Peter!

- Tín hiệu! Peter kêu, rồi thọc tay vào túi lấy ra cái máy định vị nhỏ.

Peter thấy ngay cái đèn đỏ nhỏ đang sáng lên như con mắt.

- Anh Konrad! Hannibal và Bob đang gặp nguy hiểm!

Rồi Peter nhanh nhẹn giải thích cho anh Konrad về cách hoạt động của phát minh mới của thám tử trưởng. Konrad không chần chừ:

- Đi Peter! Konrad nói lớn. Phải tìm ra hai đứa.

Nói xong, Konrad nhảy lên xe tải nhẹ. Peter vội vàng leo lên ngồi bên cạnh. Trong khi Konrad lái xe, Peter không rời mắt khỏi kim chỉ đang dao động trên mặt máy định vị do Hannibal phát

minh.

Ngay khi xe tải quẹo góc đường. Peter nhanh nhẹn ra lệnh:

- Quẹo trái, anh Konrad ơi!

Rồi sau khi xe quẹo:

- Quẹo trái nữa.. bây giờ đi thẳng...

Konrad bám vào tay lái không nói một lời và tuân lệnh. Peter cố gắng hết sức để chỉ đường cho chính xác. Chuyện không dễ làm, bởi vì có nhiều bẻ một chiều ở mấy con đường nhỏ trong khu phố. Phải liên tục đi vòng một hồi rồi mới chạy trở lại theo hướng thẳng, đi tiếp theo hướng phát tín hiệu.

Peter không ngừng kêu:

- Bây giờ sang phải, anh Konrad à!... Trái!... Trái nữa! Bây giờ đi thẳng!

Mặc dù phải thay đổi đường đi liên tục, nhưng anh Konrad đang nhanh chóng tiến gần đến điểm phát tín hiệu S.O.S.

Tiếng ù ù mạnh hơn, đột nhiên Peter hăng hái thông báo.

- Chắc là bây giờ không xa nữa đâu.

Chiếc xe tải nhẹ vừa mới đâm ra một con đường yên tĩnh. Thậm chí, vào thời điểm trời đang tối này, con đường hoàn toàn vắng vẻ. Konrad chạy chậm lại, trong khi Peter nhìn trái, nhìn phải, dọc theo con đường im lặng. Nhưng dù Peter có cố căng mắt ra nhìn, cũng không thấy gì. Một lần nữa, Peter xem kim máy định vị.

- Bên phải, anh Konrad... và hình như gần lắm.

Konrad nhìn bóng tối, cũng không thấy gì. Konrad buồn rầu thú nhận:

- Peter ơi, anh không thấy gì hết! Hoàn toàn không thấy gì!

- Chờ một chút! Peter la lên. Bây giờ thì phía sau ta! Tiếng ù ù nghe yếu hơn.

Konrad thẳng lại ngay và cho xe chạy lui... Chẳng bao lâu, Peter chỉ một ngôi nhà nhỏ, nằm thụt lùi so với mặt đường.

- Dường như ở đây này, anh Konrad. Đúng rồi... nhà này.

Konrad dừng xe lại và nhảy xuống đất trước khi Peter kịp nói hết lời.

- Nhanh lên, Peter! Konrad kêu. Phải cứu Bob và Hannibal!

Konrad đang lao về hướng ngôi nhà khả nghi. Peter chạy theo.

- Peter ơi, cửa bị khóa. Anh không nghe thấy gì hết! Nếu...

Anh chàng người Đức không nói hết câu. Anh thích hành động hơn nói nhiều. Trong khi Peter buồn rầu nhìn cánh cửa đóng kín, Konrad lùi lại, quai hàm ngậm chặt, lấy trớn chuẩn bị đâm vào chướng ngại vật. Konrad sắp lao tới, thì Peter ra hiệu ngăn cản.

- Khoan đã! Nếu hai bạn ở đây, thì em biết cách tìm...

Rồi Peter cúi xuống máy định vị nói khẽ:

- Cứu! Cứu với!

Ngay lập tức, giống như tiếng vọng, những tiếng la hét vang lên từ phía sau nhà:

- Cứu với Peter ơi! Ngả này! Ngả này!

Peter và Konrad đi vòng qua sau nhà. Bàn tay khỏe mạnh của anh chàng người Đức nhanh chóng nhấc cánh cửa sau ra khỏi bản lề. Một hồi sau, Hannibal, Bob và Ronny mỉm cười cảm ơn hai vị cứu tinh.

- Bọn mình thấy đèn máy định vị sáng lên, Bob giải thích. Nên bọn mình biết cậu đang ở gần!

- Mình cũng mong như thế! Peter nói. Tín hiệu này...

Peter ngưng nói khi thấy một người đàn ông đứng tuổi, dường như từ ngoài đường đến. Người đàn ông đang huơ tay múa chân và có vẻ khá giận dữ.

- Các người làm gì trong nhà tôi? Ông la lên. Tôi sẽ kiện các người ra tòa vì tội đột nhập nhà người khác!

- Chúng tôi xin lỗi, Hannibal giải thích, nhưng chúng tôi đã buộc phải tháo cánh cửa này, để ra khỏi ngôi nhà nơi chúng tôi bị một người nhốt lại... một người đàn ông có vết xăm trên tay. Kể đó là người thuê nhà ông, phải không ạ?

- Nhốt à? Một người đàn ông có vết xăm? Cậu bày đặt chuyện gì vậy? Mới sáng nay, tôi đã thuê nhà cho một người rất đáng hoàng. Một người khá lớn tuổi. Nghe nói là nhà kinh doanh. Theo tôi biết thì ông ấy không có vết xăm trên tay. Ai đã nhốt các người trong nhà tôi? Thật là buồn cười. Tôi sẽ kiện!

- Thưa ông, ông làm như vậy là rất phải. Nhất định cảnh sát phải được biết về chuyện đã xảy ra nơi này. Ở địa vị ông, tôi sẽ đến đồn cảnh sát không chậm trễ.

Chủ ngôi nhà, hơi chùng hững, gật đầu, ấp úng vài câu không rõ, rồi biến mất không nói thêm gì nữa. Hannibal chờ ông đi khỏi, rồi Hannibal lôi kéo mọi người ra ngoài đường, hối tất cả lên xe cho nhanh.

- Nhanh lên! Ta có thể còn có cơ may lấy lại được con mèo nháy mắt cuối cùng! Anh Konrad, anh cho xe đạp bọn em ra sau xe, và nhờ anh chở bọn em đến ngay số 39 công trường Chelham. Nhanh!

Chẳng bao lâu, xe tải nhẹ ra đến công trường Chelham. Bốn bạn nhìn xung quanh mỗi mắt, cũng không thấy chiếc xe xanh đâu hết.

- Biết là thế nào bọn mình cũng đến trễ mà! Bob buồn bã thở dài. Chắc là hấn đã chuồn mất, cùng với chiến lợi phẩm.

- Bọn mình bị nhốt quá lâu, Peter thất vọng nói.

- Biết đâu! Hannibal nói. Có thể có cái gì đó làm hấn bị chậm trễ. Số 39 là hướng này, nhìn kìa!

Nhà của Billy Motha màu trắng, ba tầng, có cây cối xung quanh, khu vườn đầy hoa, không rào. Mặc dù trời tối, nhưng cũng đủ để thấy có một chiếc xe đậu trước nhà, nhưng không phải xe của gã đàn ông có vết xăm. Lúc Konrad cho xe chạy đến gần để nhìn cho kỹ, đèn trong nhà sáng lên.

- Có người mới về! Hannibal nói.

Konrad dừng xe trước cửa nhà. Đột nhiên có tiếng phụ nữ kêu:

- Trộm! Trộm! Bắt lấy nó!

Cả năm đã nhảy ra khỏi xe.

- Chắc là gã đàn ông có vết xăm! Peter nói!

- Nhanh lên! Hannibal kêu.

Tất cả nhào đến. Konrad đi đầu. Anh Konrad đột ngột quay lại, ra hiệu cho bốn bạn phía sau.

- Các em đứng lại phía sau. Anh sẽ giải quyết tên trộm.

Điều này hầu như không làm chậm trễ ba thám tử bao nhiêu. Người phụ nữ vẫn kêu trộm. Đột nhiên, Peter đứng sững lại, dùng ngón tay chỉ vào bụi cây mọc bên phải ngôi nhà.

- Nhìn kìa!

Tất cả nhìn thấy một cái bóng, nhanh nhẹn như một chú khỉ, đang trèo xuống dọc theo tường nhà. Gã đàn ông dùng tay chân bám vào tường và cuối cùng cũng xuống được đến đất. Trong giây lát, hấn đứng trong chùm sáng phát ra từ cửa sổ tầng trệt. Đó là một kẻ cổ nước da sậm, có vết xăm trên tay, đang ôm một chú mèo bông màu đen có vòng đeo cổ màu đỏ.

- Chính hấn! Bob thốt lên. Hấn lấy được con mèo rồi.

Ronny nổi giận:

- Đồ ăn cướp! Mày bị bắt rồi!

Gã đàn ông nghe thấy, quay đầu lại, nhìn thấy Konrad và bốn cậu bé... Hấn xoay gót, chạy ra sau nhà, biến mất vào bụi cây. Konrad thét lên, rồi lao theo hấn.

- Anh sẽ tóm tên cướp này!

Nhưng tên trộm nhanh chân hơn anh chàng người Đức và bốn bạn. Hấn ra đến đường lân cận, trong khi nhóm đuổi theo còn đi gần cây. Peter, đầu tiên ra đến đường, kịp nhìn thấy tên trộm

nhảy lên xe và biến mất luôn.

Những người còn lại hỗn hển bắt kịp Peter.

- Hẳn thoát khỏi tay ta trong đường tơ kẽ tóc! Peter thất vọng nói.

- Rốt cuộc, hẳn cũng lấy được con mèo cuối cùng! Ronny than thở.

- Bọn mình vẫn ghi được số xe hẳn, Bob nhắc nhở. Có số xe, cảnh sát sẽ tìm ra hẳn...

- Rất tiếc là công tác tìm kiếm sẽ mất thời gian, Hannibal thở dài, và chờ cho đến khi ấy... Thôi hy vọng hẳn có để lại dấu vết trong nhà. Ta đi xem thử.

Tất cả chạy trở về ngôi nhà trắng.

Khi ấy, mọi người nhìn thấy một phụ nữ trẻ xinh đẹp đứng trước thềm nhà, phía sau có một cậu bé. Trông cô có vẻ sợ hãi và nhìn nhóm người mới đến với nét mặt nghi ngờ:

- Các cậu biết tên trộm ấy à? Cô hỏi thẳng.

- Dạ có, thưa cô - Hannibal đáp. Tụi cháu đang lần theo dấu vết hẳn cho đến nhà cô, nhưng tụi cháu đến quá trễ.

- Các cậu đang theo dấu vết tên trộm à? Cô ngạc nhiên kêu. Nhưng các cậu là con nít mà!

Thám tử trưởng nhíu mày, Hannibal luôn tức giận khi một người lớn có nhận xét như vậy.

- Đúng rằng tụi cháu "chỉ là con nít", Hannibal trả lời hơi sảng giọng và dẫn mạnh những từ cuối, nhưng cháu xin cam đoan rằng tụi cháu có kinh nghiệm trong việc giải quyết những vụ hình sự... Cháu đoán cô là bà Motha, phải không ạ?

- Đúng - Bà Motha nói. Cô ra ngoài với Billy. Chúng tôi vừa mới về nhà cách đây vài phút. Về tới nhà Billy leo lên phòng. Ngay lập tức, cô nghe Billy kêu cứu!

Cậu bé Billy, khoảng mười tuổi, giải thích:

- Người đàn ông đang ở lầu ba. Ngay khi thấy em, hẳn lao đến, lấy cắp con mèo bông của em... Em mang con mèo theo khi đi chơi!

- Ra vậy! Hannibal kêu. Con mèo không có ở đây nên tên trộm buộc phải chờ.

- Khi giật được con mèo của Billy - bà Motha nói tiếp - hẳn chạy xuống thang lầu. Nhưng khi thấy cô hẳn lại chạy thật nhanh trở lên lầu ba. Khi đó, cô kêu trộm.

Peter lắc đầu:

- Hẳn chui qua cửa sổ, trèo xuống tường... giống như người nhện.

- Gario... người nhện! Bob nói khẽ.

- Billy à! Hannibal hỏi. Con mèo của em có gì đặc biệt không... bên ngoài hay bên trong?

- Không, em nghĩ là không. Em không để ý thấy gì, Billy nói.

Ba bạn thất vọng nhìn nhau. Gã đàn ông có vết xăm đã đạt cái hắc muốn. Cả khi tìm ra hắc nhờ số xe, thì cũng đã quá trễ rồi...

Konrad nãy giờ đứng thụt lùi, đột ngột bước ra khỏi bóng tối, tiến lên.

- Phải gọi cảnh sát, Hannibal à! Konrad tuyên bố. Không nên để lâu hơn nữa.

- Nhưng anh Konrad ơi... Hannibal phản đối.

- Phải báo cảnh sát ngay, Konrad nhấn mạnh. Anh tin chú Titus cũng sẽ nghĩ vậy. Cô Motha đây đã bị trộm. Có kẻ đã đột nhập vào nhà cô ấy. Tên này nguy hiểm. Chúng ta đã theo hắc đến nhà này, nhưng bị lạc mất dấu vết hắc. Từ nay, cảnh sát phải lo vụ này.

- Anh Konrad nói đúng, Bob đồng tình. Bọn mình không còn hy vọng bắt được tên trộm nữa.

- Phải báo cho chú cảnh sát trưởng biết chuyện. Gọi chú Reynolds đi Babal! Peter nói thêm.

Hannibal nhún vai ra vẻ bất lực.

- Có lẽ các cậu nói đúng. Hannibal nói. Cô cho phép tụi cháu dùng điện thoại nhà cô được không ạ?

- Tất nhiên...

Hannibal gọi cảnh sát trưởng. Cảnh sát trưởng trả lời ngay, ông rất tin Ba thám tử trẻ. Cuộc đàm thoại không kéo dài lâu.

- Chú ấy đến ngay. Hannibal vừa thông báo vừa chuẩn bị gác máy xuống... Rồi đột nhiên Hannibal nhìn ống nghe vẫn đang cầm trong tay và nảy ra một ý.

- Ronny! - Hannibal kêu - Cậu gọi ba cậu đi! Cậu hỏi thử xem ở hội chợ có thiếu vắng ai không?

- Kìa, Hannibal! Mình đã nói cậu rằng gã đàn ông có vết xăm không phải là người của chúng tôi mà.

- Mình biết chắc hắc nguy trang, nên cậu không nhận ra hắc được. Cậu hãy nhanh hỏi ba cậu xem nhân viên hội chợ có mặt đông đủ không?

- Được!... Nếu cậu muốn! Nhưng trước giờ mở cửa ba mình thường tắt bật lăm, ba không thể nào kiểm tra...

- Cứ thử đi!

Ronny quay số. Ronny lại quay thử số điện thoại của một xe lán khác. Ronny vẫn còn đang cầm máy, thì xe cảnh sát đến. Konrad thở phào nhẹ nhõm. Cảnh sát trưởng Reynolds bước vào, cùng hai phụ tá. Hannibal báo cáo lại sự việc.

- Các bạn thám tử giỏi lắm! Cảnh sát trưởng khen. Có nhận dạng và số xe, thì sẽ tìm ra hắc thôi. Các cậu có đoán biết được tại sao hắc muốn có mấy con mèo bông đến như vậy không?

- Dạ, tụi cháu không biết, Bob thú nhận.

- Nhưng chắc chắn hắc phải có động cơ rất mạnh, vì hắc quây dũ quá! Peter nói thêm. Hannibal nghĩ có một vật quý giá giấu bên trong một chú mèo bông.

- Tôi sẽ cho truyền tin nhận dạng tên trộm ngay. Hy vọng hắn sẽ sớm bị bắt.

Nhóm cảnh sát bước ra. Ronny vẫn đang cố gắng liên lạc với ba qua điện thoại. Hannibal, đang bực bội vì đã buộc phải nhờ đến cảnh sát trưởng, nóng lòng nhìn Ronny.

- Tên trộm dư thời gian về đến hội chợ, Hannibal buồn rầu nói. Tất nhiên là trừ phi hắn đã bỏ đi luôn. Ronny, cậu cứ tiếp tục thử liên lạc với ba cậu.

Trong khi Ronny quay một số điện thoại khác, cảnh sát trưởng trở về, nét mặt nghiêm trang.

- Các cậu à, dường như các cậu đã phát hiện được manh mối của một vụ nghiêm trọng, cảnh sát trưởng thông báo. Theo báo cáo tôi vừa nghe được qua radiô, tên trộm mèo có thể chính là thủ phạm của một vụ cướp một trăm nghìn đôla. Hắn vừa mới cướp ngân hàng tuần rồi.

- Ở San Mateo! Hannibal nhanh miệng nói.

Cảnh sát trưởng kinh ngạc nhìn Hannibal.

- Cái gì? Ông kêu. Làm sao cậu biết được?

- Vụ hỏa hoạn ở hội chợ, thưa chú! Hannibal nói. Chuyện này xảy ra tại San Mateo. Cháu tin chắc tên trộm mèo là người làm cho hội chợ. Có lẽ hắn đã gây cháy để nghỉ binh và được tự do hành động.

- Hannibal à, cậu không có chứng cứ. Cảnh sát trưởng Reynolds nhận xét.

- Nhưng sự trùng hợp như vậy là khá kỳ lạ, chú có thấy không? Hannibal vẫn nói theo ý mình. Nếu chú đến hội chợ, có thể...

Tiếng kêu của Ronny ngắt lời Hannibal.

- Rồi! Mình tìm ra ba rồi!

Mọi người im lặng, trong khi Ronny giải thích với ông Carson điều ông phải làm...

Trong khi ông Carson đi kiểm tra nhân viên hội chợ, im lặng vẫn tiếp tục ngự trị, chỉ bị gián đoạn khi phụ tá của cảnh sát trưởng Reynolds gọi ông ra xe... Một hồi sau, Ronny nghe trả lời của ba và thất vọng gác máy xuống.

- Ở đó không có ai vắng mặt hết... ngoại trừ mình. Ronny nói. Mình phải về ngay. Hội chợ đã mở cửa được một thời gian rồi. Mình không còn kịp ăn tối nữa!

Khi nghe vậy, Bob, Peter và chính Hannibal giật mình.

- Ủi chà! Peter rên. Chết bọn mình rồi! Thế nào về nhà cũng bị rắc rối... giờ ăn đã qua rồi... mà giờ ăn là thiêng liêng đối với cha mẹ!

Hannibal biết rõ điều này! Thế nào thím Mathilda cũng sẽ mắng cậu một trận. Tuy nhiên, Hannibal không muốn bỏ về trước khi cảnh sát trưởng trở lại. Có thể cảnh sát trưởng sẽ có tin mới... Nên ba thám tử trẻ chờ thêm một lát. Cuối cùng ông Reynolds quay về nét mặt nghiêm trang:

- Không cần ra hội chợ, các bạn ơi! Ông nói. Người ta vừa mới tìm thấy chiếc xe xanh, bỏ ngay

giữa con đường gần đây. Có con mèo bên trong bị mổ bụng... và trống không! Gần như chắc chắn tên trộm đã lấy được cái hắc muống. Ta sẽ phát lệnh truy nã hắc toàn quốc. Xe xanh là xe ăn cắp. Hắc chỉ việc ăn cắp chiếc khác để bỏ trốn xa nơi này.... Tôi nghĩ hắc đã xa Rocky nhiều kilômét rồi. Các cậu nên về nhà đi. Tôi sẽ thông tin cho các cậu. Các cậu cứ tin tưởng, chúng tôi sẽ tóm được tên trộm có vết xăm. Nhưng sợ phải mất khá nhiều thời gian!

Bốn bạn buồn rầu gật đầu, rồi ra xe với anh Konrad.

Bây giờ, Ronny, Bob và Peter lo lắng nhiều về chuyện về nhà trễ hơn là về kẻ trộm con mèo nháy mắt.

Nhưng Hannibal, thì không! Hannibal đang nghĩ đến một điều rất hay... một điều làm cho mắt cậu sáng lên...

14. Hannibal hoạt động trí não

Bob và Peter bị phạt vì đã về nhà trễ. Ngày hôm sau, hai bạn phải thực hiện nhiều công việc do cha mẹ áp đặt. Hai bạn thử gọi điện thoại nhiều lần cho Hannibal, nhưng không lần nào gặp được: thám tử trưởng không có ở nhà.

Đến tối, ông Andy mỉm cười nói với con trai:

- Nghe nói tối hôm qua, con và các bạn xem bắt được tên cướp ngân hàng hả?

- Dạ đúng, nhưng lúc đó tụi con không biết hắc là tác giả của một vụ cướp. Tụi con chỉ muốn bắt tên ấy để giúp một người bạn ở hội chợ.

- Tốt! Giúp người là chuyện đáng khen và ba biết các con biết thận trọng. Cảnh sát trưởng nói các con không bao giờ hành động ngu xuẩn hay liều lĩnh. Nhưng đôi khi ba cũng rất lo cho các con. Cần thận đừng làm chuyện dại dột nhé! Rất tiếc là tên cướp kia đã thoát được. Không biết có sớm bắt được hắc không.

Bob cũng tự hỏi. Tối, Bob lấy xe đạp đi đến Thiên Đường Đồ Cổ trong tâm trạng khá buồn bã. Bob bắt gặp Hannibal đang cúi xuống một thông báo, vừa đọc vừa ghi chép.

- Sếp ơi làm gì vậy? Bob hỏi.

Đáp lại chỉ có tiếng lẩm bầm không rõ. Hannibal không muốn bị quấy rầy. Hơi bực bội và không biết dùng thời gian vào việc gì, Bob đi qua đi lại trong xe lán, rồi nhìn ra bên ngoài bằng kính tiềm vọng. Một hồi sau, Bob thấy Peter đến. Hai phút sau nữa, Peter xuất hiện qua cửa sập. Thấy Hannibal đang miệt mài. Peter hỏi Bob:

- Sếp làm gì vậy?

- Mình cũng không biết, nhưng chắc là đầu óc siêu đẳng của sếp đang làm việc hết công suất.

- Báo chỉ để làm gì? Bộ sếp định đăng thông báo để tìm gã đàn ông có vết xăm hả?

Đúng lúc đó Hannibal ngẩng đầu lên, mắt sáng rỡ.

- Không cần đâu, Peter ơi! Dường như mình biết tên này trốn ở đâu rồi?

- Thật sao! Bob kêu. Trốn ở đâu vậy.

- Nơi hắc luôn ở suốt từ đầu... ở hội chợ Carson!

Peter rên.

- Kìa Hannibal! Cậu đã biết tin mới nhất rồi chứ?... Gã đàn ông có vết xăm đã được thấy tại sáu nơi khác nhau từ hôm qua!

- Thậm chí là bảy - Hannibal mỉm cười nói rõ.

- Chứng tỏ hắc không ở hội chợ! Bob nhấn mạnh.

Hannibal nghiêm trang lại:

- Trái lại, Lưu Trữ à! Mình vừa mới đọc hết mấy bài báo nói về hắc. Bảy người đã nhìn thấy tên trộm của ta tại bảy nơi khác nhau... mỗi nơi cách xa nhau ít nhất ba trăm kilômét. Theo mình, những người đó tưởng tượng là thấy hắc, chỉ thế thôi!

- Có thể cậu nói đúng, Bob thừa nhận. Nhưng tại sao cậu tin chắc hắc ở đây, tại Rocky... tại hội chợ đến thế?

- Để mình giải thích. Trước hết, các cậu phải biết rằng mình cũng đọc những bài báo liên quan đến vụ cướp ngân hàng: hai bài đăng trên báo San Mateo, một đăng trên một nhật báo Los Angeles. Mặt khác, hôm nay mình đã đi đến San Mateo, trong khi các cậu bị phạt ở nhà.

- À này Hannibal - Peter hỏi - tại sao cậu không bị phạt giống Bob và mình?

- Mình cũng có bị phạt... nhưng mình lại biết một người có một lô đồ cũ cần bán tại San Mateo. Nên chú Titus phái mình đến đó cùng anh Konrad và anh Hans.

- Cậu biết được gì khi đến đó? Bob quan tâm hỏi. Nói nhanh đi.

- Vụ cướp đã xảy ra tối hôm có vụ cháy ở hội chợ Carson... đó là ngày thứ sáu. Ngày hôm đó, ngân hàng San Mateo mở cửa đến sáu giờ tối để nhận tiền gửi cuối tuần. Trái lại hội chợ lại mở cửa sớm hơn thường ngày. Ngoài ra, ngày thứ sáu đó là ngày hội chợ cuối cùng ở San Mateo. Hội chợ phải rời thành phố đêm hôm đó để đi thẳng đến đây, đến Rocky, để bắt đầu biểu diễn tối thứ bảy.

- Đúng, Peter vừa suy nghĩ vừa nói, như vậy cũng tiện cho một người hội chợ sắp xếp vụ cướp rồi chuẩn đi nhanh.

- Đấy! Mình còn biết được thêm rằng tên cướp mặc toàn đồ đen, với mũ chụp trùm đầu và giày sandale cùng màu.

- Bộ đồ của Gario! Bob kêu.

- Khác một chi tiết: hai cánh tay của tên cướp để trần... các nhân chứng đều thống nhất điểm này. Hắc đã xắn tay áo lên.

- Và mọi người đã để ý hắn có vết xăm? Bob nói.

- Đúng. Tên cướp vào ngân hàng năm phút trước giờ đóng cửa. Hắn hành động một mình, hết sức táo bạo. Hắn bắt một nhân viên làm con tin, rồi hốt hết tiền trong két. Sau đó, hắn lôi nhân viên ngân hàng đi theo ra đến ngoài. Ở đó hắn đánh nhân viên ngân hàng, là chuông báo động reng ngay. Cảnh sát đến rất nhanh.

- Nhưng trong thời gian đó hắn đã biến mất, đúng không Babal? Peter hỏi.

- Phải, và không ai giải thích được bằng cách nào. Cảnh sát rượt theo hắn vào đường hẻm và nguyên tắc là sẽ bắt được hắn. Đúng vậy, đường hẻm này là ngõ cụt. Mà tên trộm không hề quay ra, các nhân chứng đều khẳng định như vậy. Ngoài ra, trong đường hẻm là tường trần không có cửa. Không ai giải thích được làm thế nào tên cướp đã thoát bấy nổi!

- Tình thế giống như tối hôm bữa... khi bọn mình chạy theo tên trộm mèo - Bob nhận xét.

- Gã đàn ông đã trèo qua một bức tường tưởng như không thể nào vượt qua được! - Peter nói - Người nhện!

- Đúng như mình đã kết luận, Hannibal tuyên bố. Tất nhiên là cảnh sát San Mateo đã làm tất cả để tìm lại tên cướp. Không thành công, nhưng ghi nhận được một lời chứng kiến rất quý báu... Một viên cảnh sát canh chừng hội chợ trước giờ mở cửa đã phải can thiệp để dồn đám đông đang chờ về một hướng. Trong cuộc chen lấn, một người đàn ông đã bị mất thăng bằng. Lúc té, chiếc áo mưa đen mà người này đang mặc bị mở ra. Viên cảnh sát nhìn thấy một áo liền quần màu đen. Và khi người đàn ông ngồi dậy, tay áo bị kéo lên một chút: viên cảnh sát kịp nhìn thấy hình thuyền buồm xăm.

- May thật! Peter kêu.

- Đúng! Hannibal thừa nhận. Đôi khi những tên bất lương bị vạch mặt nhờ ngẫu nhiên. Viên cảnh sát vừa mới được báo tin về vụ cướp ngân hàng đã nhận ra ngay kẻ tình nghi đang chạy trốn vào đám đông. Cảnh sát kêu tiếp viện... Cảnh sát định soát từng người một trong đám đông, thì đột nhiên...

- Có vụ cháy! Bob đã hiểu ra và nói tiếp.

- Phải! Hannibal kêu. Mỗi nguy hiểm đang đe dọa. Lực lượng cảnh sát đã phải giúp lính cứu hỏa. Khi dập tắt được đám cháy, tất nhiên là cảnh sát tiếp tục tìm kiếm, nhưng đã quá trễ! Gã đàn ông đã biến mất cùng chiến lợi phẩm, lần này là biến mất luôn. Nhưng mình tin chắc rằng lúc ấy, tên trộm ở gần sát đó...

- Tại sao cậu lại tin chắc? Bob hỏi.

- Thì tên trộm đã thoát được. Hắn được an toàn. Vấn đề duy nhất còn lại cho hắn là làm thế nào rời khỏi San Mateo mà không bị phát hiện. Hắn đã không bao giờ đi ra hội chợ và chịu rủi ro bị nhận dạng... trừ phi chính hắn là người hội chợ. Nếu vậy, hắn chỉ cần trở về vị trí cùng với các bạn đồng nghiệp, để cùng họ rời San Mateo vào đêm đó, mà không làm ai nghi ngờ hết. Thật ra kế hoạch của hắn đơn giản thôi: cướp ngân hàng, trốn vào ngõ cụt, kín đáo lên vào hội chợ và cởi bộ hóa trang ra.

- Chỉ do ngẫu nhiên mà hắn bị một viên cảnh sát nhìn thấy, Bob nhận xét. Khi đó, hắn cần thời gian để tiến hành thay đổi hình dạng. Nên hắn gây vụ cháy, rồi trong khi mọi người lo dập đám cháy, hắn thay đồ... Tên này rất cao tay, ít lâu sau đó, hắn còn biết nghi binh bằng cách thả

Rajah ra.

- Babal, cậu có hoàn toàn chắc chắn rằng tên này cải trang lúc cướp ngân hàng... và cũng cải trang lúc bọn mình nhìn thấy không? Peter nói.

- Đó là điều hiển nhiên! Hannibal khẳng định. Ở ngân hàng và tối hôm qua, hắn có lớp kem lót dày, làm cho nước da hắn sậm lại. Biết đâu... có thể hắn đeo mặt nạ cao su và bộ tóc giả nữa. Vết xăm của hắn chỉ là hình giả để đánh lừa thôi.

- Chắc là cậu đúng! Peter thở dài. Vết xăm quá nổi bật này đã làm mọi người chú ý!

- Phải! Bob nói. Người ta nhìn vết xăm và quên nhìn người.

- Dĩ nhiên là hắn không bao giờ dám khoe một vết xăm thật mà hắn không thể tháo ra sau này và có thể làm hắn bị lộ tẩy, Peter nói thêm.

- Theo mình, gã đàn ông này là Gario, Hannibal nói. Chỉ có một nghệ sĩ khéo léo như vậy mới có thể lừa được ông Carson.

- Nhưng ở hội chợ đâu có người nhện nào đâu! Peter nhận xét.

- Phải. Nên hắn phải biểu diễn tiết mục khác.

- Theo Ronny nói, bây giờ ba cậu ấy không thể nào nhận ra Gario.

- Phải. Gario từng ngồi tù. Chắc là hắn thay đổi nhiều. Nhiều năm đã qua rồi. Xưa kia, hắn luôn mặc bộ áo liền quần bó sát người màu đen, chỉ cởi ra khi ở trong xe lán. Nên ông Carson không thấy hắn thường lắm. Chắc là bây giờ cũng thế. Chắc là hắn không trộn lẫn giữa những người khác bằng thường phục, mà luôn mặc bộ đồ biểu diễn...

- Babal ơi, còn mấy con mèo nháy mắt? Peter hỏi. Tại sao hắn cứ chạy theo mấy con mèo? Không lẽ tiền nằm trong một con mèo?

- Không đâu. Cậu có tưởng tượng không! Giấu một trăm ngàn đôla như thế!... Không! Mình nghĩ một trong mấy con mèo có chứa một bức thông điệp chỉ chỗ giấu chiến lợi phẩm. Hay một cái gì đó cho phép lấy tiền về... Tầm bản đồ nhỏ, sơ đồ, chìa khoá hay thậm chí phiếu ký gởi hành lý.

- Một cái gì đó mà hắn đã giấu trong con mèo khi có đám cháy ở San Mateo... vì sợ bị lục soát à?

- Mình nghĩ thế, Hannibal tuyên bố.

- Babal à, nếu vậy... bây giờ hắn đã có được cái hắn muốn, tại sao hắn không đi lấy chiến lợi phẩm của hắn? Ở lại tại chỗ có phải là thiếu thận trọng không?

- Theo mình, hắn cảm thấy hết sức an toàn ở hội chợ... và hắn sẽ an toàn khi mà cảnh sát không nghi ngờ tác giả vụ cướp ngân hàng là người hội chợ và khi mà người ta vẫn chưa biết bộ mặt thật của hắn. Hắn không biết ta đã đoán ra được chỗ trốn của hắn. Hắn tưởng cảnh sát đang lùng tìm hắn khắp nơi trong bang này. Chắc hắn đang nghĩ rằng, đúng lúc này mà đột ngột bỏ hội chợ ra đi, là chỉ làm cho người ta chú ý đến hắn. Tốt hơn cho hắn là ở yên tại chỗ... ít nhất là khi mà hội chợ Carson chưa rời khỏi Rocky.

- Nếu giả thiết của cậu chính xác, Peter nói, thì những người còn lại trong hội chợ không còn gì phải sợ hắn nữa! Sẽ không còn sự cố hay tai nạn gì ở hội chợ Carson nữa!

- Có lẽ là thế, Hannibal nói... Thôi, các thám tử ơi, đã đến lúc ta phải thức tỉnh rồi! Vài phút nữa là hội chợ mở cửa. Đến lúc đi tóm tên trộm, ta hãy mang máy định vị theo... biết đâu... lỡ cần... Nhanh lên!

Ba bạn lần lượt chui vào đường hầm số hai và đi hòa vào đám đông đang giậm chân trước cửa hội chợ.

Đèn các quầy và trò chơi giải trí sáng lên dần. Đột nhiên, có tiếng la từ các quầy, phía bên kia hàng rào giới hạn khu hội chợ. Mọi người chạy lại xem có chuyện gì.

- Có chuyện rồi! Peter kêu.

- Hình như tai nạn! Bob thốt lên.

Hannibal vô tình phản đối:

- Không! Không thể là tai nạn khác nữa được! Mình biết mình nghĩ đúng mà... Mình tin chắc là mình đúng!

15. Tên trộm lại ra tay!

Ba thám tử chen lấn tìm được đường đi giữa đám đông. Khi đó, ba bạn nhìn thấy vòng ngựa gỗ quay bị ngã xuống đất. Ông Carson đang ra lệnh cho một đội quân nhân công. Ronny cũng đang đứng đó buồn rầu nhìn vòng ngựa quay bị sự cố.

- Chuyện gì vậy, hả Ronny? Peter hỏi.

- Không ai biết hết! Ronny đáp. Vòng ngựa quay đang chạy thử một vòng để chuẩn bị cho khách lên, thì tự nhiên máy nóng lên, bốc khói... Rồi hình như có một cái gì đó dưới sàn bị gãy, vì nó đột ngột ngã. Ba con ngựa bị hư, các cậu thấy không?

Ba của Ronny đang thử sửa động cơ. Khan tiến đến gần ông.

- Ta sẽ còn bị bao nhiêu vụ tai nạn nữa đây? Khan hỏi, trong khi nhiều người hội chợ khác giậm dứ bước đến.

- Thiết bị của ông không tốt, đến lượt Dimitri nói, làm cho chúng tôi đều lo sợ.

- Thiết bị tôi không sao hết, ông Carson phản đối. Anh cũng biết mà.

- Vòng quay làm sao tự nhiên hư dễ dàng vậy - chú hề cao buồn nhận xét. Hội chợ đang bị xui xẻo, phải đóng cửa thôi.

- Có thể vụ Rajah xổng chuồng là vụ tai nạn thứ ba - nghệ sĩ nuốt lửa nói, nhưng tôi có cảm giác là chưa hết đâu.

Sau những lời bi quan này, có tiếng rì rào trong đám người hội chợ. Một nghệ sĩ đi dây tiến lên phía trước:

- Đúng đấy, ông Carson à. Phải đóng cửa hội chợ!

- Làm sao tiếp tục được? Khan nói tiếp. Với bao nhiêu rắc rối, anh sẽ không trả tiền cho chúng tôi được, lại thêm vòng quay không chạy được?

Ông Carson đau khổ nhìn nhóm người hội chợ. Đột nhiên đám thợ trẻ đang giúp ông sửa máy nói nhỏ vài lời vào tai ông. Khi đó, ông Carson đối mặt với đám người bất bình và mỉm cười.

- Nửa tiếng nữa, vòng quay sẽ chạy lại - Ông thông báo. Mọi người hãy quay về chỗ đi.

- Chưa hết rắc rối đâu! Chú hề cao rầu rĩ tiên đoán.

Nhưng, những người khác, nhận thấy hư hại không nghiêm trọng, mỉm cười trở lại. Tất cả trở về quầy, về chỗ của mình. Nhưng Khan không dễ bị thuyết phục.

- Hội chợ của ông nguy hiểm! Khan nói với ông Carson. Tôi đã báo trước cho ông! Ông nên đóng cửa.

Nói xong, Khan bước nhanh bỏ đi. Nét mặt ông Carson lo âu trở lại. Tương lai ông và con ông phụ thuộc vào sự tiến triển tốt của công việc làm ăn.

- Họ sẽ tiếp tục làm việc, phải không ba? Ronny hỏi.

- Tất nhiên, con à. Bản tính dân du mục thường vui vẻ lắm. Họ quên đi những mối bận tâm nhanh lắm. Hy vọng sẽ không còn sự cố nữa.

- Vòng quay chạy được rồi hả ba?

- Được, Ronny à. Điều làm ba lo... ba nghĩ nên nói thật với con... là ta đã bị phá hoại. Có kẻ tháo đi một bộ phận lắp ráp... và sàn quay đã sụp. Vụ máy bị nóng cũng do một kẻ cố ý làm.

- Vụ phá hoại? Bob lập lại.

Ông Carson nhìn các thám tử.

- Tôi phải xin lỗi các cậu! Các cậu nói đúng: dường như có kẻ muốn làm cho tôi bị phá sản!

- Không chắc đâu, thưa chú! Hannibal kêu. Cháu nghĩ một tên cướp ngân hàng là nguyên nhân những vụ rắc rối của chú.

- Một tên cướp ngân hàng? - Ông Carson kinh ngạc lập lại.

- Dạ phải! Tác giả vụ cướp ngân hàng San Mateo. Và cháu còn nghĩ hẳn là một người làm ở hội chợ cho chú.

- Kìa, phi lý quá! Cảnh sát đã đến hội chợ điều tra rồi, mà có thấy gì đâu!

- Thưa chú, đó là do vụ cháy! Hẳn gây nên vụ hỏa hoạn để nghi binh và có thời gian thay đồ và cũng để giấu một cái gì đó bên trong một con mèo bông! Đó là lý do tại sao hẳn lại chạy theo mấy chú mèo kỳ quái!

- Hannibal, cậu làm rồi! Ở đây không có ai giống nhận dạng của kẻ cướp ngân hàng. Và không có ai có vết xăm!

- Thừa chú, Hannibal nói vết xăm ấy là giả - Peter giải thích - Vết xăm là phần nguy trang.

- Ừ thì cũng có thể lắm chứ. Nhưng ai lại...?

- Thừa chú, cháu nghĩ cháu đã xác định ra hắn, Hannibal ngắt lời. Cách thức phi thường mà hắn đã thoát được khỏi tay ta, một số quần áo mà tụi cháu tìm thấy, khiến cháu nghĩ tên ấy không ai khác là Gario, nghệ sĩ nhào lộn!

- Gario! Ông Carson chung hững la lên.

- Dạ đúng, thừa chú. Ronny nói tụi cháu rằng không chắc chú có thể nhận ra ngay Gario và...

- Này, các bạn trẻ! Suy luận của các cậu có vẻ logic nhưng khi cảnh sát giải thích cho tôi nghe cách tên cướp ngân hàng biến mất trong ngõ cụt, tôi đã nhớ ngay đến Gario, đến tiền án, và đến tài nhào lộn của hắn. Tôi cũng nghĩ hắn có thể lẩn trốn trong đám làm ở hội chợ; khi đó tôi đã bí mật kiểm tra tất cả mọi người. Tôi đã xem xét từng người một... khi không mặc bộ đồ biểu diễn... Tôi có thể khẳng định là không có ai giống Gario cả. Đa số lớn tuổi hơn hắn nhiều... Không, hãy tin tôi, Gario không có trong chúng ta. Mà kẻ phá hoại chỉ muốn làm cho tôi phá sản... Có thể là người do bà ngoại của Ronny thuê mướn.

Ông Carson đau buồn nói tiếp:

- Nhưng tôi đồng ý với các cậu về một điểm: có lẽ kẻ chạy theo mấy con mèo cũng là tên cướp, nhưng hắn không liên quan gì với hội chợ và tôi tin chắc ta sẽ không còn gặp hắn nữa. Theo tôi biết, hắn đã lấy được cái hắc muống... Vậy thì tại sao hắn lại phá hoại vòng quay của tôi?

Peter và Bob buồn rầu nhìn nhau.

- Tuy nhiên, tôi nhờ các cậu mở mắt theo dõi và tìm ra tên phá hoại - ông Carson nói tiếp - Tôi phải đi làm việc tiếp, các cậu có thể tự do đi lại tùy thích trong hội chợ. Nhưng nhớ cẩn thận nhé.

Sau khi mỉm cười với bốn cậu, ông Carson lại cúi xuống cái máy vòng quay. Hannibal im lặng khá lâu, đột nhiên tuyên bố:

- Nhưng mình lại chắc chắn là mình đúng.

- Mình nghĩ giống ông Carson. Peter nói. Tên cướp không có lý do gì để phá hoại vòng quay.

- Giờ này, chắc hắc muống đi xa lắm rồi? Ronny nói thêm.

- Có thể! Hannibal trả lời. Nhưng thử giả sử là chưa? Giả sử hắc muống vẫn ở đây! Rất có thể hắc muống đã phá hoại vòng quay để buộc hội chợ phải đóng cửa. Trong trường hợp đó, hắc muống có thể dễ dàng bỏ đi mà không gây chú ý.

- Tất nhiên... có thể! Bob không hăng hái thừa nhận.

- Hắc muống còn có thể có lý do khác, Hannibal tiếp tục nói. Chẳng hạn, giả sử hắc muống vẫn chưa tìm thấy cái hắc muống trong con mèo?... Cậu có chắc là cậu chỉ có năm con mèo không, Ronny?

- Hoàn toàn chắc, Hannibal à. Khi hội chợ đến đây, mình có năm con mèo.

- Không hiểu cái hắc tìm có bị rớt ra khỏi con mèo không... Hannibal nói từ từ... và vẫn còn trong kho rờ moọc của cậu, hắc Ronny?... À, mà rờ moọc của cậu vẫn còn bên cạnh quầy bắn súng, đúng không?

- Dĩ nhiên! Mình phải luôn canh chừng nó!

- Nhưng hiện giờ, cậu đâu có canh chừng, đúng không? Hannibal la lên. Cậu đã bỏ đi để đến đây xem vòng quay bị hư.

- Ý cậu nói tên cướp lại tìm cách nghi binh nữa à? Peter ngạc nhiên hỏi.

- Tại sao lại không? Cách thức này đã cho kết quả tốt rồi mà! Nếu có kẻ muốn làm cho hội chợ phá sản, thì mình nghĩ vòng quay đã bị thiệt hại lớn hơn nhiều. Nhanh lên! Ta hãy đến rờ moọc của Ronny!

Bốn bạn lao đến. Rất tiếc, đám đông càng lúc càng dày đặc hơn cản bước tiến của nhóm bạn. Cuối cùng, bốn bạn đến được quầy bắn súng, đi vòng ra sau và đến gần kho rờ moọc. Bốn bạn thấy ngay những món đồ nằm rải rác trên bãi: búp bê, đồ chơi và những thứ khác không có giá trị.

- Rờ moọc bị bẻ khóa! Ronny thốt lên.

- Nhìn kìa! Bob la lên.

Một hình bóng đang động đậy phía sau rờ moọc...

Hình bóng của một người đàn ông đang chạy trốn trong bóng tối. Hắc băng qua thật nhanh khoảng trống trải dài giữa một hội chợ, rồi chui vào khe hở trong hàng rào, biến mất vào khu công viên giải trí cũ.

- Chạy theo! Hannibal không chần chừ ra lệnh.

16. Rượt đuổi trong đêm khuya

Bốn bạn lần lượt chui qua khe hở để bước qua khu công viên tối om và im lặng. Dưới ánh trăng, sườn của Vòng Số Tám Lớn trông thật hoang đường. Gió thổi từ biển làm cho nó kêu rắc.

- Rùng rợn quá! Bob nói khẽ.

- Suyt! Hannibal nói. Nghe kìa!...

Núp trong bóng hàng rào, tất cả lắng tai nghe. Âm nhạc vui nhộn của vòng quay đã sửa xong, dường như xuất phát từ rất xa. Xung quanh, không có gì động đậy. Chỉ nghe có tiếng khẽ của nước chảy trong Đường Hàm Tình Nhân, bị gió thổi vỗ bập bênh vào những tảng đá giả ở cửa vào đường hầm.

- Hẳn không đi xa được đâu - cuối cùng Hannibal hạ giọng nói. Ta hãy tách ra làm hai nhóm! Cả bốn sẽ đi vòng qua Số Tám Lớn, Peter và mình đi từ hướng này, Bob và Ronny bước theo hướng ngược lại.

- Babal, cậu nghĩ đó chính là tên trộm, đúng không? Ronny hỏi.

- Còn hỏi nữa! Đương nhiên là hẳn rồi! Vì không tìm thấy gì bên trong mấy con mèo, nên hẳn lục soát rờ mó của cậu! Nhưng nếu lần này hẳn tìm được cái hẳn muốn, thì hẳn rất nguy hiểm đấy. Nếu gặp hẳn, các cậu chỉ nên kín đáo theo dõi hẳn. Chớ có thử tóm hẳn!

Bon và Ronny đi về hướng Đường Hàm Tình Nhân và bờ biển, trong khi Peter và Hannibal bước về Lâu Đài Ma, dọc theo Vòng Số Tám Lớn.

Không khí có cái gì đó đáng sợ. Bóng đêm và ánh trăng làm nổi bật những cấu trúc giải trí bị bỏ hoang. Hannibal và Peter vừa mới vượt Lâu Đài Ma, thì Peter đột ngột đứng lại.

- Babal! Mình mới nghe thấy cái gì đó...

Tiếng động xuất phát từ phía sau. Giống tiếng một ai đó, mang giày to, đang bỏ chạy.

- Tiếng chân người - Hannibal nhận xét.

- Mình thấy hẳn! Peter nói khẽ. Hẳn đang đi về Lâu Đài Ma.

- Cậu nhận ra hẳn là ai không?

- Không!... Hẳn vừa mới biến mất vào bên trong. Xui thật!

- Nhanh lên, Peter! Có thể có cửa vào khác! Đi theo hẳn!

Hai thám tử im lặng lao vào cái lỗ tối tăm, nơi tên bị rượt đuổi vừa mới bước vô. Vào bên trong, hai bạn lắng nghe. Hai bạn đang ở trong một hành lang tối om kéo dài về phía trước, và chỉ được chiếu sáng xa xa bằng chút ánh trăng lờn vào khe hở nhỏ.

- Hẳn chỉ có thể tiến tới thôi! Peterer nói khẽ.

Như để chứng tỏ Peter nói đúng, tiếng kêu rít vang lên phía trước. Rồi hai bạn nghe một tiếng động trầm, tiếp theo sau là tiếng động cao. Dường như một vật nặng vừa mới trượt, rồi nảy lên trên gỗ. Tiếng rắc, rồi lại tiếng động trầm... sau đó là im lặng.

Đột nhiên, Hannibal và Peter, cố bình tĩnh lại và xua đi sự khó chịu đang đè nén mình, bước tới dọc theo hành lang tối. Hai bạn thận trọng tiến tới... Chẳng bao lâu, mắt hai thám tử quen dần với bóng tối và nhìn thấy mờ mờ bóng hình chữ nhật của một cánh cửa đóng kín.

- Phải thật cẩn thận khi mở cửa, Hannibal bắt đầu nói.

Thám tử trưởng không nói được hết câu. Nền đất đột ngột sụp xuống dưới chân với tiếng kêu rít. Cả hai trượt trên lưng dọc theo một cầu tuột vô hình... Hai thám tử không tài nào thắng lại được và cảm thấy mình cứ tuột xuống. Hai bạn cố tìm cách níu lại, nhưng vô phương. Hai bạn chỉ dừng lại khi xuống hết dốc.

- Ôi! Hai thám tử đồng thanh kêu.

Hai bạn lồm cồm ngồi dậy. Nền sàn, lúc này sập xuống dưới chân, giờ trở thành trần. Hai thám

tử đang đứng dưới đáy một cái giếng, rừng rợn và tối tăm.

- Bọn mình đi qua một cửa sập thiết kế để sụp xuống dưới trọng lượng bất kỳ ai bước qua, Peter giải thích.

- Đúng! Nó lại về vị trí cũ ngay sau đó, Hannibal nói. Rõ ràng những cảm xúc mạnh mà Lâu Đài Ma dành cho khách là khá dễ sợ. Chắc là tên trộm rơi xuống bẫy sập trước ta. Ta đã nghe hắn la. Nhưng hắn biến đâu mất rồi?

- Mình chỉ thấy một lối ra. Xem kìa...

Đối diện mình, Peter vừa mới nhìn thấy một lỗ hỏ hẹp và tròn, giống như miệng của một tuyến ống to. Đúng là chỉ có lối ra ấy.

- Ta phải hết sức thận trọng, Hannibal khuyên. Có thể có bẫy khác.

Hai bạn bò trong đường hầm chật hẹp. Ống này rất ngắn. Hai thám tử ra đến một gian phòng kỳ lạ: có ánh sáng lọt qua những khe trên trần. Nhưng cái trần phía trên đầu lại là sàn nhà! Peter run rẩy kêu:

- Haaannnniiiiibbbbbaaaallll!

Dường như trong cái phòng đầy ánh trắng này, mọi thứ có vẻ như bị lộn ngược. Sàn nhà, cùng với bàn ghế, tấm thảm, nằm phía trên đầu hai thám tử. Các bức tranh treo trên tường lắc lư.

Hannibal trấn tĩnh lại.

- Đây chỉ là ảo thị thôi, Peter à! Lúc Lâu Đài Ma còn mở cửa cho công chúng, có lẽ còn có đèn chiếu để củng cố hiệu quả này.

- Cậu có chắc là không phải chính bọn mình đang bị lộn đầu à? Peter nghi ngờ giác quan mình và hỏi.

- Hoàn toàn chắc chắn!... Kìa! Đằng kia có một đường hầm hình ống nữa. Đi!

Đường hầm thứ nhì này rộng hơn. Có thể cong lưng bước tới. Nhưng hai bạn tiến càng xa, thì đường hầm bắt đầu động dẩy và lắc lư. Hannibal và Peter hiểu ra rằng xưa kia hình trụ này xoay trên chính nó và làm cho khách tham quan Lâu Đài Ma bị mất thăng bằng. Hai bạn cũng khó khăn lắm mới đến đầu mút bên kia. Cuối cùng cả hai lão đảo bước ra khỏi đường hầm.

- Nghe không? Hannibal hỏi.

Đâu đó phía trước, có tiếng động nhẹ: giống như tiếng chân rón rén bước tới.

- Kìa! Peter nói.

Rồi Peter há miệng kêu "Ồ!" ngạc nhiên.

Hiện hai thám tử đang ở trong một gian phòng rộng hơn và dài hơn phòng trước. Xuyên qua trần bị lủng lỗ nhiều chỗ, ánh trắng chiếu sáng đầy đó tạo thành những cái bóng di động. Nhưng không phải mấy cái bóng làm Peter kêu.

Đến lượt Hannibal nhìn và cảm thấy tê liệt đi vì khiếp sợ. Một hình thù kỳ lạ đang động dẩy trên tường, trước mặt Peter. Một con vật quái quỷ đang nhìn hai thám tử. Nó cao lớn, thân rất

gầy, cái đầu to tướng và hai cánh tay dài như bạch tuộc. Trông nó giống như người rắn.

- Cái cái cái gì vậy? Peter cà lăm và bước lại gần Hannibal.

- Mình không biết... à, hình như...

Hannibal đột ngột ngưng nói và phá lên cười.

- Tắm gương, Peter ơi! Gương biến dạng. Con quái vật kia... chính là cậu! Xem này! Mình bước lên một bước, thế là có hai con quái vật ghê gớm.

- Bọn mình đang ở trong hành lang gương biến dạng, hiểu rồi - Peter bình tĩnh lại nói - Nhưng còn tiếng chân lúc này... Đây, mình vẫn còn nghe...

- Mình không nghe...

- Ồồồ! Còn cái này... cũng là gương à? Peter kêu rên.

Cách hai thám tử không xa, có một bóng người ngồi chồm hổm trong bóng tối. Thu mình thật gọn, như đang lắng nghe hay đang rình rập. Hai bạn thấy rõ đôi vai rộng, thân trên trần, mái tóc bù xù và bộ râu đen.

- Khan! Peter vô tình thốt lên lớn tiếng.

Lực sĩ vểnh tai lên ngay.

- Bước ra khỏi đây! Ông la lên. Ta thấy ngươi rồi! Coi chừng đấy!

Hannibal nắm lấy cánh tay Peter:

- Ông ấy không thể nào nhìn thấy rõ ta, từ chỗ ta hiện đang đứng!

Khan gầm lên:

- Ta thấy ngươi! Ta sẽ bắt ngươi!

- Ngã này! Peter hoảng hốt kêu. Cửa...

Hai thám tử vượt qua khỏi cửa mà Peter vừa mới phát hiện giữa hai tấm gương biến dạng. Hai bạn bước ra một hành lang nhỏ hẹp, không có mái và thấy bầu trời. Xa hơn một chút, hành lang này chia thành hai nhánh. Phía sau lưng, hai thám tử nghe Khan hét lên và mở cánh cửa mà ông vừa mới tìm ra.

- Quẹo trái, Babal ơi! Lối ra ngoài đấy!

Peter lao sang hành lang trái, cùng với thám tử trưởng sau lưng. Ở một khoảng cách phía sau lưng, Khan cũng đang chạy nhanh, va vào tường khi đi ngang... Cuối cùng hai thám tử đến trước một cánh cửa, mở ra và... lại rơi vào hành lang gương biến dạng!

- Đây là mê cung! - Hannibal hoảng sợ nói nhỏ - Lại một cái bẫy của cái Lâu Đài Ma khủng khiếp này. Ta chỉ đi một vòng.

- Khan sắp tới! Peter rên.

- Nhất định phải có lối ra khác! Hannibal cam đoan. Ta hãy trở lại hành lang mê cung, nhưng lần này quẹo sang phải!

Hai thám tử lại bước qua cánh cửa dẫn ra hành lang ngoài trời. Đến ngã ba, hai bạn quẹo sang phải, cố chạy thật nhanh. Lúc đầu, hai bạn còn nghe tiếng Khan rượt theo, nhưng rồi tiếng chân ông nhỏ dần. Hai bạn đến một cánh cửa khác, mở ra thật nhanh và lần này ra được bên ngoài, ngay giữa Lâu Đài Ma và Đường Hàm Tình Nhân.

- Thoát rồi! Peter hết sức nhẹ nhõm nói khẽ.

- Phải, ta thoát trong đường tơ kẽ tóc... Bây giờ chỉ còn việc đi tìm ông Carson và báo cho ông ấy biết rằng Khan...

Một tiếng động khủng khiếp ngắt lời Hannibal. Tiếng gỗ đang vỡ ra. Hai thám tử khiếp sợ quay lại... và nhìn thấy hình bóng đồ sộ của Khan. Bằng một cú đánh vai, lực sĩ vừa mới đâm thủng bức tường Lâu Đài Ma. Mắt Khan đang sáng rực.

17. Lạc trên biển cả!

Hannibal và Peter đứng bất động, nín thở, mắt dán vào Khan vẫn còn đứng trước bức tường gỗ mới vỡ ra.

- Hẳn chưa thấy ta! Hannibal thì thầm.

- Nhưng rồi hẳn sẽ thấy thôi! Peter trả lời. Không thể nào chuồn qua khe hở hàng rào. Xa quá. Hẳn sẽ thấy. Nhưng nếu đứng tại chỗ, hẳn sẽ phát hiện bọn mình.

- Đường Hàm Tình Nhân! Hannibal nói khẽ. Cơ may duy nhất. Nhanh! Ta hãy bò đến đó.

Cái bóng đen vĩ đại của Vòng Số Tám lớn giúp hai thám tử đến được Đường Hàm Tình Nhân bình an vô sự. Tròng con kênh đâm sâu vào đường hầm, mặt nước óng ánh như lớp nhựa đường. Hai thám tử chui vào trong, mà không bị Khan phát hiện.

- Thoát! Peter nói. Hẳn không thấy bọn mình.

- Tạm thời thôi! Hannibal chỉnh lại. Hẳn sẽ nhanh chóng đi tìm ta. Hẳn biết ta không xa. Hẳn cũng biết ta đã thấy hẳn. Nhất định ta phải ra khỏi đường hầm bằng một ngã khác.

Hai bạn thận trọng tiến tới dọc theo con kênh. Đi được một hồi, bờ nước hẹp lại đến mức chỉ còn là một ván gỗ nhỏ. Lối đi chật hẹp này ướt và trơn. Có lẽ xưa kia dùng để nối liền các mặt bằng với nhau, từ đó có những con quái vật giả nhào ra để hù khách tham quan. Hiện những mặt bằng này trống không. Vật duy nhất mà hai thám tử nhìn thấy là một chiếc xuống có chèo, cột ở một khoen sắt.

- Hannibal. Mình thấy có gió! Peter đột nhiên nói. Chắc là phải có cửa cách đây không xa.

- Cửa dẫn ra biển, có lẽ vậy. Phải đề phòng, Peter à... có thể Khan cũng biết cửa ra ấy.

Đúng lúc đó, hai bạn nghe tiếng động: một tấm ván trên lối đi vừa mới kêu rắc đầu đó phía trước!

Tiếng động lập lại! Đường như có ai đó đang bước đi giữa hai thám tử và lối ra.

- Ghê quá! Peter nói khẽ. Chắc là hấn đi vòng! Bây giờ, hấn chặn ngang đường đi của bọn mình rồi!

- Đừng động đây! Hannibal ra lệnh. Hãy lắng nghe.

- Hấn đến kìa!

- Nhanh lên! Quay lui! Hannibal vừa thì thầm vừa hoảng hốt liếc nhìn hình bóng mới hiện ra từ bóng tối.

Tiếng động đặc trưng của khẩu súng được lên cò vang đến. Bây giờ mà quay lui, chắc chắn hai bạn sẽ phải đi qua vùng sáng trắng.

- Xuống! Hannibal tuyệt vọng gọi ý.

Tấm bạt cũ phủ kín mũi xuống. Cẩn thận không gây tiếng ồn, hai thám tử lên xuống, chui xuống dưới tấm bạt. Dưới đó, núp trong bóng tối, hai thám tử nằm hoàn toàn bất động, nín thở.

Im lặng nặng nề ngự trị xung quanh. Đột nhiên, xuống lắc lư một chút. Mạn xuống cạ vào bờ. Phía trên, gã đàn ông vô tình đang di chuyển nhẹ nhàng. Đôi giày đế cao su của hấn làm cho gỗ kêu rắc, gần sát chỗ hai thám tử đang trốn. Chiếc xuống lắc lư mạnh hơn, như thể kẻ thù đã chạm vào. Rồi nhip lắc lư nhẹ lại dịu lại. Vẫn còn nghe tiếng chân bước.

Dưới tấm bạt, Hannibal và Peter chỉ có thể chờ đợi. Sau vài phút, tiếng động nhỏ và xa dần: Hai thám tử chỉ còn nghe tiếng nước vỗ bập bênh vào vỏ tàu.

- Hấn đi rồi! Peter nói khẽ.

Dưới tấm bạt, Hannibal không trả lời. Hannibal nhìn mà như không thấy và đang chìm đắm vào suy nghĩ.

- Peter! Thám tử trưởng đột nhiên nói. Ta phải về hội chợ ngay. Hình như mình đã giải ra vụ bí ẩn rồi!

- Ý cậu nói Khan đã cung cấp lời giải khi rượt đuổi bọn mình hả?

- Đúng... theo một cách, thì đúng! Hannibal trả lời mơ hồ. Mình biết chỗ ta sẽ tìm ra cái mà tên trộm đang tìm.

- Vậy cậu nghĩ hấn chưa tìm ra sao?

- Mình biết chắc là chưa. Cho đến nay, ta đi sai hướng.

Chiếc xuống nhỏ nảy lên bất ngờ. Đường như nó đang đi trên những ngọn sóng mạnh. Hannibal im lặng. Peter thu mình thật nhỏ dưới tấm bạt. Cả hai lắng tai nghe.

- Babal ơi! Cuối cùng Peter nói. Tàu này lắc dữ quá! Không bình thường! Mà nó không còn cạ vào bờ nữa. Chuyện gì vậy? Dỡ tấm bạt ra xem.

Cả hai cùng nhấc tấm bạt nặng lên và đứng dậy. Ngay lập tức, gió mạnh quất vào mặt hai thám tử...

- Bọn mình đang ở ngoài biển! Peter chung hững kêu lên và nhìn xung quanh.

Khu công viên giải trí cũ đang nằm xa phía sau. Đèn sáng hội chợ đang nhỏ dần. Hannibal xem sợi dây cột:

- Peter à, dây bị cắt - Hannibal nói - Đường Hầm Tình Nhân đâm thẳng ra biển... và tên trộm biết rõ chuyện này! Hắn đã kéo xuồng dọc theo con kênh và thả ta ra biển.

- Thủy triều đang xuống và dòng nước chảy rất mạnh! Peter nhận xét. Nước đang kéo ta ra khơi rất nhanh.

- Phải nhanh chóng quay về đất liền!

- Không thấy chèo đâu hết. Babal ơi! Mà xuồng này không có máy, cũng không có buồm! Không thể nào quay lui được.

- Mặc kệ, ta hãy bơi về.

Nói xong, và không báo trước, Hannibal mạnh dạn nhảy xuống biển. Peter không do dự nhảy theo. Hai bạn tiến hành bơi về hướng bờ. Nhưng dòng nước quá xiết!

- Chắc... không... được... Peter ơi! Hannibal hết hơi nói.

Peter bơi rất giỏi, nhưng cũng cảm thấy mình không tài nào bơi ngược dòng nước.

- Không được! Peter la lên. Nhanh lên! Quay trở lên xuồng!

Hai bạn cực nhọc bắt lại chiếc xuồng đang trôi đi và hỗn hển leo trở lên xuồng. Khi đó, cả hai nhớ đến việc bắn tin kêu cứu Bob. Rất tiếc! Máy định vị bị ướt và không chạy nữa. Hai bạn la hét kêu cứu. Nhưng gió thổi ngược, mang tiếng kêu ra khơi. Mà hai bạn cũng đang quá xa bờ để có người nghe được. Không có chiếc tàu nào chạy gần. Ngọn sóng to tốc qua xuồng, như đe dọa làm chìm xuồng.

- Tắt nước đi! Peter hét lên và vớ cái ca dưới đáy xuồng. Tắt nhanh!

Peter dừng tay, nhìn bạn. Hannibal đã ngưng tắt nước và đang nhìn một cái gì đó qua vai Peter. Rồi Hannibal đưa tay lên, run rẩy chỉ ngọn sóng.

- Peter ơi! Cái gì đây... Phía sau lưng cậu!

Peter quay lại để nhìn.

Rất khó thấy dưới ánh trăng, ngay trước chiếc xuồng nhỏ, một cái khối to đen vừa mới đột ngột xuất hiện. Nó nhô lên từ biển và như đang cản đường hai thám tử.

Trong khi đó, Bob Và Ronny đã đi vòng qua Số Tám Lớn. Khi trở về điểm xuất phát, Bob lo lắng nhìn xung quanh.

- Kỳ quá! Bob nói. Chắc là có chuyện gì xảy ra! Đáng lẽ bọn mình phải gặp Peter và Hannibal dọc đường, hay ít nhất gặp lại ở đây chứ.

- Nhìn kìa! Ronny nói.

Ronny đang chỉ bức tường bị thủng của Lâu Đài Ma.

- Lúc này, không có cái lỗ này, Bob à, mình nhớ chắc?

Bob và Ronny căng mắt nhìn vào bóng tối:

- Peter ời! Babal ời! Bob gọi.

- Nghe kìa! Có ai đang tới? Ronny thông báo.

Thật vậy, có người đang chạy phía sau hàng rào ngăn cách công viên giải trí cũ và khu hội chợ.

- Ủa! Ba cậu tới kìa, Ronny! Bob thốt lên.

Ông Carson chạy đến Bob và Ronny.

- Các con có bị sao không? Ông nhanh nhẹn hỏi.

- Dạ, tụi cháu không sao, Bob trả lời, nhưng tụi cháu bị lạc mất Hannibal và Peter. Tụi cháu không biết hai bạn đi đâu!

- Tụi con bắt quả tang một người đang ăn cắp trong xe rờ moọc của con, Ronny giải thích. Tụi con đuổi theo, nhưng hẫng biến mất... và hai đứa bạn con cũng biến mất luôn!

Ông Carson nhú mày.

- Vậy là Khan nói đúng! Ông nói khẽ.

Lực sĩ mới đến theo ông Carson. Cơ bắp lực sĩ sáng bóng mồ hôi.

- Tôi thấy một người lực lao rờ moọc của Ronny, đến lượt Khan giải thích. Tôi lao theo hẫng, nhưng tôi bị lạc hẫng trong Lâu Đài Ma.

- Chú không gặp Hannibal và Peter à? Bob hỏi.

- Không, không thấy đứa nào hết!

- Ronny! Ông Carson ra lệnh cho con trai. Con đi gọi vài người ở hội chợ mang đèn pin đến đây. Cùng với Khan, ta sẽ lục soát giữa lối đi và quầy trong công viên giải trí.

Ronny chạy đi. Trong khi Ronny đi vắng, ông Carson, lực sĩ và Bob không tìm ra dấu vết gì của hai thám tử bị lạc. Khi Ronny trở về cùng một nhóm nhân viên hội chợ mang đèn pin, tất cả tiến hành lục soát các cơ sở bị bỏ hoang... Bob kéo Ronny ra, nói nhỏ:

- Khan nói là đã lũng theo tên trộm rờ moọc. Nếu Khan nói đúng, thì tại sao bọn mình không thấy hai bóng người?

- Đúng rồi! Tại sao?

- Theo mình nghĩ, chỉ có một thôi: chính Khan!

- Ý cậu nói... Khan là tên trộm hả?

- Đúng! Hannibal đã nghi Khan từ đầu. Thậm chí, bác Carson và chính cậu cũng không biết tên thật của ông ấy. Cậu hãy nhớ rằng bọn mình đã từng bắt quả tang Khan đang rình rập. Và Khan đã cố thuyết phục ba cậu đóng cửa hội chợ. Bây giờ, mình nghi Khan đã bắt được Hannibal và Peter. Khan đang cố tình chỉ ta đi sai hướng. Ronny à, bọn mình hãy đi tìm bác Carson và giải thích tình hình cho bác.

Hai bạn đi nhanh về hướng Lâu Đài Ma, nơi ông Carson vừa mới chui vào. Nhóm người hội chợ đang tìm kiếm khắp nơi bằng đèn pin.

Ông Carson đang đứng lau trán:

- Chưa tìm thấy gì! Ông thông báo cho Bob và Ronny. Nhưng chắc sắp thôi!

- Thưa chú, trái lại, cháu nghĩ ta đang tìm không đúng hướng! Bob hùng hồn tuyên bố. Khan đang cố đánh lạc hướng bác. Chính Khan là tên trộm và Khan biết rõ hai bạn cháu đang ở đâu.

- Khan à? Ông Carson kêu. Bob, đây là lời buộc tội nghiêm trọng đấy! Cậu có bằng chứng gì không?

- Thưa chú, cháu không có bằng chứng cụ thể nào, nhưng cháu gần như tin chắc Khan là tên trộm rờ moọc.

- "Gần như tin chắc" không phải là chứng cứ, Bob à. Cậu đừng quên Khan phụ trách an ninh hội chợ. Chính vì vậy mà Khan phải rình rập đây đó. Khan có quyền làm thế. Nhưng không sao! Tôi rất muốn hỏi Khan thử xem! Chờ một lát.

Ông Carson chui vào bên trong Lâu Đài Ma. Bob và Ronny đứng chờ trong bóng tối. Lỡ Bob nghĩ sai thì sao? Mười phút sau, ông Carson quay ra.

- Khan cũng biến mất luôn rồi! Ông Carson nghiêm trang thông báo. Nghe nói, Khan báo là có chuyện cần giải quyết ở hội chợ và phải quay về đó. Tôi không hề biết điều này. Thôi. Ta hãy đi kiểm tra. Đi!

Ông Carson chui trở ngược qua khe hở, cùng với Bob và Ronny, đi tìm Khan. Lực sĩ không có trong xe lán và không ai thấy ông ở hội chợ.

- Đường như cậu nghi ngờ có cơ sở - ông Carson nói với Bob. Phải gọi cảnh sát thôi.

Trên biển, nơi hình bóng đen đang lớn dần. Peter đột nhiên la lên:

- Đảo Anapamu... hòn đảo nhỏ nhất trong quần đảo Channel... cách bờ khoảng một dặm. Bọn mình hãy thử ghé vào đảo!

Chiếc xuồng nhỏ đang trôi nhanh về đảo, có dây đá ngầm xung quanh:

- Bãi cát kia kìa! Peter chỉ - Nhưng coi chừng đá ngầm! Chờ một chút! Mình có ý này...

Nói xong, Peter phóng xuống nước, phía sau xuồng, rồi vừa đẩy xuồng đúng hướng vừa bơi bằng chân. Chẳng bao lâu, xuồng chạm vào lớp cát của một cái vịnh nhỏ.

- Thoát rồi, Babal ơi!

- Đồng ý! Nhưng làm sao đi tiếp đây? Ta phải quay về đất liền để bắt tên trộm chứ.

- E rằng phải chờ đến ngày mai, Babal à... Chờ khi có tàu đi ngang gần đảo, trong tầm kêu của bọn mình...

- Ngày mai thì trễ quá, Peter ơi... Dường như cậu có nói trên đảo có nhà chòi! Cậu dẫn mình đến đó đi.

Nhà chòi chỉ chứa những thứ linh tinh: bàn gỗ, vài băng ghế, xoong chảo, thức ăn hộp. Phía sau, có hai cột buồm, hai thanh gỗ dài, một bánh lái, vài tấm ván và cuộn dây.

- Không có gì, thấy chưa - Peter thở dài. Có lẽ bọn mình bị nhốt trên đảo đến ngày mai rồi.

Hannibal không trả lời. Cậu đang suy nghĩ.

- Peter! Cuối cùng Hannibal nói. Ta có thể đi bằng xuồng buồm... nếu có buồm, phải không?

- Hừm! Còn phải có cột buồm và bánh lái nữa.

- Cột buồm. Bánh lái. Ta đều có. Và ta sẽ lấy tấm bạt dùng làm buồm!

- Cột buồm này to quá, không xài cho xuồng mình được, Babal à.

- Vậy thì ta lấy thanh gỗ dài để làm cột buồm. Mình thấy cái cửa nữa. Ta sẽ đục một lỗ trong một băng xuồng. Rồi ta sẽ cố định đầu thanh gỗ dùng làm cột buồm bằng những tấm ván này. Đồng ý không?

- Cậu quên rằng thuyền buồm phải có cánh đứng hoặc có sống tàu. Xuồng của bọn mình không có, sẽ bị gió lật úp ngay...

- Quên mất!... À, mà hai cột buồm này... nổi trên nước được chứ?

- Được. Để làm gì? Cậu định cưỡi trên đó bơi về đất liền à?

Hannibal làm ngơ trước lời trêu chọc của Peter.

- Giả sử ta lấy mấy tấm ván gỗ dài, rồi ta đóng vào cột buồm. Sau đó, ta đóng đinh đầu bên kia vào lan can mạn xuồng... Ta sẽ được như cái phao nổi giúp xuồng giữ thăng bằng...

- Một hệ thống giúp ta vượt sóng vượt gió! Hu-ra! Peter hăng hái la lên. Babal à, cậu đúng là thiên tài! Bọn mình hãy bắt tay làm ngay. Bọn mình sẽ không có được một kiệt tác nhưng sẽ đi được một khoảng thời gian nào đó. Dù sao, bờ cũng đâu có xa lắm! Bọn mình sẽ về được đất liền!

- Càng sớm càng tốt. Không được mất giây phút nào.

19. Hannibal tái xuất hiện

Cảnh sát đã được báo về những nghi ngờ của Bob. Nhưng họ vẫn chưa tìm ra Hannibal, Peter và Khan. Cảnh sát trưởng Reynolds có hỏi ông Carson, con trai ông và Bob.

- Cậu thật nghĩ rằng Khan là thủ phạm vụ cướp ngân hàng ở San Mateo à? Cảnh sát trưởng hỏi Bob một lần nữa.

- Dạ phải, thưa chú! Bob đáp.

- Tôi tự hỏi không hiểu tên trộm đã rời khỏi Rocky chưa? Cảnh sát trưởng thở dài. Có quá nhiều người tưởng là đã thấy hắn ở nhiều nơi khác nhau.

- Hannibal cũng nói vậy! Bob nhấn mạnh. Hannibal còn nói tên trộm chưa tìm ra cái hắn muốn trong mấy con mèo bông. Hình như chính Khan là người lục lạo trong rờ moọc của Ronny, nên cháu nghĩ Khan là tên trộm. Hắn đang tìm món đồ bí ẩn!

- Có thể!

- Khan có thái độ rất lạ lùng, ông Carson nói tiếp. Anh ấy sống riêng biệt. Ở hội chợ, anh ấy không kết bạn với ai hết.

- Ta sẽ bắt được hắn - Reynolds khẳng định.

Suốt thêm một giờ nữa, cảnh sát lục soát toàn bộ hội chợ, khu công viên giải trí cũ, lân vùng xung quanh và khu vực bờ biển. Cảnh sát không tìm thấy gì và cũng không tìm thấy ai cả. Hoàn toàn không có dấu vết về những người đã biến mất.

- Dường như họ bốc hơi mất - cảnh sát trưởng buồn bực thú nhận. Nhưng ta sẽ tiếp tục tìm kiếm.

Đột nhiên, có tiếng la, tiếng kêu vang lên từ khu công viên giải trí cũ. Mọi người chạy đến đó. Trên bờ, một nhóm cảnh sát đang vây quanh một bóng người.

- Có phải một trong hai cậu bé không? Ông Carson nói khẽ.

- Sếp ơi, nhìn này! Một viên cảnh sát nói. Nhìn xem chúng tôi bắt được ai đây?

Nhóm cảnh sát đẩy Khan lên phía trước!

Lực sĩ vùng vẫy ra khỏi vòng tay cảnh sát. Lực sĩ gầm gừ:

- Thế này nghĩa là sao?

- Anh hãy cho chúng tôi biết anh làm gì ở đây?

- Đó là việc của tôi, ông Carson à!

Bob không kiềm chế được:

- Chính tên trộm đấy! Bob la lên. Hỏi xem hắn đã làm gì Hannibal và Peter!

- Tôi là trộm à? Khan giận dữ hét lên. Đồ thằng nhóc ngây ngô! Trái lại, tôi rượt theo tên trộm. Tôi đã nói rồi!

- Suốt ba tiếng vừa rồi, anh làm gì? Cảnh sát trưởng hỏi. Chúng tôi đã tìm anh mà không thấy đâu hết.

- Tôi trở lại đây để rình tên trộm!

- Ông ấy nói láo! Bob kích động phản đối. Thậm chí cháu tin chắc ông ấy mang râu giả.

Nói xong, Bob phóng đến giật râu Khan thật mạnh. Mọi người nhìn lực sĩ. Khan bình tĩnh thú nhận:

- Đúng! Đây là râu giả. Nhưng lực sĩ hội chợ mà không có râu thì còn ra giống gì? Khan nói thêm và tháo luôn bộ tóc bù xù.

Khan hiện ra với dáng vẻ một người đàn ông trẻ không có râu, tóc hớt ngắn.

- Anh đến đây để xin việc bằng đồ giả! Ông Carson phản đối. Và thậm chí anh không chịu tháo ra khi cảnh sát đến điều tra ở San Mateo.

- Anh cũng biết rõ lý do mà! Anh Carson à, tôi xấu hổ vì phải làm việc ở cái hội chợ tồi tàn của anh! Tôi không muốn bị nhận mặt... vì lý do phẩm giá nghề nghiệp!

- Ba ơi! Ronny hỏi khế. Đây có phải là Gario không?

- Không, không phải hắn - ông Carson khẳng định.

Đột nhiên, một viên cảnh sát la lên.

- Sếp ơi! Nhìn kìa!

Ở đằng xa, trên biển, một chiếc thuyền kỳ quái có phao nổi giúp nó giữ cân bằng, đang cực nhọc tiến tới.

- Hannibal! Peter! Bob mừng rỡ hét lên. Chính hai bạn về đó.

Cuối cùng, hai thám tử cũng cập vào bờ rồi chạy đến. Cuộc đoàn tụ dưới ánh trăng đầy tình cảm. Hai nhà đi biển chỉ kể là mới trở về từ đảo Anapamu trên một chiếc thuyền dã chiến. Hannibal khen tài điều khiển tàu của Peter.

- Nhờ Peter, chúng tôi đã về được sau một chuyện không hay - thám tử trưởng giải thích. Ta phải hành động nhanh. Đường như mình có thể tìm ra cái mà tên trộm đang tìm. Và mình nghĩ hắn chưa lấy được.

- Nhưng ta đã bắt được chính tên trộm rồi! Bob kêu. Là Khan, đúng như cậu nghi ngờ!

Hannibal nhìn lực sĩ, vẫn đang bị cảnh sát vây quanh và đang tức giận.

- Không phải! Hannibal khẳng định. Khan không phải là tên trộm!
 - Tôi nói với họ hồi nãy giờ, cậu bé à - Khan cầu nhàu - Nhưng không ai chịu nghe.
 - Hannibal, Khan là kẻ giả danh - ông Carson tuyên bố. Và Khan lục lạo trong rờ moọc của Ronny. Chính cậu cũng thấy!
 - Dạ không, thưa chú. Không phải Khan. Cháu đã suy nghĩ và đi đến một kết luận rằng có hai người chứ không phải một. Khan.. và tên trộm mà Khan đang rượt theo! Tội cháu đã gặp Khan trong Lâu Đài Ma. Ông ấy nghe thấy tội cháu và tưởng là tên trộm... Cháu đã hiểu ra khi ông ấy la lên là nhìn thấy và sẽ bắt tội cháu! Một người bị rượt đuổi không bao giờ hành động như thế. Trái lại một người đang bị rượt phải tìm cách lẩn trốn hoặc chạy trốn.
 - Lý luận rất đúng! Reynolds công nhận.
 - Ngoài ra, khi nhìn thấy Khan, ông ấy đang ở trần, chỉ mặc quần bó sát không túi, hai tay không. Còn gã đàn ông mà tội cháu gặp ít lâu sau đó trong Đường Hàm Tình Nhân có súng có dao. Tội cháu nghe hắn lên cò súng, rồi hắn dùng dao cắt dây cột xuống, nơi tội cháu đang trốn.
 - Cậu bé này khôn hơn tất cả mọi người - Khan kêu.
 - Cuối cùng, gã đàn ông đe dọa tội cháu trong bóng tối bước rất nhẹ: hắn mang giày đế cao su. Mà hãy nhìn Khan! Ông ấy mang giày bốt.
 - Tôi đã nói là không phải tôi mà - Khan vừa cười vừa nói. Tôi trong trắng như tuyết mà.
 - Không đúng, thám tử trưởng ngắt lời và quay sang Khan. Ông là một kẻ giả danh trà trộn vào giới dân hội chợ để thực hiện một công việc bí mật nào đó! Ông nên khai ngay...
- Khan há miệng chưng hửng một hồi, nhìn thám tử trưởng bằng cặp mắt mở tròn.
- Tôi biết cậu khôn hơn mọi người! Cuối cùng Khan nói... Thôi, được! Tôi sẽ nói ra sự thật... Tôi được giao nhiệm vụ mật đến đây. Tôi là lực sĩ thật, nhưng tôi không hành nghề đã nhiều năm nay để chuyển sang làm thám tử tư. Tên tôi là Paul Harney. Bà ngoại của Ronny đã thuê tôi để chăm lo cho cháu bà. Bà nghĩ cuộc sống ở hội chợ rất nguy hiểm và muốn tôi bảo vệ cậu ấy.
 - Vậy anh không phải là thủ phạm những sự cố xảy ra ở hội chợ à? Ông Carson nhanh miệng hỏi.
 - Không. Khi hội chợ bắt đầu bị một loạt sự cố, tôi rất lấy làm buồn phiền. Tôi đã đề nghị anh đóng cửa hội chợ vì tôi thấy mấy sự cố ấy đe dọa mạng sống Ronny. Tôi muốn tin chắc là không phải có kẻ cố tình.
 - Anh bảo vệ Ronny à? Ông Carson hỏi.
 - Đúng. Tôi được trả thù lao để làm việc này!
 - Tôi tin ông - Hannibal bình tĩnh tuyên bố - Nhưng ông chưa nói hết sự thật. Ông rình rập quanh rờ moọc của Ronny, là vì ông nghĩ trong đó có giấu vật mà tên trộm đang tìm.
- Ánh mắt Khan - Harney sáng long lanh. Ông im lặng một hồi, rồi chấp nhận:
- Anh bạn trẻ giỏi quá! Sau khi cảnh sát San Mateo điều tra, tôi bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc.

Tôi nghĩ bụng rằng thủ phạm vụ cướp phải là người làm ở hội chợ. Tôi là thám tử mà! Tôi sẽ được tiếng tốt, nếu tự tìm ra kẻ mà cảnh sát đang truy nã. Nên tôi kín đáo tự điều tra. Khi con mèo của Ronny bị lấy trộm, tôi hiểu ra rằng tên trộm đã giấu một vật quan trọng bên trong. Rất tiếc, tôi không thấy ai ở hội chợ có nhân dạng giống tên cướp ngân hàng. Và bây giờ, tên trộm đã tìm ra cái hân muốn. Mà vật đó, dù là gì đi nữa, không nằm bên trong mấy con mèo bông.

- Không, Ronny thở dài. Chắc là bị rớt ra! Và hân đã lấy được rồi!

Mọi người buồn rầu gật đầu tán thành kết luận này. Tất cả mọi người, trừ Hannibal!

- Cháu không nghĩ giống ông Khan, thám tử trưởng lạnh lùng tuyên bố. Trái lại, cháu chắc chắn rằng vật bí ẩn mà tên trộm chạy theo đúng là nằm bên trong một con mèo. Và chắc chắn nó vẫn còn trong đó.

20. Con mèo nháy mắt

Ronny phản đối:

- Kìa, Hannibal! Mình chỉ có năm con mèo, mà tên trộm đã lấy được cả năm!

- Không phải, Ronny à? Cậu có sáu con mèo! - Hannibal đắc thắng reo lên - Cậu xuất năm con mèo làm phần thưởng cho quầy bắn súng. Nhưng cậu có một con mèo thứ sáu... tất cả chúng ta đều đã nhìn thấy nó?

- Thấy ở đâu? Bob chưng hửng hỏi.

- Các cậu hãy nhớ lại đêm đầu tiên! Hannibal nói bằng một giọng đầy kịch tính. Con mèo có ở đó, trước mặt ta... mà ta hầu như không thèm nhìn đến nó. Phải... các cậu hãy nhớ lại đi? Ta đang đứng trong xe lán của Ronny, và Ronny đang chỉ ta xem mấy món thưởng bị gãy hay bị hư...

- Đúng rồi! Ronny giật mình la lên. Giỏ phần thưởng phải sửa! Trong đó có một con mèo bị hư, giống mấy con kia. Nó hư trong vụ cháy ở San Mateo!

- Vậy là lúc đó nó nằm trong quầy bắn súng! Hannibal kêu. Tên trộm đã giấu vật bí ẩn chính trong con mèo này. Nhưng con mèo bị hư và Ronny mang vào xe lán để sửa lại. Tên trộm không nhớ đến chuyện này! Lúc trên tàu, mình đã hiểu ra rằng nếu hân muốn làm cho ta phải tránh xa đường đi của hân, đó là vì hân vẫn còn đang tìm cái hân giấu: hân chưa tìm ra trong rờ moọc của Ronny! Thế là mình mới nghĩ ra rằng phải có con mèo thứ sáu và... mình đã nhớ đến cái giỏ của Ronny.

- Cậu nhiều trí tưởng tượng hơn mình! Peter nói.

- Hơn mình nữa - Ronny nói - Chính mình có con mèo cuối cùng!

- Rõ ràng tên trộm không khôn bằng các cậu - Cảnh sát trưởng mỉm cười nhận xét. Giỏi lắm,

Hannibal!

- Cám ơn chú! Hannibal nói khẽ, nét mặt rạng rỡ. Cháu chỉ suy nghĩ logic và...

Hannibal ngưng nói để lắng nghe, nhìn vào bóng đêm, rồi kêu lên:

- Chú ơi! Có kẻ đang bỏ chạy.

Thật vậy, mọi người nghe thấy tiếng chạy. Có kẻ đang chạy nước rút về hội chợ.

- Ai đã ra đi vậy? Cảnh sát trưởng hỏi.

- Tôi không biết, thưa cảnh sát trưởng, một viên cảnh sát trả lời. Tất cả chúng tôi đều có đây!

- Có người đứng phía sau tôi! Một thanh niên làm ở hội chợ tuyên bố. Tôi không thấy mặt, người đó đột ngột bỏ chạy.

- Có ai để ý thấy người lạ không? Cảnh sát trưởng hỏi.

- Không! Mọi người trả lời.

- Khan đâu rồi? Bob đột nhiên hỏi.

Lục sĩ đã biến mất.

- Nhanh lên! Hannibal la lên. Người bỏ chạy, dù có là ai đi nữa, đã nghe mình nói đến con mèo thứ sáu. Người đó sẽ toan lấy con mèo! Chạy!

Mọi người lao về hội chợ, phi nước đại qua công viên giải trí, chui qua khe hở trong hàng rào và chạy thẳng đến bãi đậu xe lán. Ronny lao ngay vào xe lán mình. Cậu bước trở ra.

- Trễ quá! Con mèo không còn ở đây nữa!

- Chặn mọi lối ra vào! Reynolds ra lệnh cho người của ông.

- Lục soát mọi nơi! Phần ông Carson cũng ra lệnh.

Cảnh sát và nhân viên hội chợ tuân lệnh.

- Hắn đã ăn cắp con mèo, Reynolds tuyên bố, nhưng hắn sẽ không thoát được. Hắn không kịp thời gian rời hội chợ!

- Tên trộm... là Khan à? Peter hỏi.

- Có thể hắn đã nói láo với ta suốt thời gian? Ông Carson nói.

- Có thể! Cảnh sát trưởng thở dài. Ai biết được.

- Dù có được bà ngoại thuê, Ronny nói, Khan vẫn có thể là thủ phạm vụ cướp.

- Hắn không đi xa được đâu! Reynolds tiên đoán, nhất là bây giờ ta đã biết mặt hắn.

- Thưa chú, nhưng nếu tên trộm không phải là Khan thì sao? Peter hỏi nữa. Trong trường hợp đó, tên trộm chỉ cần giấu con mèo đâu đó, rồi chờ mọi chuyện lắng xuống.

- Không, Peter à! Hội chợ này không lớn lắm. Thế nào ta cũng tìm được con mèo... và cả tên trộm khi hắn định bỏ chạy cùng con mèo. Hannibal, cậu nghĩ sao?

Nhưng chính thám tử trưởng cũng đã biến mất luôn.

- Babal ơi! Bob gọi.

- Hannibal! Cậu đang ở đâu vậy? Cảnh sát trưởng la lên.

Không có trả lời.

- Tôi không thấy Hannibal từ lúc ta rời khỏi công viên giải trí cũ! Ông Carson nói.

- Chắc là Hannibal đâu đây thôi, Reynolds nói.

- Trừ phi Hannibal thấy tên trộm và chạy theo hắn - Peter nói bằng một giọng hơi run.

- Kìa Peter! Bình tĩnh! Ông Carson khuyên.

Mọi người xúm nhau tìm kiếm khắp nơi. Cuối cùng, mười lăm phút sau, tất cả lại gặp nhau ở lối đi chính, gần quầy bán súng... Không thấy gì. Vẫn chưa tìm ra Hannibal.

- Đến giờ đóng cửa rồi, ông Carson thông báo. Tôi sẽ đi hỏi các nghệ sĩ xiếc và chủ quầy xem họ có thấy Hannibal không.

- Các lối ra vào đều bị chặn và có người coi cả hàng rào! Cảnh sát trưởng thông báo. Tên trộm chưa chạy thoát được đâu.

Đám nghệ sĩ đứng xúm quanh lều của Dimitri có vẻ không thích nhìn thấy cảnh sát lục soát cả hội chợ. Không ai nhớ là đã nhìn thấy Hannibal.

- Không, tôi không nhìn thấy! Dimitri có vẻ lúng túng khi trả lời câu hỏi của ông Carson.

Nghệ sĩ đi dây và nghệ sĩ nuốt lửa cũng lắc đầu. Chú hề nhỏ vẫn đang nhảy múa quanh chú hề lớn, trong khi chú hề lớn cầm chổi quét đất.

- Hình như tôi đã nhìn thấy, chú hề lớn nói bằng một giọng buồn bã. Cậu ấy đứng phía sau lều với một ai đó.

- Anh đã nhìn thấy à? Reynolds la lên. Với ai vậy?

Chú hề lớn lắc đầu:

- Tôi không biết.

Chú hề nhỏ, như đang diễn tập một tiết mục mới, nhảy nhót như trái banh xung quanh bạn đồng diễn.

- Tên cướp đã bắt được sếp rồi - Bob rầu rĩ.

- Chắc là hắn bắt sếp làm con tin - Peter nói thêm.

Reynolds cổ trấn an hai thám tử:

- Nào, nào! - Cảnh sát trưởng nói. Đừng có bị quan thế! Lo lắng không có ích gì! Nếu tên trộm bắt được Hannibal thì ta buộc phải để cho hắn ra đi. Nhưng ta sẽ biết hắn là ai và sau này sẽ tóm lại được.

- Nếu đúng là hắn đang bắt giữ Hannibal - Ronny hỏi - tại sao hắn chưa dùng cậu ấy làm con tin?

- Khi tôi thấy cậu bé này - chú hề lớn ngắt lời - có gã đàn ông đang lôi cậu ấy về phía khe hở trong hàng rào... về hướng bãi biển.

- Sao? Reynolds giật mình la lên. Bãi biển hả?

- Tôi dám cá tên cướp sẽ thử chạy thoát bằng cách bơi vòng qua khu công viên giải trí cũ! Ông Carson nói. Phía đó không ai canh gác hết!

Peter và Ronny bắt đầu chạy về phía hàng rào, cảnh sát trưởng và ông Carson đi theo.

Bob đứng lại một mình, không động đậy. Bob đứng trên lối đi, mắt dán xuống đất.

- Ê! Bob đột ngột la lên. Trở lại! Trở lại!... Nhìn kìa.. đây... dưới đất.

Mọi người quay lui và nhìn cái Bob đang chỉ.

Thoạt đầu mọi người chỉ thấy chú hề nhỏ đang diễn tập tiết mục cùng bạn đồng diễn, vừa lăn lộn dưới đất, vừa dùng tay chỉ vào chú hề lớn. Rồi mọi người nhìn thấy...

Sát bên cạnh hai chú hề, trong lớp bụi đường, một bàn tay vô danh đã vẽ một dấu chấm hỏi to tướng...

21. Vạch mặt tên trộm

- Ủa, đây là ký hiệu mà bọn mình dùng làm biểu tượng mà - Peter kêu khi thấy dấu chấm hỏi.

Bob hiểu ra trong nháy mắt.

- Chính Hannibal vẽ! Bob nói. Babal muốn chỉ cho bọn mình...

Bob ngưng nói đột ngột. Chú hề nhỏ lại tiếp tục chạy nhảy quanh bạn đồng diễn, vừa chạy vòng vòng vừa chỉ vào chú hề lớn. Rồi chú hề cao bất ngờ rút khẩu súng ra khỏi cái túi áo rộng lớn, chĩa súng vào những người đang đứng xung quanh để đe dọa. Rồi không nói một lời, hắn bước thụt lùi về hướng cổng chính hội chợ. Mắt đen của hắn sáng lên trong khuôn mặt quét đầy phấn trắng.

- Để hắn đi! Cảnh sát trưởng ra lệnh.

Peter, Bob, ông Reynolds và ông Carson bất lực nhìn chú hề lớn bỏ đi xa dần. Hắn vừa đến được

cổng lớn, thì một hình bóng vĩ đại xuất hiện gần vòng quay lớn, lao đến kẻ đang chạy trốn.

Đó là Khan. Chú hề lớn toan dùng súng đe dọa lực sĩ, nhưng Khan chụp lấy cổ tay hắn và làm rơi khẩu súng.

- Bị bắt rồi, anh bạn! Khan đắc thắng la lên.

Cảnh sát trưởng gọi người đến cứu giúp.

Chú hề lớn bị trói giữ lại. Trong khi đám đông người hội chợ và khách tham quan còn lại được cảnh sát mời đi chỗ khác, Khan mỉm cười với mọi người.

- Tôi trốn để tìm tên trộm, Khan giải thích. Nhưng thú thật, tôi không hề nghi ngờ chú hề.

Chú hề nhỏ đột ngột cười chiếc mặt nạ mũi to ra... Hannibal mỉm cười lộ mặt trước mọi người.

- Mình vừa mới thực hiện ước mơ đời mình - Hannibal nói đùa... Đóng vai chú hề!

Khi bình tĩnh lại, cảnh sát trưởng yêu cầu kể chi tiết cho ông nghe.

- Làm sao cậu biết chú hề lớn là tên trộm? Tại sao cậu thế chỗ chú hề nhỏ?

- Khi tất cả chúng ta đuổi theo hình bóng khả nghi trong công viên giải trí cũ - Hannibal giải thích - Cháu đột ngột nghĩ ra rằng có lẽ tên trộm sẽ đến trước ta và sẽ kịp lấy cắp con mèo cuối cùng. Nên thay vì tiếp tục rượt theo hắn, cháu quyết định đi về hướng lều nghệ sĩ biểu diễn... Cháu tự nhủ rằng một khi đã lấy được con mèo, tên trộm sẽ nhanh chóng đến khu vực nhộn nhịp này, nơi hắn có thể trà trộn vào đám đông. Cháu đến gần chỗ xiếc thì cháu thấy chú hề lớn bước nhanh về chỗ cháu. Hắn đang giấu một cái gì đó trong áo vét. Nếu thấy cháu, hắn sẽ hiểu ngay là cháu sẽ vạch mặt được hắn. Nên cháu nhào rào cái lều gần nhất để trốn. Không may! Đó lại chính là lều của chú hề!

- Sao! Peter thốt lên. Cậu nói cậu trốn vào chính chỗ mà tên trộm đến trốn à?

- Phải! Chiến thuật sai lầm... Cháu khiếp sợ khi nhận ra điều đó! Trí não hoạt động thật nhanh. Nhất định phải thoát ra khỏi tình thế nguy kịch này... Lều chia làm hai phần. Vào giờ hội chợ mở cửa, công chúng nhìn thấy những gì diễn ra ở phần phía trước. Phần phía sau là chỗ nghệ sĩ thay đồ hay nghỉ ngơi. Nên cháu đi ra phía cuối lều. Cháu nghe chú hề lớn bước vào và lục đục làm một công việc bí ẩn nào đó. Cháu tự hỏi không biết hắn có ra chỗ cháu hay không...

- Cậu bị mắc kẹt trong đó như cá bị mắc lưới vậy! Ronny nhận xét.

- Đúng? Rồi cháu thấy bộ đồ của chú hề nhỏ. Sau khi thay đồ xong, hắn bỏ đi. Cháu vội vàng mặc đồ và đeo mặt nạ chú hề nhỏ vào. Vừa kịp. Có lẽ chú hề lớn nghe thấy cháu, vì đúng lúc đó, hắn vào chỗ cháu. Tất nhiên hắn tưởng cháu là bạn đồng diễn của hắn và nhất định đòi diễn chung lần cuối cùng... Cháu đoán ngay rằng hắn sẽ lợi dụng để bỏ chạy cùng với con mèo. Như chú thấy, cháu đang đối mặt với một tình thế mới mẻ. Khi có được cái đang mong muốn, hắn không cần giấu mặt và lẩn trốn nữa. Hắn chỉ cần chuồn thật nhanh.

- Tôi hiểu rõ, Hannibal à! Cảnh sát trưởng nói. Nhưng lúc này, trong khi cả hai đang diễn tiết mục, sao cậu không báo cho chúng tôi biết?

- Thưa chú, cháu biết hắn có vũ khí. Cháu biết hắn sẽ bắn nếu thấy cháu bị vạch mặt. Nên cháu phải làm cho chú chú ý trước khi hắn phát hiện rằng cháu không phải chú hề nhỏ. Vì vậy cháu đã vẽ dấu chấm hỏi trong lớp bụi đường và đồng thời chỉ vào hắn. Cũng may là Bob nhìn thấy

dấu chấm hỏi và mọi người đều cảnh giác trước khi tên trộm kịp hiểu ra rằng cháu đang tố cáo hắn!

- Nhưng hắn phản ứng rất nhanh! Hắn xém thoát được. Hannibal giỏi quá! Nhưng con mèo bông đâu rồi?

- Cột ở chân hắn và giấu dưới cái quần. Hannibal giải thích.

Một người cảnh sát lục soát chú hề cao và tìm thấy con mèo nháy mắt, đưa cho cảnh sát trưởng xem xét... Chỉ cần một con dao xếp là ổ bụng con vật ra được. Bên trong có tấm vé màu nâu.

- Tấm phiếu ký gởi! Cảnh sát trưởng thốt lên. Hắn để tiền ăn cắp của ngân hàng ở đó! Thêm một giải đáp cho các vấn đề của ta. Chỉ còn tìm ra tên tuổi tên trộm!

- Chú hề này là tác giả vụ cướp ngân hàng hả? Ông Carson buồn rầu nói. Không thể nào có chuyện đó được, bởi vì...

Reynolds không để ông Carson nói hết câu. Sau khi lột cái mũi giả và bộ tóc giả của chú hề, cảnh sát trưởng dùng khăn giấy xóa phấn hóa trang. Xong, cảnh sát trưởng bước lùi lại và kinh ngạc nhìn người đàn ông...

Khi không còn hóa trang nữa, chú hề cao xuất hiện dưới bộ mặt một ông già tóc bạc trắng! Ông có vẻ ít nhất sáu mươi lăm tuổi.

- Ủa... nhưng... - cảnh sát trưởng nói cà lăm - Đây không thể là tên trộm được!

- Đó chính là điều tôi định nói với anh - ông Carson thở dài. Ông ấy quá lớn tuổi rồi, không thể là trộm được! Ông ấy không thể nào trèo qua bức tường hoặc chạy trốn thật nhanh.

Hannibal có vẻ đột nhiên bối rối. Chú hề già ủ rũ thở dài thú nhận:

- Tôi thú nhận là đã ăn cắp con mèo... Hắn... hắn hứa sẽ cho tôi mười ngàn đô la nếu thành công. Chính hắn đưa cho tôi khẩu súng này... nhưng tôi đâu có biết dùng. Tôi xin lỗi đã đe dọa mọi người... Tôi hoảng sợ...

- Ai thuê ông ăn cắp con mèo? Reynolds hỏi.

Câu hỏi dường như làm ông già ngạc nhiên:

- Ai hả? Ông lặp lại. Thì... tất nhiên là hắn... là Khan!

Lực sĩ giận dữ gầm lên.

- Nói láo! Tôi sẽ cho ông bài học...

- Tôi nói thật! Chú hề già vẫn ngoan cố. Tôi hiểu là tôi phải bị trừng phạt vì những gì tôi đã làm, nhưng tôi đã hành động theo yêu cầu của Khan, tôi xin thề!

Chú hề già nghiêm trang đưa tay lên, như để nhấn mạnh lời thề. Mọi người nhìn ông già và Khan. Đột nhiên, ánh mắt thám tử trưởng lóe sáng lên.

- Rõ ràng là có một trong hai người nói láo! Hannibal la lên. Cháu biết ai!... Chú hề nói láo!

Cảnh sát trưởng có vẻ ngạc nhiên:

- Sao cậu tin chắc thế? Reynolds hỏi.

- Chú hề không già! Hannibal tuyên bố. Hắn lại hóa trang nữa!

- Mình không hiểu gì hết! Peter thú nhận.

- Ta đang tìm một người đàn ông đã hóa trang để thực hiện tội ác... một người sau đó lại lấy lại vẻ bề ngoài bình thường. Mà thật ra, kẻ trộm luôn cải trang... thành chú hề già! Chỉ khi thực hiện vụ cướp và mua mèo, hắn mới lấy dáng vẻ bình thường. Ta phải tìm tên trộm thật và khỏe mạnh chính dưới bộ mặt ông già.

Chú hề già bắt đầu giãy giụa kịch liệt, nhưng cảnh sát bắt giữ rất chắc. Cảnh sát trưởng sờ vào mặt hắn. Ông Reynolds thấy có một lớp cao su mỏng dính vào da. Tóc trắng cắm trực tiếp trên lớp cao su này.

- Trời ơi! Reynolds lầm bầm. Mặt nạ cao su này dính chặt đến nỗi tôi không kéo ra được.

- Để cháu giúp! Hannibal nói.

Hannibal bẻ cổ áo chú hề ra. Mọi người nhìn thấy một đường nét mỏng chỗ bắt đầu có mặt nạ mà tên trộm đã xoắn chụp đầu như cái mũ trùm. Cảnh sát trưởng nhét hai ngón tay dưới lớp cao su, rồi kéo mạnh một cái về phía trên.

Tên trộm bị vạch mặt - lần này theo nghĩa bóng cũng như nghĩa đen - đúng là một người đàn ông trẻ, mặt rám nắng, y như ba thám tử trẻ nhìn thấy khi hắn mua mèo và ăn cắp con mèo của Billy Motha.

- Chính hắn, gã đàn ông vết xăm! Peter kêu. Nhưng hắn không còn vết xăm nữa!

Ông Carson bước tới, nhìn thẳng vào mắt tên trộm.

- Đây là Gario! Ông nói. Hắn có thay đổi, nhưng tôi nhận ra. Sao Gario, mày trở thành tên cướp ngân hàng à?

- Tôi đã thoát được, nếu không có mấy thằng nhóc ngu ngốc kia... Gario tức giận đáp.

- Nhóc, thì đúng, nhưng ngu ngốc, thì không! Cảnh sát trưởng nói. Thôi, áp tải tên này đi! Cảnh sát trưởng quay lại nói với người của mình.

Gario bị lôi đi.

- Hannibal à, không có cậu, thì ta lại bị mất tên trộm rồi, Reynolds nói tiếp. Hai lớp hóa trang của hắn thật hoàn hảo. Làm thế nào mà cậu vạch mặt được hắn?

- Thật ra, cháu thú nhận là cháu hết sức bất ngờ khi thấy bộ mặt hắn. Nhưng cháu đã để ý tay hắn! Chính hai bàn tay đã làm hắn bị lộ... đôi bàn tay rắn chắc, da nâu, gân guốc, da mỏng, không bị nhăn, cũng không có vết già... tức bàn tay của một người đàn ông còn trẻ!

- Hannibal, cậu tài thật! Một lần nữa, cậu đã đoán trúng.

Thám tử trưởng đỏ mặt khi nghe lời khen.

22. Alfred Hitchcock có lời khen...

Ngày kế tiếp, sau khi ghi chép xong các giai đoạn của vụ Con mèo nháy mắt, ba thám tử trở đến gặp bác Alfred Hitchcock. Nhà đạo diễn lừng danh chăm chú đọc báo cáo của ba bạn.

- Đây là một vụ bí ẩn mà các cậu đã giải quyết nhờ tài quan sát tinh ý và lý luận khéo léo. Xin chúc mừng các bạn trẻ! Nhờ các cậu, tên Gario đã bị bắt. Không có các cậu, thế nào hắn cũng hại thêm nhiều nạn nhân.

- Nghe nói cảnh sát bang Ohio cũng truy nã hắn vì một loạt vụ trộm khác nữa, thưa bác! Bob giải thích.

- Đó là một trong những nguyên nhân khiến hắn cải trang trà trộn vào nhóm người làm ở hội chợ, Hannibal nói thêm. Hắn nghe nói ông Carson sẽ đi Californie. Để không gây nghi ngờ, ngay từ đầu hắn ra mắt mọi người dưới dạng một ông già. Về sau hắn mới nảy ra ý đồ cướp ngân hàng San Mateo, dưới bộ mặt thật, nhưng vẫn có vết xăm, để đánh lạc hướng các nhân chứng.

- Cao tay thật! Ông Hitchcock nói khẽ. Rồi hắn vội vàng đặt chiến lợi phẩm nơi an toàn bằng cách ký gởi ở nhà ga. Hắn tính trở về hội chợ, rồi rời thành phố dưới dạng chú hề già mà không ai có thể nghi là tên trộm trẻ.

- Dạ đúng, thưa bác, Hannibal nói. Nhưng một sự cố không hay đã làm người ta để ý đến hắn, hắn buộc phải gây hỏa hoạn để cho mọi người không chú ý đến hắn nữa. Nhờ đám cháy, hắn có thời gian giấu phiếu ký gởi hàng và xuất hiện trở lại dưới dạng hề già. Hắn đã phạm sai lầm khi đếm nhầm mấy chú mèo bông. Hắn biết có đến sáu con mèo khi cháu tiết lộ cho chú cảnh sát trưởng biết.

Ông Alfred Hitchcock ra hiệu tán thành.

- Lúc đầu, tên trộm rất thận trọng, nhưng về sau, đúng như cậu đoán, hắn đã hoảng hốt lên. Đây là loại tội phạm điển hình, thực chất không được thông minh lắm. Có lẽ hắn sẽ đền tội trong một nhà tù Californie.

- Rồi hắn sẽ được nếm mùi một nhà tù khác nữa, ở bang Ohio, Peter nói. Ở đó hắn sẽ không trưng dụng được tài người nhện.

- Chắc chắn rồi, ông Hitchcock nói. À còn... bà ngoại của cậu bé Ronny, bà có liên quan gì đến câu chuyện không? Bà vẫn kiên quyết chống đối việc cháu ngoại sống với dân du mục à?

- Thưa bác, thật ra, Bob giải thích. Khan... hay đúng hơn thám tử Paul Harney đã báo cáo rất tốt về cuộc sống của giới du mục. Theo kết luận của thám tử, Ronny có thể an toàn ở lại với cha.

- Theo tin mới nhất, cuối cùng bà đã chịu thua, Hannibal tuyên bố.

- Bác có biết Paul Harney quyết định thế nào không? Ông ấy bỏ nghề thám tử tư để tiếp tục làm lực sĩ hội chợ. Ông ấy cũng ở lại với ông Carson.

- Hê hê! Ông Hitchcock cười khẽ. Không biết ông ấy có quyết định như thế do hơi thất vọng

không! Bởi vì các cậu đã đánh bại ông ta trên trận địa của chính ông, các bạn trẻ à. Các cậu đã tỏ ra là thám tử tài giỏi hơn ông ta.

Alfred Hitchcock suy nghĩ một hồi, rồi hỏi lớn tiếng câu hỏi đang thắc mắc:

- Chuyện mấy chú ngựa poney bị ngộ độc có dính líu gì đến vụ này không?

- Dạ, hoàn toàn không có, thưa bác - Bob trả lời - Đó là bị trúng độc do sự cố ngẫu nhiên.

- Vậy là quan hệ giữa các cậu và dân du mục chấm dứt tại đây?

- Thưa bác, chưa hẳn! Hannibal đáp.

Peter cười.

- Trong suốt hai ngày hội chợ còn ở Rocky, Hannibal đóng vai chú hề. Ông Carson cần người thay Gario và đã mời Hannibal.

- Hannibal giỏi quá! Ông Hitchcock kêu. Tôi rất muốn được xem cậu biểu diễn! Tôi tin chắc cậu diễn kịch cầm rất tài!

Ba thám tử trẻ chào người bạn lừng danh và ra về. Còn lại một mình, Alfred Hitchcock mỉm cười khi nghĩ đến Hannibal biến thành hề. Rồi ông tự hỏi không hiểu lần sau định mệnh sẽ lôi kéo ba đệ tử của ông vào câu chuyện phiêu lưu nào nữa đây.

HẾT

[1] Hans và Konrad là hai anh em người xứ Bavière, làm thuê cho ông bà Jones

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>